

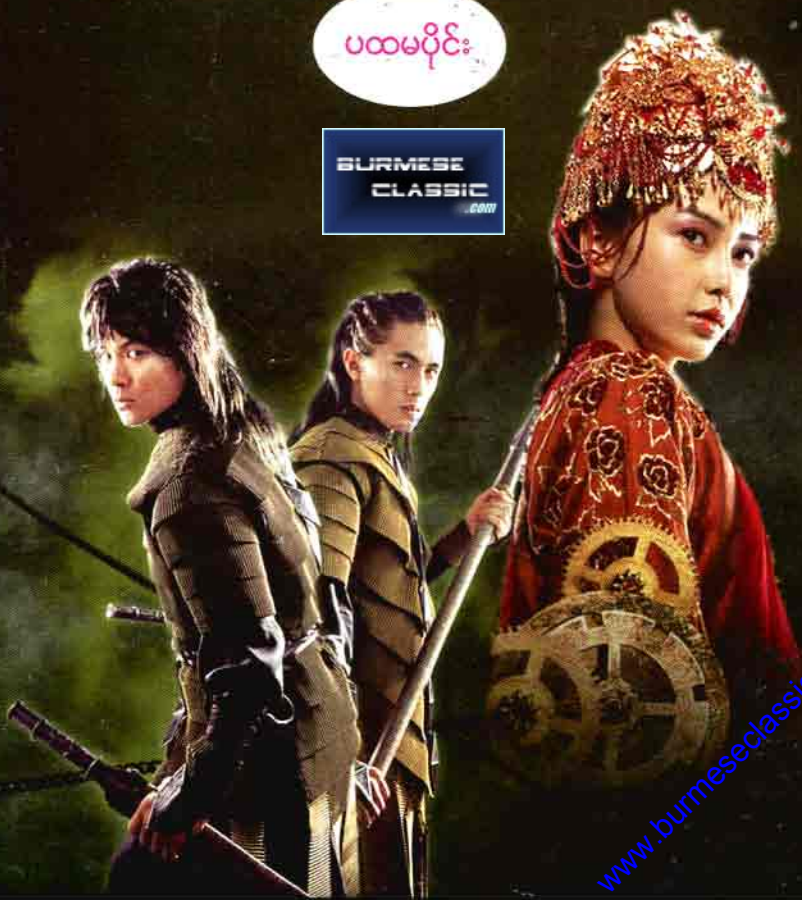
တက္ကသိုလ် သိဟဒေအင်

ဝ မ် အ င် ၊ ဇာ် ကျ င် ၊ ဝါ လိ န်

ဟောကနဝ်ဒိုဦး

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လောကနတ်ဆိုး

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
.com

တမိုးအောက်တစ်ယောက်

သိုင်းလောက...။

သိုင်းလောကသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားများ၊
သွေးထွက်သံယို တိုက်ပွဲများ၊ ရန်ငြိုးအာဃာတများဖြင့် အလွန်ရှုပ်
ထွေးပွေလိသော လောကတစ်ခုဟု ဆိုနိုင်သည်။

သိုင်းလောကသားများသည်လည်း သာမန်လူများနှင့် မတူ
ဘဲ စိတ်နေသဘောထား၊ အကျင့်စရိုက် ကွာခြားကာ ထူးခြားသူများ
ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကသား အချင်းချင်း၌ပင် အများနှင့် မတူဘဲ
ကွဲပြားခြားနားကာ ထူးခြားသူများ ရှိလေသည်။

ယင်းသို့ ကွဲပြားခြားနားသူများ၌လည်း ပို၍ ထူးဆန်းသူ
များရှိနေသေး၏။

၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မည်သို့ဆိုစေ...

ထူးခြားသူ၊ ထူးဆန်းသူများထက် ပို၍ တစ်မိုးအောက်၌
တစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်သူများလည်း ရှိနေသေး၏။

တစ်မိုးအောက်တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်၍ ရသူများတွင်
သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင်လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်လေ
သည်။

သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင်သည် သိုင်းလောကသား သိုင်း
သမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကျွမ်းကျင်သော သမားတော်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ဆေးပညာ အစွမ်းထက်လှသဖြင့် တစ်မိုးအောက်
တစ်ယောက်ဟု ချီးကျူးခံရသူ ဖြစ်လေသည်။

အမှန်ပင်...

သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင် သမားတော်ဂူသည် သိုင်းလော
က၌သာမက တိုင်းပြည်တစ်ဝှမ်းလုံး မသိသူ မရှိအောင် ထင်ရှား
ကျော်ကြားပြီး တစ်မိုးအောက်ဟု ဆိုရလောက်အောင် အစွမ်းထက်
သော သမားတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၇

သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင် သမားတော်ဂူအား အများ
ပြည်သူက လေးစားကြည်ညိုကြသည်။

ထို့အတူ...

ဆေးပညာကျွမ်းကျင်ကြသော သမားတော်များ၊ ဆေး
ဆရာများကလည်း ရှိသေလေးစား တန်ဖိုးထားကြလေသည်။

သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင်အား ရှိသေလေးစားကြသူများ
တွင် မြို့ကြီးပြကြီးများ၌ ဆေးကုသနေကြသော သမားတော်များ၊
ဆေးဆရာများသာမက ကျေးလက်တောရွာ နယ်စွန်နယ်ဖျားမှာ
ဆေးဆရာများလည်း ပါဝင်ကြလေသည်။

ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်သူအားလုံးက သမားတော်ဂေ
ဟာပိုင်ရှင်၏ ဆေးပညာစွမ်းကို လေးစားကြသည်။ ဆေးနည်းများ၊
ဆေးဝါးတွဲစပ် အသုံးပြုပုံ၊ ဆေးကုသပုံများကို အတုခိုးကြလေသည်။

သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင်အား ရှိသေလေးစားကြပြီး အား
ကျအတုယူနေကြသူများတွင် ဆေးဆရာတန်ကျင်းမင်လည်း တစ်
ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ဆေးဆရာတန်ကျင်းမင်...။

ဆေးဆရာတန်ကျင်းမင်သည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး စိတ်
ဝင်စားနေကြသော ရှေးမြို့ဟောင်းမှ တစ်ဦးတည်းသော ဆေးဆရာ
ဖြစ်လေသည်။

❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင် သမားတော်ဦးသည် ဆေး
ပညာအရာတွင် ဖြိုင်ဘက်ကင်းသူ ဖြစ်သည်။

ကြီးမားခန့်ညားသော ဂေဟာကြီးနှင့် ရွှေငွေရတနာများ
ပိုင်ဆိုင်ကာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်။

သူ၏ဘဝမှာ အရာရာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါ
သော်လည်း တကယ်တမ်း ပြည့်စုံခြင်း မရှိဘဲ ဘဝ၏အဓိပ္ပါယ် ကင်း
မဲ့လှသည်ဟု သမားတော်ဦးက ခံယူထားလေသည်။

သူ၏ဘဝအဓိပ္ပါယ် ကင်းမဲ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်းကား
သူ၏တစ်ဦးတည်းသောသား ဂူးရှောင်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သမားတော်ဦးသည် တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူ ဂူး
ရှောင်ကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့လေသည်။

သို့သော်...

ဂူးရှောင်က ဖခင်ကြီးထက် ပို၍ ချစ်ရမည့် မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရပြီး ထိုမိန်းကလေးနောက်သို့ ကောက်ကောက်
ပါအောင် လိုက်သွားလေသောအခါ သမားတော်ဦး ရင်ကွဲဝက်လက်
ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

သားဖြစ်သူ ဂူးရှောင်က ဝေးလံသီခေါင်သော အရပ်ဒေသ
နီးသည်၏ ဇာတိရပ်မြေ၌ သွားရောက်အခြေချ နေထိုင်လိုက်၍
သမားတော်ဦးမှာ သမားတော်ဂေဟာ၌ တစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်
ဆန်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ဝေဒနာရှင်များအား ဆေးကုသပေးခြင်း၊ ဆေးဝါးများ ဖော်

❖ လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၉

စပ်ခြင်းဖြင့် ဖြေသိမ့်နေခဲ့ရသည်။

သို့ဖြင့်...

သားဖြစ်သူ ဂူးရှောင်က သားသုံးယောက် ရရှိခဲ့သည်အထိ
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် အနေဝေးခဲ့ကြလေသည်။

တစ်နေ့...

သမားတော်ဂေဟာသို့ သတင်းဆိုးတစ်ခု ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

ဂူးရှောင် နေထိုင်သော အရပ်ဒေသ၌ ရောဂါဆိုးတစ်ခု ကျ
ရောက်ကာ လူအများ သေကြေပျက်စီးကြသည်တွင် ဂူးရှောင်၏ဇနီး
သည်လည်း ပါဝင်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သမားတော်ဦးက သားဖြစ်သူ ဂူးရှောင်အား အိမ်သို့ ပြန်
လာဖို့ အကြောင်းကြားခဲ့၏။

နောက်သုံးလ အကြာတွင် ဂူးရှောင်သည် ဂူးတ၊ ဂူးကျန်နှင့်
ဂူးစန်းဆိုသော သားသုံးယောက်ကို ခေါ်ကာ သမားတော်ဂေဟာသို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

သမားတော်ဦးသည် သားဖြစ်သူ၊ မြေးသုံးယောက်တို့နှင့်
အတူ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ရတော့မည်ဟု ဝမ်းသာခဲ့သည်။

သို့သော်...

သူ့မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါချေ။

သားဖြစ်သူ ဂူးရှောင်မှာ ရောဂါစွဲကပ်ကာ လူမမာကြီး
အဖြစ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သမားတော်ဝှားက ကြိုးစားပြီး ဆေးကုသပေးခဲ့သည်။

ဝှားရှောင်၏ရောဂါ ကျွမ်းနေပြီ ဖြစ်ရကား သမားတော်ကြီး မည်သို့ပင် ကြိုးစားစေကာမူ အရာမဝင်ဘဲ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ရတော့ သည်။

ဝှားရှောင် အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် တစ်လအကြာတွင် လူမမယ် သားသုံးယောက်ကို ဖခင်ကြီးထံ အပ်နှံကာ လောကကြီးကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့တော့သည်။

သမားတော်ဝှားလည်း လူမမယ် မြေးငယ်သုံးယောက်နှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

သားသမီးအချစ် မြေးအနှစ် ဆိုရိုးရှိသည့်အတိုင်း သမား တော်ဝှားသည် မြေးသုံးယောက်ကို အလွန်ပင် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့လေသည်။

မြေးသုံးယောက် ဖြစ်သော ဝှားတ၊ ဝှားကျန်နှင့် ဝှားစန်းတို့ သုံးယောက်မှာ အဘိုးဖြစ်သူ၏ လက်ထဲ၌ ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရ ပြီး တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

မြေးသုံးယောက်၏ ထူးခြားချက်ကား ညီအစ်ကို အရင်း အခြာများ ဖြစ်ကြသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကျင့်စရိုက်ခြင်း မတူကြချေ။

အစ်ကိုအကြီးဆုံး 'ဝှားတ'က ဝဲဘက်ခြေထောက်၌ ခြေသန်း

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၁

တစ်ချောင်း အပိုပါရှိသည့် ခြေပွားပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

ခြေပွားပိုင်ရှင် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘယ်တော့မှ အငြိမ်မနေ ဘဲ ဟိုဟိုသည်သည် သွားလာနေလိုသူ ဖြစ်သည်။

လစ်လျှင် လစ်သလို အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်ကာ လျှောက် လည်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

အငယ်ဆုံး ဝှားစန်းကား ငယ်စဉ်ကပင် အဘိုးဖြစ်သူ၏ အရက်ကို ခိုးသောက်တတ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အရက်စွဲကာ အရက် ကြိုက်သည့် အရက်သမား ဖြစ်လာလေသည်။

အလတ်ဖြစ်သော ဝှားကျန်တစ်ယောက်သာလျှင် လိမ္မာပြီး အဘိုးဖြစ်သူ၏ ဆေးပညာကို ဝါသနာပါသူ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

သမားတော်ဝှားသည် အကျင့်စရိုက်ချင်း မတူကြသော မြေး သုံးယောက်ကို အမျိုးမျိုး ဆိုဆုံးမကာ ထိန်းသိမ်းခဲ့ရလေသည်။

တစ်နေ့...

သမားတော်ဂေဟာသို့ ဆေးဆရာတစ်ယောက် ရောက်ရှိ လာလေသည်။

ထိုဆေးဆရာမှာ တန်ကျင်းမင် ဖြစ်သည်။

တန်ကျင်းမင် ရောက်လာခြင်းကြောင့် သမားတော်ဝှား၏ ဘဝမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲခဲ့ရပြန်လေတော့သည်။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှေးမြို့ဟောင်း

သမားတော်ဂေဟာ၏ ဧည့်ခန်းထဲ၌ သမားတော်ဝူက
ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ဧည့်ခံနေ၏။

ဧည့်သည်မှာ ဆေးဆရာ တန်ကျင်းမင် ဖြစ်လေသည်။

တန်ကျင်းမင်သည် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီဝတ်ကာ ကျောရိုးအိတ်
တစ်လုံး ဆောင်ထားသည်။

ဝါးခမောက်၊ တောင်ဝှေးနှင့် ကောက်ရိုးဖိနပ်တို့က အလွန်
ဝေးလံသီခေါင်သော ကျေးလက်ဒေသမှ လာသူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်
ရှားပေါ်လွင်နေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ...

ဆေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်၍ သမားတော်ဝူက လေး
လေးစားစား ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၃

ကောင်းမွန်စွာ ကြိုဆို နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ ကြိုဆိုညွှန်
ခဲ့လေသည်။

ဆေးဆရာတန်ကျင်းမင် အမောအပန်း ပြေသွားတော့မှ
သမားတော်ဝူက...

“မိတ်ဆွေ ရပ်ဝေးက လာခဲ့ရတယ် ထင်ပါရဲ့”

ဆေးဆရာတန်ကျင်းမင်က...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က နယ်ခြားမြို့ကလေးက လာခဲ့
တာပါ”

“အိုး...အဝေးကြီးပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“သည်လောက် အဝေးကြီးက လာခဲ့ရတာဆိုတော့ အရေး
ကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့အရှင်သခင် နေမကောင်း ဖြစ်
နေလို့ သမားတော်ကြီးကို လာပင့်တာပါ”

“ဪ”

သမားတော်ဝူ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေ
သည်။

တန်ကျင်းမင်က...

“ကျုပ်က ဆေးဆရာတစ်ယောက်ပါ။ သမားတော်ဝူကလည်း
ကြည်ညိုလေးစားပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဆေးပညာဟာ သမားတော်ဝူ
ခြေဖျားတောင် မမီပါဘူး၊ ကျုပ်က အစွမ်းကုန်ကုသပေးခဲ့ပေမယ့်

၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အရှင်သခင်တွေရဲ့ ဝေဒနာ မသက်သာတာကြောင့် သမားတော်ဝှားကို လာပင့်တာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပြီး ဆေးကုပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

စကားဆုံးလျှင် ထိုင်ရာမှထကာ သမားတော်ဝှား၏ရှေ့၌ ခူးထောက်ချလိုက်လေသည်။

“ဟာ သည်လို မလုပ်ပါနဲ့”

သမားတော်ဝှား ကပျာကယာ ဖေးမလိုက်လေသည်။

တန်ကျင်းမင်အား ထိုင်ခုံ၌ ပြန်လည်ထိုင်စေလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားရဲ့ အရှင်သခင်ဟာ ဘယ်လိုရောဂါဝေဒနာမျိုး ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

ဟု မေးလိုက်၏။

တန်ကျင်းမင်က...

“ကျုပ်တို့ ဒေသမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က အချိန်အခါ မဟုတ် မိုးသက်လေပြင်း ကျရောက်ခဲ့ပါတယ်။ တောင်ကျရေတွေ ဟာ မြို့ထဲအထိ စီးဝင်လာပြီး တစ်မြို့လုံး ရေလွှမ်းခဲ့ပါတယ်။ ရေတွင်းရေကန်တွေထဲလဲ ဝင်ကုန်ပြီး နောက်ပိုင်း ရေတွင်းရေကန်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေက ရေကို အသုံးပြုတဲ့အခါ ရောဂါဝေဒနာတွေ ခံစားလာရတော့တာပါ”

သမားတော်ဝှားက...

“အင်း ပြောပါဦး”

တန်ကျင်းမင်က ဆက်ပြော၏။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၅

“ကျုပ်က ရောဂါဝေဒနာ ခံစားရသူတွေကို စစ်ဆေးကြည့်တဲ့အခါ အဆိပ်သင့်ပြီး ဝေဒနာအမျိုးမျိုး ခံစားရတယ်ဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဆိပ်က ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ကလီစာ တစ်ခုခုကို ဖျက်ဆီးပြီး ဝေဒနာတွေ ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆိပ်သင့်ပုံချင်းလဲ မတူကြပါဘူး။ တစ်ယောက်က အသည်းနည်းမှာ ရောဂါ ဖြစ်ပေမယ့် တခြားတစ်ယောက်က အစာအိမ်မှာ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ခံတွင်းမှာ၊ တစ်ယောက်က ခြေလက်တွေ ဖောရောင်တယ်”

သမားတော်ဝှား စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“ဒါ အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ ပြဒါးတစ်မျိုးကြောင့် အဆိပ်သင့်တဲ့ ရောဂါလက္ခဏာမျိုးနဲ့ တူတယ်။ နဂိုက ချို့ယွင်းနေတဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုဟာ အဆိပ်ကြောင့် ပျက်စီးသွားပြီး ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာပုံပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရောဂါဝေဒနာ ခံစားရပုံခြင်း မတူညီကြတာဘဲ ဖြစ်မယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

တန်ကျင်းမင်က...

“အင်း သမားတော်ကြီး ပြောမှပဲ ကျုပ်တို့ အရပ်ဒေသဟာ တောင်တန်းတွေ ပိုင်းရံထားတဲ့ ဒေသတစ်ခုပါ။ တောတောင်တွေမှာ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်စိမ်း၊ ပြဒါးနဲ့ တခြားသယံဇာတပစ္စည်းတွေ ပေါများပါတယ်။ ဆေးဘက်ဝင်တဲ့ သစ်ပင်တွေ ရှိသလို အဆိပ်ပြင်းတဲ့ သစ်ပင်နွယ်ပင်တွေလဲ ရှိကြတယ်။ တကယ့် သဘာဝတွေမတောင်တွေ

၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပိုင်းရံထားတဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ”

သမားတော်ဝှားက...

“ကျုပ်ဆေးကုလာခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ပြဒါးအဆိပ်သင့်တဲ့ ရောဂါမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကုသခဲ့ဖူးဘူး”

တန်ကျင်းမင်က...

“ကျုပ်တို့ အရပ်ဒေသမှာ ကြောင်ပြဒါးအဆိပ်သင့်တဲ့ ဝေဒနာကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့လူ အတော်များနေပါပြီ”

သမားတော်ဝှားက...

“အသေအပျောက်ကော ရှိသေးသလား”

တန်ကျင်းမင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရှိတယ်”

သူ၏မျက်နှာတွင် စိတ်မကောင်းသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“အသေအပျောက်ကတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ တစ်မြို့လုံး ကုန်သလောက်ပဲ”

“ဟင်”

“ရောဂါဆိုးက တစ်ယောက်က တစ်ယောက် ကူးစက်ပြီး တစ်မြို့လုံး ကူးစက်သွားတာ၊ ရောဂါဝေဒနာကို ကုသနိုင်ခြင်း မရှိဘူး၊ တားဆီးနိုင်ခြင်း မရှိဘူးဆိုတော့ ရောဂါကူးစက်ခံရတဲ့ လူတွေဟာ တစ်နေ့တခြား အခြေအနေ ဆိုးဝါးလာပြီး သေဆုံးကုန်ကြတာ၊ အစ

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၇

ပိုင်းက ရောဂါကူးစက်ခံရပြီဆိုရင် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တယ်၊ အပြင်းဖျားတယ်၊ အိပ်ရာထဲလဲတယ်၊ နှစ်လသုံးလလောက် ဝေဒနာခံစားရပြီး သေသွားတယ်၊ နောက်တော့ ရောဂါကူးစက်ခံရပြီဆိုတာနဲ့ အပြင်းဖျားပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သေဆုံးကုန်ကြတာ”

“တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သေဆုံးကုန်ကြတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သမားတော်ကြီး”

သမားတော်ဝှား ပခုံးတွန့်လိုက်လေသည်။

“ကြောက်စရာကောင်းလှချည်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က အစွမ်းကုန် ကုသပေးပေမယ့် ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ခုလဲ ကျုပ်ရဲ့ အရှင်သခင်တွေဟာ ရောဂါကူးစက်ခံရပြီဆိုတဲ့ လက္ခဏာတွေ တွေ့နေရပါတယ်”

တန်ကျင်းမင်က တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်အရှင်သခင်တွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ဗျာ”

သမားတော်ဝှားသည် သမားတော်တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထူးဆန်းသော ရောဂါဝေဒနာ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်ဗျာ”

ဟု ကတိပေးလိုက်လေတော့သည်။

၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အကြင်နာကင်းသော ညီနောင်များ

သမားတော်ပူးတွင် မြေးသုံးယောက် ရှိသည်။

ထိုမြေးသုံးယောက်မှ အကြီးဆုံးဖြစ်သော ပူးတသည် အိမ်ကပ်သည် မရှိဘဲ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သွားလာနေလိုသူ ဖြစ်သည်။

မြေးအလတ် ဖြစ်သော ပူးကျန်က အဘိုးဖြစ်သူ၏ ဆေးပညာကို စိတ်ဝင်စားသည်။

အငယ်ဆုံး ပူးစန်းကား အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ မကောင်းတာ အကုန်လုပ်သူ ဖြစ်သည်။

ထိုမြေးသုံးယောက် အရွယ်ရောက်လာကြချိန်၌ သမားတော်ပူးက ထူးဆန်းသော ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကိုစွဲနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၉

သမားတော်ပူးက လာရောက်ပင့်ဖိတ်သော တန်ကျင်းမင်နောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

သူ၏ဝေယျာဝစ္စ ကိစ္စများနှင့် ဆေးကုသရာ၌ ကူညီဆောင်ရွက်ရန် တပည့်တစ်ချို့ကို ခေါ်သွားခဲ့သည်။

တန်ကျင်းမင်၏ဦးဆောင်လမ်းပြမှုဖြင့် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထူးဆန်းသော ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်နေသည့် ဝေဒနာရှင်များအား ဆေးကုသပေးခဲ့သည်။

သို့သော်...

ထိရောက်စွာ ကုသပေးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ထူးဆန်းလှသော ရောဂါဝေဒနာဆိုးက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ပိုင်ရှင်နှင့်တကွ မြို့သူမြို့သားများအား ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်ကာ အသက်ဝိညာဉ် နုတ်ယူခဲ့လေသည်။

သမားတော်ပူးလည်း လက်လျော့ကာ တန်ကျင်းမင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် သူနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသူများအား ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်အကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ပြောမပြရန် တားမြစ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်...

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်၌ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြသော သမားတော်ပူးနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကြသူများ

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

က လောဘတက်ကာ သမားတော်ပူးနှင့် လမ်းခွဲပြီး ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် သို့ ပြန်သွားခဲ့ကြလေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ထိုလူများအား လုံးဝမတွေ့ရတော့ပါ။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ ပြန်လာခဲ့သည့် သမားတော်ပူးကိုယ် တိုင်လည်း နောက်ပိုင်း၌ သူ့တွင် ရောဂါဝေဒနာဆိုး ကူးစက်ခဲ့ ကြောင်း သိခဲ့ရလေသည်။

ဆေးဝါးများ အသုံးပြုခဲ့သော်လည်း ထိုရောဂါ ပြဿနာ ဆိုးကို တားဆီးနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

သမားတော်ပူးကိုယ်တိုင် ရောဂါဝေဒနာခံစားရကာ အိပ်ရာ ထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲသွားလေတော့သည်။

“အဟွတ်...အဟွတ်”

ချောင်းဆိုးသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေ၏။

သမားတော်ပူးသည် မျက်နှာကြီး နီမြန်းလာသည်အထိ ချောင်းဆိုးလိုက်ပြီးမှ ဂူကျန် ပေးသော ရေအေးအေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်လေသည်။

ဂူကျန်၊ ဂူတနှင့် ဂူစန်းတို့က အဘိုးဖြစ်သူကို စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

သမားတော်ပူးက အတန်ကြာအောင် အနားယူပြီးမှ အား

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၂၁

ယူကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ့မြေးတို့သုံး ယောက်ကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ပြောပြခဲ့မယ်”

ထို့နောက် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် အကြောင်း ပြောပြလိုက်လေ သည်။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ ရွှေ၊ ငွေ ရတနာများအကြောင်း သိ လိုက်ရလျှင် ဂူစန်းနှင့် ဂူတတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေ သည်။

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို အရောက်သွားနိုင်မယ်ဆိုရင် တစ် သက်လုံး စားလို့ မကုန်အောင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသွားမှာပဲ”

“တစ်နေ့ကျရင် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို တွေ့အောင် လိုက်ရှာ မယ်”

သမားတော်ပူးက...

“ငါ့မြေးတို့ လိုက်ရှာရလွယ်အောင် ဘာ လမ်းညွှန်ပေးခဲ့ မယ်၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ဘယ်လိုသွားရမယ်ဆိုတဲ့ လမ်းညွှန်မြေပုံ ကို ပေးခဲ့မယ်”

“ဗျာ”

“မြေပုံကို မင်းတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ခွဲဝေယူပြီး သိမ်း ထားပါ။ ပြီးမှ အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းပြီး ရတနာတွေ ရအောင် ဒဏ္ဍာရီ မြို့တော်ကို လိုက်ရှာကြပါ”

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်မှာ စိတ်သဘောထားခြင်း မတူကြ

၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သကဲ့သို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတည့်ကြချေ။

သမားတော်ဝှားက ဝှားကျန်တို့အား ညီညီညွတ်ညွတ် ရှိစေချင်သည်။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက် တစ်တံတံဝမ်းထဲ နေထိုင်သွားစေလိုသည်။

ထို့ကြောင့် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့ သွားရမည့် လမ်းခရီး၊ လမ်းညွှန်မြေပုံကို သုံးပိုင်းခွဲကာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်အား တစ်ယောက်တစ်ပိုင်းစီ ပေးလိုက်လေသည်။

သုံးယောက် စည်းလုံးညီညွတ်မှု ရှိစေရန် စီစဉ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ညီအစ်ကိုများ ချစ်ခင်ကြင်နာကြရန် အတန်ကြာ မှာကြားပြီးနောက် သူ၏စကားသံ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်သွားလေသည်။

လောဘတက်နေကြပြီ ဖြစ်သော ဝှားစန်းတို့ သတိမထားမိဘဲ ရှိနေချိန်မှာပင် သမားတော်ဝှားလည်း လောကကြီးအား ကျော်ခိုင်းစွန့်ခွာသွားခဲ့လေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၂၃

မြေပုံသုံးပိုင်း...။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် လမ်းညွှန်မြေပုံကို သုံးပိုင်းခွဲဝေလိုက်သည်။

ဝှားတ၊ ဝှားကျန်နှင့် ဝှားစန်းတို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် မြေပုံတစ်ပိုင်းစီ ရခဲ့ကြလေသည်။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက် စည်းလုံးညီညွတ်မှု ရှိလျှင် ထိုမြေပုံသုံးပိုင်းကို ဆက်စပ်ကာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ ရတနာသိုက်နှင့် သိုင်းကျမ်းကို သွားရောက်ယူငင်နိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဝှားတတို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်မှာ ဘယ်သောအခါမှ စိတ်သဘောထားခြင်း တိုက်ဆိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

စည်းလုံးညီညွတ်မှု ရှိကြမည် မဟုတ်ပါ။

သမားတော်ဝှား၏ ဈာပန ပြီးဆုံးသွားလျှင် အစ်ကိုအကြီးဆုံး

ဖြစ်သော ဝှားတက...

“ငါက လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တာဆိုတော့ သည့်ကထွက်သွားတော့မယ်”

ဟု စတင်ပြောဆိုလာလေသည်။

ဝှားစန်း ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ အိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူးဗျ”

ဝှားကျန်က...

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ချင်ကြသလဲဆိုတာ ပြောကြည့်ဦး”

ဝှားတက...

၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ သည်ဂေဟာကြီးကို ရောင်းချပြီး ရတဲ့ ငွေကို တို့သုံးယောက် အညီအမျှ ခွဲဝေယူလိုက်ကြတာပေါ့”

ဝူးစန်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်အတွက် ဝေစုယူပြီး သည်နေရာက ထွက်သွားမယ်”

သူတို့၏အကြံအစည်ကို ဝူးကျန် လက်မခံနိုင်ပါချေ။

“သည်ဂေဟာကြီးကို ရောင်းချလို့ မဖြစ်ဘူး”

ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ညှိနှိုင်းပြီးလျှင် ရှိသမျှ ရွှေ၊ ငွေ အတွင်းပစ္စည်းနှင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်း အားလုံးကို ဝူးတနှင့် ဝူးစန်းက ခွဲဝေယူကာ ဝူးကျန်က အိမ်ဂေဟာကို ယူခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်...

ဝူးတနှင့် ဝူးစန်းတို့က အိမ်မှ ထွက်သွားကြတော့သည်။

သူတို့ ထွက်မသွားမီ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် မြေပုံနှင့် ပတ်သက် ပြီး ဝူးကျန်က မေးမြန်းကြည့်သောအခါ ဝူးတက...

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ဆိုတာ တကယ်ရှိရဲ့လား၊ ဒါဟာ ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုပါကွာ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတွေကို စိတ်ကူးယဉ် မက်မောမနေ စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ”

ဟု ပြော၏။

ဝူးစန်းကလည်း ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝူးကျန်လည်း ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

ဝူးတနှင့် ဝူးစန်းတို့ ထွက်သွားကြပြီးလျှင် သမားတော်ဂေ

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၂၅

ဟာကို ပြန်လည်ထုထောင်နိုင်ရန် ကြိုးစားရင်း အချိန်ကုန်ကာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် မြေပုံကိုစွဲကို မေ့သွားခဲ့တော့သည်။

ဝူးတ...။

ဝူးတသည် ငွေထုပ်ပိုက်ကာ သမားတော်ဂေဟာမှ ထွက် သွားပြီး သိုင်းလောကသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထို့နောက် ထင်ရာစိုင်းရင်း နာမည်ကျော်လာသည်။ သိုင်း လောကသားများက သူ့အား အန္တရာယ်များသော ဝူးတဟု ခေါ်ကြ တော့သည်။

ဝူးတမှာ ခြေပွားရှိသည့်အတိုင်း ဘယ်တော့မှ အငြိမ်မနေ ဘဲ တစ်နေရာမှတစ်နေရာ သွားနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူက လူကောင်း ဖြစ်မလာဘဲ လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ် သွားလေသည်။

ဝူးတက သမားတော်ဂေဟာဘက်သို့ လုံးဝခြေဦး မလှည့် တော့ပါ။

ထို့အတူ ဝူးစန်းကလည်း ထင်ရာစိုင်းကာ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီး သွားခဲ့လေတော့သည်။

၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စိမ်းလန်းနေသော တောလမ်းကလေး ဖြစ်သည်။

ထိုတောလမ်းကလေးအတိုင်း ကုန်သည်နှစ်ယောက်က မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ခရီးနှင်လာကြလေသည်။

မြင်းပေါ်၌ အထုပ်အပိုးများ တင်ဆောင်လာသည်။

ကုန်သည်နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောဖြင့် ခရီးနှင်လာ ယင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် လမ်းပိတ်ရပ်နေသူတစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူကား မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားသော ဝူတ ဖြစ်လေသည်။

ကုန်သည်နှစ်ယောက် အံ့သြသွားကြသည်။

“မင်း ဘာကြောင့် လမ်းပိတ်ထားတာလဲ”

ကုန်သည်တစ်ယောက်က မေးလိုက်လေသည်။

ဝူတက...

“ခင်ဗျားတို့ကို ဓားပြတိုက်ချင်လို့ပေါ့ဗျာ”

ကုန်သည်က...

“သည်တောလမ်းမှာ ဓားပြတိုက်တယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

ဝူတ ရယ်မောလိုက်သည်။

“အခု ကြားဖူးပြီ မဟုတ်လား၊ ကဲ မြင်းပေါ်က အထုပ်အပိုး တွေ အောက်ကို ချထားပြီး ခင်ဗျားတို့ ထွက်သွားကြပေတော့”

ကုန်သည်နှစ်ယောက်ကား သိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထား

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၂၇

ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ကျုပ်တို့ကို တတ်နိုင်ပါမလား”

စကားဆုံးလျှင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ထွက်ကာ ဝူတအား တိုက် ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဝူတလည်း ဓားတစ်လက်ထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်။

တောလမ်းပေါ်၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေ တော့သည်။

ကုန်သည်နှစ်ယောက်မှာ သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားကြ ပါသော်လည်း ဝူတက အဆိပ်လက်နက်ပုန်းလေးများဖြင့်ပါ တိတ် တဆိတ် ပစ်ခတ်ကာ အကောက်ကြလိုက်ရာ အင်္ဂါမိသွားသော ကုန်သည်နှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်သွားကြလေတော့သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

ကုန်သည်နှစ်ယောက် အဆိပ်အပ်ထိမှန်ကာ လဲကျသွား လေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဝူတ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို အထင်သေးတဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို အခုမှ သေးတာပေါ့”

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြေပေါ် လူးလိမ့်နေသော ကုန်သည်နှစ်ယောက်အား ရက်
ရက်စက်စက် ဓားဖြင့် ခုတ်သတ်ကာ ပစ္စည်းများ လုယူလိုက်လေ
တော့သည်။

ထိပ်တန်း အရက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ဖြစ်သည်။
ပူးစန်းက အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများဖြင့် အကောင်း
စား အရက်များနှင့် ဟင်းလျာအမျိုးမျိုး မှာကြားစားသောက်ရင်း
သုံးဖြုန်းပျော်ပါးခဲ့သည်။

သူက လောင်းကစားဝိုင်းများ၊ အပျော်ဂေဟာများသို့လည်း
ရောက်ခဲ့သည်။

သူ၏အနီး၌ အခြေအရံများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပါတော့သည်။
သို့သော်...

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပူးစန်း၏ငွေများ တဖြည်း
ဖြည်း ကုန်သွားလေသည်။

ငွေ မရှိတော့သဖြင့် မည်သူကမျှ အပေါင်းအသင်း မလုပ်
ကြတော့ပါချေ။

ပူးစန်းကို အားလုံးက ဝိုင်းပယ်ထားလိုက်ကြသည်။

ပူးစန်းက...

“ငါ့မှာ ရတနာသိုက် ရှိတဲ့ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် လမ်းညွှန်မြေပုံ

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၂၉

တစ်ဝိုင်း ရှိတယ်၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို အရောက်သွားပြီး ရတနာတွေ
ယူမယ်၊ တစ်သက်မကဘူး ဆယ်သက်သုံးဖြုန်းပြမယ်”

ဟု အရက်မူးတိုင်း မခံချိမခံသာ လေသံဖြင့် လူအများကြား
အောင် ပြောဆိုတတ်လေသည်။

တစ်နေ့...

လမ်းကြားတစ်ခု၌ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံထားရသော
ပူးစန်း၏အလောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

ပူးစန်းထံမှ မြေပုံတစ်ပိုင်းလည်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်
ဆုံးသွားလေတော့သည်။

သမားတော်ဂေဟာ...။

သမားတော်ဂေဟာသည် ထင်ရာစိုင်းလိုစိတ် ရှိကြသော
ပူးတနှင့် ပူးစန်းကြောင့် ပျက်စီးမလို ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။
သို့သော်...

ပူးကျန်က အပျက်စီးမခံဘဲ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကာ
သမားတော်ဂေဟာ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖတ်ဆည်ခဲ့လေသည်။

ကိုယ်တိုင် ဆေးပညာ ဝါသနာပါသကဲ့သို့ အဘိုးဖြစ်သူ
ထားရစ်ခဲ့သော ဆေးမှတ်တမ်းများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ပူးကျန်သည် ဆေးပညာကျွမ်းကျင်သော သမား

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ဝူးကျန်က ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် လမ်းညွှန်မြေပုံ အကြောင်းကို မေ့ထားလိုက်ပြီး ဆေးကုသခြင်း အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ကြာသော် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် လမ်းညွှန်မြေပုံ ကိစ္စမှာ ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ဝူးကျန်နှင့် မြေပုံ ပတ်သက်နေသည့် ကိစ္စကို မည်သူမျှ ဂရုမပြုမိတော့ချေ။

ဝူးတကလည်း သိုင်းလောကထဲ ရောက်သွားပြီး နောက် ပိုင်း သတင်းပျောက်ကွယ်သွားခြင်းကြောင့် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကိစ္စ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိဘဲ သတင်းမှေးမှိန် ကွယ်ပျောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင် သမားတော်ဝူး ကွယ်လွန်သွား ပြီး ဝူးကျန်က သမားတော် ဖြစ်လာသည်။

သမားတော်ဝူး လက်ထက်ကဲ့သို့ သမားတော်ဂေဟာ၏ ဂုဏ်သတင်းကို လျှမ်းလျှမ်းတောက် ဂျော်ကြားစေခဲ့သည်။

သမားတော်ဂေဟာ၏ မျိုးဆက်များ ဖြစ်သော ဝူးတ၊ ဝူး ကျန်နှင့် ဝူးစန်းတို့ သုံးယောက်တွင် ဝူးကျန်တစ်ယောက်သာလျှင် တည်တည်တံ့တံ့ နေထိုင်နိုင်ခဲ့သည် ဆိုနိုင်၏။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၃၁

ဝူးစန်းကား ကလေးကချေ အရက်သမားအဖြစ် သူတပါး လက်ချက်မိကာ လမ်းဘေး၌ သေဆုံးသွားသကဲ့သို့ ဝူးတက ပျောက် ချင်းမလှ ပျောက်နေ၏။

အမှန်တော့...

ဝူးတအား သိုင် လောကသားများက ခြေပွားဟု ခေါ်ခဲ့ကြ ရာမှ ခြေပွားဟူသော အမည်ကို လူသိများပြီး ဝူးတဟူသောအမည် က မှေးမှိန်သွားခဲ့သည်။

သို့ဖြင့်...

ဝူးတ(ဝါ)ခြေပွားနှင့် သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင် ဝူးကျန်တို့ ညီအစ်ကို တော်စပ်သည့် ကိစ္စသည်လည်းကောင်း၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် လမ်းညွှန်မြေပုံ ကိစ္စသည်လည်းကောင်း မထင်မရှား ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး သိရှိသူ အလွန်ရှားပါးသွားလေတော့သည်။

အေးချမ်းသာယာနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သော သိုင်းလောက၌ လှုပ်ရှားမှုများ ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ခြေပွားက ရပ်ဝေးတစ်နေရာသို့ သွားနေသဖြင့် ပျောက်ကွယ်နေခဲ့ရာမှ သိုင်းလောကသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ခြေပွားဝူးတသည် ယခင်ကနှင့် မတူဘဲ သမားပညာ ပို၍

၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တိုးတက်လာကာ အများပြည်သူကို ပို၍ ဒုက္ခပေးလာနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောက လှုပ်ရှားလာခဲ့သည်မှာ ခြေပွားဝှေးတ တစ် ယောက်ထဲကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာ လှည့်လည်ကာ လိမ်ညာခိုးဆိုးလုယက် နေသော အခြားသိုင်းသမားဆိုးတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာခြင်း ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ထိုသိုင်းသမားကလည်း မကောင်းမှု မှန်သမျှ အကုန်လုပ် သူ ဖြစ်သည်။

သူ၏ဇာတိ၊ မျိုးရိုး မည်သို့ ရှိသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြပါ။

ရွက်ကျပင်ပေါက် ဗေဒါတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့်...

ထိုသိုင်းသမားဆိုးအား သိုင်းလောကသားများက ဗေဒါဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြလေသည်။

သိုင်းသမားဆိုးဗေဒါသည် သိုင်းလောက ဗဟုသုတ ရှိသူ၊ အတွေ့အကြုံများသူ၊ အရာရာကို နံ့နံ့စပ်စပ်ရှိသူလည်း ဖြစ်လေ သည်။

ဗေဒါ ပေါ်ပေါက်လာပြီး မကြာမီ သိုင်းလောကသားများ မေ့လျော့နေကြသော ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်အကြောင်း တဖန် ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၃၃

ထူးခြားသော ဖိတ်စာ

သိုင်းလောက၌ နာမည်ရှိသော သက်တန့်တောင်ကြားသို့ ဖိတ်စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

သက်တန့်တောင်ကြားပိုင်ရှင် သက်တန့်မယ်သည် ထင်ရှား သော သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သက်တန့်မယ်သည် ဖိတ်စာကို ဖတ်ရှုပြီးသည်နှင့် သား ဖြစ်သူ ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေး ရှမ်းဝိုးကို ခေါ်ကာ တာဝန်ပေး လိုက်လေသည်။

“မင်းဟာ သိုင်းလောကထဲ သွားရမယ်၊ မေမေခိုင်းသူ ကိစ္စ ကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ရမယ်” ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးက...

၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာ အမိန့် ရှိပါ မေမေ”

သက်တန့်မယ်က ဖိတ်စာအကြောင်း ပြောပြလိုက်လေ သည်။

မိစ္ဆာမယ်နှင့် ရုပ်ဆိုးကြီး...။

သိုင်းလောက၌ ထင်ရာစိုင်းနေသူနှစ်ယောက်သည် သူဌေး ကြီးတစ်ဦးအား ဓားပြတိုက်ရာမှ ဖိတ်စာတစ်စောင် ရရှိခဲ့လေသည်။

မိစ္ဆာမယ်တို့က ထိုဖိတ်စာကို စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။

မိစ္ဆာမယ်မှာ တာဝန်ပေးသဖြင့် ရုပ်ဆိုးကြီးက ဖိတ်စာပေးပို့ ဖိတ်ကြားသည့် ဖိတ်စာရှင်ကို ဆက်သွယ်ခဲ့လေသည်။

သူတို့က သူဌေးကြီးကိုယ်စား လာမည်ဟု ပြောလျှင် ဖိတ် စာရှင်က သဘောတူခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့်...

မိစ္ဆာမယ်နှင့် ရုပ်ဆိုးကြီးတို့မှာ ဖိတ်ကြားခံရသူများ ဖြစ် သွားကြလေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၃၅

မှော်စင်ကျော်ချုံ...။

ကျော်ချုံသည် အနက်ရောင်သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

လူယက်တိုက်ခိုက်၍ ရသမျှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို စု ဆောင်းထားရာမှ သူဌေးကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်လာလေသည်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ၊ ရတနာကျောက်မျက်များကို စိတ် ဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့သည့် ပစ္စည်းအချို့ ရောင်းချရန်ရှိ၍ ကြွရောက်ပါရန် ဖိတ်ကြားထားသော ဖိတ်စာ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျော်ချုံက ဖိတ်ကြားသည့်အတိုင်း သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ငွေပြားဂိုဏ်း...။

ငွေပြားဂိုဏ်းသည်လည်း သူတို့အတွက် အကျိုးအမြတ် ရှိ မည်ဆိုလျှင် နေရာဟကာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လေ့ ရှိလေသည်။

ငွေပြားဂိုဏ်းသို့ ထူးဆန်းသော ဖိတ်စာ ရောက်ရှိလာသော အခါ ဌာနမှူးကျင်းရီက ဖိတ်ကြားသည့် နေရာသို့ သွားဖို့ တာဝန် ယူခဲ့ရလေသည်။

၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဖိတ်စာ...။

ထူးခြားသော ဖိတ်စာကြောင့် လျှို့ဝှက်သော လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဖိတ်ကြားခံရသူများသည် ဖိတ်ကြားထားသော နေရာသို့ လျှို့ဝှက်စွာ သွားရောက်ကြလေသည်။

ဖိတ်စာ လက်ခံရသူတိုင်း စိတ်ဝင်စားကာ မလာဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ ဖိတ်စာရှင်က ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ အဖိုးတန် ရတနာပစ္စည်းအချို့ ရောင်းချမည်ဟု ဖိတ်စာ၌ ဖော်ပြထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဖိတ်စာရှင်သည် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ ရတနာပစ္စည်းများကို အဘယ်ကြောင့် ရရှိထားပါသနည်း။

အဘယ်သို့ ရရှိထားပါသနည်း။

ထိုကိစ္စကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ဖိတ်စာရှင်ကြောင့် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကိစ္စ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ဖိတ်စာရှင်မှာ မည်သူ ဖြစ်ပါသနည်း။

ဖိတ်စာရှင်မှာ အလွန်ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်များပြီး မည်သူနှင့်မျှ မတည့်ဟု သတင်းကြီးသော ဗေဒါပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗေဒါထံ၌ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ အမှန်ပင် ရှိနေသည်လော။ ထိုအချက်ကို ဗေဒါကိုယ်တိုင်သာ သိလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၃၇

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးရှမ်းဦး...။

ရှမ်းဦးက ဖိတ်စာထဲ၌ ပါရှိသည့်အတိုင်း လျှို့ဝှက်သော အရပ်သို့ ခရီးနှင့်နေ၏။

သို့သော်...

အလွန်အေးစိမ့်ကာ နှင်းများ ကျဆင်းနေသဖြင့် ထင်သလောက် ခရီးမတွင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ရှမ်းဦး စိတ်ပူနေ၏။

“ငါ အချိန်မီ အရောက်သွားနိုင်ပါ့မလား”

သူ၏နားထဲ၌ မိခင်ကြီး မှာကြားလိုက်သော စကားများကို ကြားယောင်နေ၏။

“အားလုံးကို သတ်ပြီး ပစ္စည်းယူလာခဲ့”

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ရှမ်းဦးက အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ဖို့ ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုကို လျစ်လျူရှုကာ ခရီးနှင့်နေလေတော့သည်။

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လျှို့ဝှက်တွေ့ဆုံခြင်း

နှင်းများ တဖွဲဖွဲ ကျနေသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးသည် ချိန်းဆိုထားသော ဧရပ် ပျက်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ အားလုံး လူစုံတက်စုံ ရောက်ရှိနေပြီ ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူ ဧရပ်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် လူဝကြီးတစ်ယောက်က သူ့အနီးသို့ ရောက်လာ၏။

“ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေး ရောက်လာပြီကိုး”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက ဘာမှ မပြောဘဲ ဧရပ်ထဲသို့ တစ် ချက်ခုန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဧရပ်ပျက်ထဲ၌ ထိုင်ခုံဆယ်လုံး ရှိနေသည်။

ထိုဆယ်လုံးတွင် တစ်လုံးက လွတ်နေပြီး ကျန်ကိုးလုံးမှာ ထိုင်နေသူများဖြင့် ပြည့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၃၉

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက လွတ်နေသော ထိုင်ခုံ၌ ဝင် ရောက်ချလိုက်၏။

လူဝကြီးနှစ်ယောက်နှင့် အနီးဆုံး ရှိနေသော အတိုးဆို နှစ် ယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“ဆိုင်ထဲမှာ ဖောက်သည် အတော်များနေပြီဗျ။ ခင်ဗျား နောက်ထပ် အချိန်မဆွဲသင့်တော့ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

သူ၏စကားကို ဧရပ်အတွင်းရှိ လူအားလုံး ပီပီသသ ကြား လိုက်ရ၏။

လူဝကြီး ပြုံးလက်သည်။

အားလုံးသည် အတိုးဆို၏စကားကို ထောက်ခံဟန်ဖြင့် ဝိုင်း

ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူဝကြီးက ပန်းတွန့်ကာ...

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ သေတ္တာပြားကလေးတစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အားလုံး၏အကြည့်သည် လူဝကြီး လက်ထဲမှ အနက် ရောင်သေတ္တာပြားကလေးဆီသို့ စုပြုံရောက်ရှိသွားကြသည်။

ရာသီဥတု အေးစိန်နေသော်လည်း စားသောက်ဆိုင်အတွင်း မှ လူအားလုံး၏ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာကြလေတော့သည်။

၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

ဈေးသည်တစ်ယောက်က ပစ္စည်းဝယ်သူအား ပြုံးပြနေသော အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

လက်ထဲမှ သေတ္တာပြားလေးကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲမြည်အောင် ပုတ်လိုက်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီသေတ္တာလေးထဲက ပစ္စည်းကြောင့် ရောက်လာကြတာလို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ ဒီသေတ္တာကလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုရင် အချိန်ရှိတုန်း ဆိုင်ထဲက မြန်မြန်ထွက်သွားနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လေတိုက်သံ ထွက်ပေါ်နေသော်လည်း သူ၏စကားသံကို အားလုံး ကောင်းစွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ဆိုင်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားခြင်း မရှိချေ။

အားလုံးသည် နေရာ၌ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေကြပြီး လူကြီးကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြ၏။

လူကြီးက...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့ အရောင်းအဝယ် စလိုက်ကြရအောင်”

ပြောပြီး သေတ္တာကလေးကို ဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“ခဏနေပါဦး”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၄၁

ကျယ်လောင်သော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုနှင့် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတို့က မတ်တတ်ရပ်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုက ဟန့်တားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူကြီးသာမက ကျန်လူအားလုံးကပါ ထိုအဘိုးအိုအား လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဓားညီနောင်ဟာ နန်းစဉ်ဓားကို ရအောင် ယူမယ်ဆိုတာ သတိပေးပါရစေ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် နန်းစဉ်ဓားကို လိုချင်ရင် ကျုပ်တို့နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

အဘိုးအို၏အသံက အေးစက်စက်နိုင်လှ၏။

ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်သူ ဖြစ်ကြောင်း သူ့လေသံက ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။

ဓားညီနောင်သည် သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားသော ဓားသမားနှစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုမှာ အလင်းဓားဖြစ်ပြီး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုမှာ အမှောင်ဓားဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ သိုင်းပညာမှာ အဆင့်မြင့်သောဖြင့် တော်ရုံတန်ရုံ သိုင်းသမားအနေဖြင့် သူတို့နှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့အောင်

၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားကြလေသည်။

ယခု...

အလင်းဓားသည် အခြားသူများ ဝင်မရှုပ်စေရန် ပြောင်
ပြောင်တင်းတင်း တားမြစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ဝင်ရှုပ်လျှင် သူတို့က အသက်ချမ်းသာပေးမည်
မဟုတ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

တော်ရုံတန်ခိုး လူတို့သည် တင်းမာသော စကားကြားရလျှင်
ထွက်ပြေးသွားကြမည် ဖြစ်သော်လည်း ဆိုင်ထဲ ရောက်ရှိနေသူများ
ကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါချေ။

သူတို့အား ယခုလို ပြောရုံဖြင့် ထွက်သွားကြမည် မဟုတ်
ကြောင်းကိုလည်း ဓားညီနောင်တို့ နားလည်ထားကြလေသည်။

လူဝကြီး ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

ဓားညီနောင်အား သဘောကျစွာ ကြည့်ပြီးမှ ကျန်လူများ
ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“အခုအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ ရောင်း
ရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုသဘောကြသလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကျောက်စိမ်းမင်း
သားလေးက ထရပ်လာသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက ဓားညီနောင်ကို လုံးဝမကြည့်ပါ
ချေ။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၄၃

အရေးစိုက်ပုံလည်း မရပါ။

လူဝကြီးကိုသာ စိုက်ကြည့်ရင်း...

“နန်းစဉ်ဓားဟာ ကျုပ်တို့ သက်တန်တောင်ကြားနဲ့သာ
ထိုက်တန်တယ်ဆိုတာ ပြောပါရစေ၊ ခင်ဗျားတောင်းသလောက် ငွေ
ကို ကျုပ်လဲ ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဟူ၍ လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားသည့်အခါ ဓားညီနောင် ဒေါသသွားလေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အလင်းဓားက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူတို့၏ရယ်မောသံက ဆိုင်အတွင်း ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်း
ထွက်လာသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားကို ကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်ရင်း...

“သက်တန်တောင်ကြားက လူတွေဟာ နေရာတကာ ဝင်
ရှုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ တို့သတင်းကြားထားပြီးပါပြီ၊ မင်းက ကျောက်
စိမ်းမင်းသားလေး ထင်ပါရဲ့၊ ဘာကြောင့် သက်တန်မယ်ကိုယ်တိုင်
မလာတာလဲ၊ သူကိုယ်တိုင်လာမှ ဒိပ္ပ ကြည့်ကောင်းမှာကွ”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးသည် သိုင်းလောက၌ ကျော်
ကြားနေသော သက်တန်တောင်ကြားပိုင်ရှင် သက်တန်မယ်၏တစ်ဦး
တည်းသောသား ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က သက်တန်မယ်၏လက်ချက်ကြောင့်

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သိုင်းလောကမှ ထိပ်သီးသိုင်းသမားခုနစ်ယောက် သေဆုံးသွားပြီး
နောက်ပိုင်း သက်တန်တောင်ကြားအား မည်သူမျှ ရန်မစရဲတော့ချေ။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးမှာလည်း ထိုအချိန်မှစ၍ မိခင်
၏အရှိန်အဝါဖြင့် မာန်မာန ထောင်လွှားနိုင်ခဲ့ပေတော့သည်။

အလင်းဓား၏စကားကြားလျှင် ကျောက်စိမ်းမင်းသား၏
မျက်နှာ ခက်ထန်သွား၏။

သူ၏ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ရပ်နေသော ကွမ်းကြိုးညီ
နောင်ကလည်း ချက်ချင်းလှမ်းထွက်လာကြသည်။

“ဓဏနေကြပါဦး”

ရုတ်တရက် အသံဩဩကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဆိုင်၏ထောင့်တစ်နေရာ၌
ထိုင်နေသူ မတ်တတ်ရပ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပြီး အရိုးပေါ် အရေ
တင် ပိန်ချုံးနေသူ ဖြစ်၏။

ထူပိန်းသော အနွေးထည်ဝတ်ဆင်ထားပြီး လူမမာတစ်
ယောက်နှင့် တူလှသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် လက်နက်ဟူ၍ အပ်တစ်ချောင်း
မျှပင် မတွေ့ရချေ။

သို့သော် ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ ဓားအငွေ့အသက်များ ဖော်
ပြနေပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည့်အခါ ဓားတစ်လက်ထောင်ထား
သည်နှင့် တူနေပေတော့သည်။

ထိုလူ၏စကားကြောင့် ကွမ်းကြိုးညီနောင် ခြေလှမ်းရပ်
သွားကြ၏။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားကိုလည်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက သူတို့ကို မကြည့်ဘဲ လူမမာနှင့်
တူသူကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရှေ့ဆက်သွားခြင်း မပြုသလို နောက်သို့လည်း ပြန်မဆုတ်
ဘဲ ရပ်နေလိုက်ကြလေသည်။

လူမမာနှင့်တူသူက...

“နန်းစဉ်ဓားကို ကျုပ်ကလဲ ပိုင်သင့်တယ်လို့ ခံယူထားတာ
ကိုလဲ ထည့်တွက်ဖို့ မမေ့စေချင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက မှော်ဝင်ကျော်ချုံး ထင်တယ်၊ နန်းစဉ်ဓားကို
ရယူဖို့ ကြိုးစားရင် သေရွာက ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိထား
စေချင်ပါတယ်ဗျာ”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက လူမမာနှင့်တူသည့် မှော်ဝင်
ကျော်ချုံးကို အတိအလင်း ရန်စကော ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြောင့် မှော်ဝင်ကျော်ချုံး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်
လေသည်။

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျော်ချုံးသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သူ ဖြစ်၏။

တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး သိုင်းပညာနိမ့်သူ သာမက သိုင်းပညာသာသူများကိုပါ အနိုင်ရခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူ့ထက် သိုင်းပညာသာသော သိုင်းထိပ်သီးများကို ရှုံးနိမ့် နေရာမှ မယုံကြည်နိုင်အောင် လှည့်ကွက်ဆင်ကာ အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ခြင်း ကြောင့် သူ့အကြောင်းကို သိသူများက မှော်ဝင်ကျော်ချုံးဟု အမည် ပေးခဲ့ကြသည်။

နောင်တွင် သိုင်းလောက၌ မှော်ဝင်ကျော်ချုံးဟုပင် ကျော် ကြားလာခဲ့လေသည်။

ကျော်ချုံး၏မျက်နှာမှာ နီရဲခက်ထန်နေ၏။

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျောက်စိမ်း မင်းသားအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“သက်တန်တောင်ကြားကိုတော့ လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် အခု ကိစ္စမှာတော့ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ အလျှော့မပေးနိုင်ဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ မင်းလဲ အသက်ငယ်ပါသေးတယ်၊ ငါ့အကြောင်း ကို သေသေချာချာ စုံစမ်းကြည့်ပါဦး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကြောင့် ကျောက်စိမ်းမင်းသား၏မျက်နှာ၌ ဒေါသဖြစ်သော အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြားဦးကား ဓားညီနောင်ဘက်မှ ကျော်ချုံးဘက်သို့ လှည့်

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၄၇

သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက...

“ကျုပ်က သူများ ပြောတာထက် ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ကြုံ မှု လက်ခံတတ်တာဗျ၊ ခင်ဗျားအကြောင်း သူများတွေဆီမှာ စုံစမ်း စရာ မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ရှေ့မှာ ရှိနေပြီပဲ”

ကျော်ချုံးက အေးစက်စက်ဖြင့် ကျောက်စိမ်းမင်းသားကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ၊ မင်းက လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်မယ့် သဘော လား”

“ဟုတ်တယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကျောက်စိမ်းမင်းသားက ရှေ့သို့ လှမ်း ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ကျုပ်တို့လဲ ပါတယ်”

စကားသံနှင့်အကူ လိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုပါ ကြားလိုက်ရလေသည်။

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နန်းစဉ်စား

ဆိုင်၏အပေါက်ဝ၌ မျက်နှာမူ ထိုင်နေသူ နှစ်ယောက်က
ထရပ်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသူများ ဖြစ်
ကြ၏။

အလွန်အေးသော အရပ်ဒေသ၌ပင် ချိုင်းပြတ်သားရေ ဝတ်
စုံဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ဖုထစ်နေသော ကြက်သားများကို လှစ်ပြထား
သည်။

သူတို့၏ခါးတွင် ဓားပြားကြီးများကိုယ်စီ ချိတ်ဆွဲထားကြ
လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား အနက်ရောင်သိုင်းလောက၌ ထင်
ပေါ်ကျော်ကြားလျက် ရှိသော ငွေပြားဂိုဏ်းမှ ဌာနမှူးနှစ်ယောက်

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၄၉

ခန္ဓာကိုယ်တုတ်ခိုင်ပြီး မျက်နှာပေါ်၌ ကျောက်ပေါက်မာရှိ
သူကား ငွေပြားဂိုဏ်းမှ အမှတ်ခြောက်ဌာနမှူး ကျင်းရီ ဖြစ်ပေ သည်။

သူ၏အဖော်မှာ အမှတ်ခုနစ်ဌာနမှူး ချန်းလုံ ဖြစ်သည်။

ကျင်းရီနှင့် ချန်းလုံတို့က ပြိုင်တူ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့၏စကားသံကြောင့် ကျောက်စိမ်းမင်းသားနှင့် ကျော်
ချုံးတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဤနေရာသို့ ရောက်နေသူအားလုံးသည် တစ်စုတည်း သော
အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး နားလည်ထားကြပေ
သည်။

ထို့ကြောင့်...

တစ်ယောက်ယောက်က လက်ဝါးကြီးအုပ်၍ ကြံစည်လိုက်
သည်နှင့် ကျန်လူများက ခေါင်းထောင်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်...

“သူများတွေပါမှ ကျုပ်တို့လဲ ဒီအတိုင်း နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ
မလဲ”

အသံခပ်စူးစူးကလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ငြိမ်သက်စွာ နေထိုင်ခဲ့သော အဘွားအိုသည် တောင်ရွာကို
ကြမ်းပြင်ပေါ် ထောက်ရင်း ထရပ်လာ၏။

သူမ နံဘေး၌ ရုပ်ဆိုးကြီးကား အဆင်သင့် ရပ်နေပြီ ဖြစ်
လေသည်။

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြောက်ဆယ်ခန့် ရှိသည်။

သူမကား လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသော မိစ္ဆာ
မယ်ဝေချူးပင် ဖြစ်သည်။

သူမ၏နံဘေးတွင် ရပ်နေသူကား သူမ၏သက်တော်စောင့်
ရုပ်ဆိုးကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ယခု...

ရေပ်ပျက်ထဲ၌ မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်မှ
အပ ကျန်လူအားလုံး ထရပ်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်၏။

ထိုမီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် ဆိုင်အတွင်းမှ အဖြစ်
အပျက်များကို လျစ်လျူရှုကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားပြီး သက်တောင့်
သက်သာ ထိုင်နေသည်။

ဆိုင်အတွင်းမှ အခြေအနေသည် ပေါက်ကွဲလုနီးပါး ဖြစ်နေ
ချေပြီ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလစ်မပေးဘဲ တိုက်ခိုက်ရန်
အခွင့်ကောင်း စောင့်နေကြသည်။

လူဝကြီးက မည်သူနှင့်မျှ မရောဘဲ သီးခြားနေပြီး ဟန်မူရာ
ကင်းမဲ့နေသော မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား ကြည့်ကာ ပြုံး
လိုက်မိသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသော အချိန်၌ စိတ်လှုပ်ရှားမှု မရှိ
ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေနိုင်သူကား ချီးကျူးစရာကောင်းသူ မဟုတ်
ပါလား။ ကျန်နေသူအားလုံးထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်

ကြောင်းလည်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေ၏။

ပေါက်ကွဲလုလု အခြေအနေကို လူဝကြီးက ထိန်းသိမ်းလိုက်
လေသည်။

လက်နှစ်ဖက် အပေါ်ထောင်ပြလိုက်ပြီး...

“အားလုံးပဲ ခဏလောက် ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ။ ကျုပ်စကားနား
ထောင်ကြပါဦးဗျာ”

သူ၏အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

အားလုံးက လူဝကြီးအား လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လူဝကြီးက အားလုံး သူ့အပေါ် အာရုံစိုက်လာသည်အထိ
စောင့်ဆိုင်းနေပြီးမှ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ...

“နန်းစဉ်းကို ဘယ်သူပိုင်ထိုက်တယ်ဆိုတာ မြေရှင်းဖို့
နည်းလမ်းနှစ်ခု ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်
ရှင်းပြပါ့မယ်”

သူ၏စကားကို အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

စိတ်မရှည်သော အမှောင်ဓားက...

“အချိန်ကြာတယ်၊ ပြောစရာ ရှိတာသာ ပြောပါ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

မိစ္ဆာမယ်က...

“စကားမရှည်နဲ့ သူပြောတာ နားထောင်ပါဦး”

ဟု ကြားဝင် အော်ငေါက်လိုက်သည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားနှင့် ကျော်ချုံးကလည်း လူစိတ်လှုပ်ရှား

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှား ဖြစ်လာသည်။

လူဝကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

ပြီးနောက် လက်ထဲမှ သေတ္တာကလေးကို အသံမြည်အောင် ပုတ်ရင်း...

“နန်းစဉ်းဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုး ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိကြပါတယ်၊ ဒီပစ္စည်းကို ဝယ်ယူဖို့ ခင်ဗျားတို့ လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

ငွေပြားဂိုဏ်းမှ ကျင်းရီက...

“ခင်ဗျားပဲ ကျုပ်တို့ကို ဖိတ်ကြားခဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျားဖိတ်လို့ ရောက်လာတာ မေးနေစရာ မလိုပါဘူးဗျာ”

လူဝကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကလဲ နန်းစဉ်းကို တကယ် ဝယ်နိုင်တဲ့ လူတွေကိုပဲ ရွေးဖိတ်ခဲ့တာပါ၊ ဒီတော့ ပထမ အချက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်၊ အများဆုံးပေးနိုင်တဲ့သူက ပိုင်ဆိုင်ရမှာပေါ့”

သူ၏စကားသံဆုံးလျှင်...

“ကျုပ်က ပိုပေးနိုင်တယ်”

အလင်းဓား၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ်က သူတို့ထက် ပိုပေးနိုင်တယ်ဗျ”

ငွေပြားဂိုဏ်းမှ ကျင်းရီက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် စူးစူးရှရှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၅၃

“ကျုပ်ကလဲ သူများပေးတာထက် ပိုပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

မိစ္ဆာမယ်၏စကားသံ ဖြစ်သည်။

အားလုံးသော စကားသံများကို ထိုးဖောက်ကာ ကျယ်လောင်သော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“သူတို့အားလုံးပေးတဲ့ ဈေးထက် ကျုပ်က အမြဲတမ်းပိုပေးမယ်၊ သူတို့က တစ်ရာဆို ကျုပ်က နှစ်ရာ၊ သူတို့က တစ်ထောင်ဆို ကျုပ်က နှစ်ထောင်၊ နောက်ဆုံး နန်းစဉ်းကို ပြိုင်ဘက်မရှိတဲ့အထိ သူတို့ပေးတဲ့ ဈေးထက် နှစ်ဆပိုပေးမယ်”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးက မော်ကြွားကြွား ပြောလေသည်။

လူဝကြီး၏အပြုံးက အသက်ဝင်လာသည်။

အားလုံးသည် ငွေတတ်နိုင်သူများ ဖြစ်ကြောင်း သူသိထားလေသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူကား စကားတစ်လုံးမျှ မပြောချေ။

လူဝကြီးက အားလုံးကို ကြည့်ပြီး...

“ကဲ ပါးစပ်က ပြောနေမယ့်အစား လက်တွေ့ပြပါလားဗျာ၊ နန်းစဉ်းအတွက် ကြေးတင်တဲ့ သဘောပဲပေါ့”

ပထမဆုံး ငွေပြားဂိုဏ်းမှ ကျင်းရီက အကျီအိတ်ထဲမှ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် နှိုက်ယူကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။

၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အထုပ်ကလေးကို ကြိုးဖြည်ကာ စားပွဲပေါ် သွန်ချလိုက်
လျှင်...

“ချွင်...ချွင်...ချွင်”

အသံများနှင့်အတူ ရွှေဒင်္ဂါးများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရွှေဒင်္ဂါးများကား မက်မောဖွယ်ကောင်းအောင် အရောင်
တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသည်။

ကျော်ချုံးက ရယ်မောလိုက်သည်။

ငွေပြားဝိုဏ်းမှ ကျင်းရီအား ပြက်ရယ်မြဲသည့် သဘော
ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းရီက မကျေမနပ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျော်ချုံးက လုံးဝအရေးမစိုက်ချေ။

အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားမှ စက္ကူအိတ်ကလေးတစ်လုံးနှိုက်ကာ
စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။

လူဝကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

“ဒီစာအိတ်ထဲမှာ ရွှေစတစ်သိန်းနဲ့ ညီမျှတဲ့ အာမခံငွေလွှဲ
လက်မှတ် ရှိတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အားလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အလင်းစားနှင့် အ
မှောင်ခားတို့ ခါးထောက်ကာ ရယ်မောနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၅၅

ကျော်ချုံးက ရန်ကွေ့ရန် နှုတ်ခမ်းပြင်၏။

ထိုစဉ်...

အလင်းစားက အသင့်ယူဆောင်လာသော ခံသတ္တာငယ်
ကလေးတစ်လုံးကို ယူကာ စားပွဲပေါ်တင်ပြီး အဖုံးဖွင့်လိုက်သည်။

သေတ္တာလေးအတွင်း၌ ပုလဲများ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများ
ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လူဝကြီး အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။

အားလုံးသည် သူထင်ထားသလို ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ
ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

လူဝကြီး၏အကြည့်သည် မိစ္ဆာမယ်ထံသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

မိစ္ဆာမယ် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

ဘေးမှ ရပ်နေသော ရုပ်ဆိုးကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
သည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးက လက်ထဲမှ လက်စွပ်ကို ချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်
တင်လိုက်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ်က...

“ဒီလက်စွပ် ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ စိန်ရွှေ
ရတနာအကြောင်း နားလည်ရင် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်”

မိစ္ဆာမယ်ထံ၌ နန်းစဉ်ရတနာလက်စွပ်တစ်ကွင်း ရှိကြောင်း
သိင်းလောက၌ သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်မှာ ခြေပြီ ဖြစ်
၏။ ယခု စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သော လက်စွပ်ကား ထိုလက်စွပ်

၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သာဖြစ်ပေမည်။

မိစ္ဆာမယ်က ထိုသို့သော လက်စွပ်ကို တပည့်ဖြစ်သူအား ပေးထားသည်ဆိုလျှင် မိစ္ဆာမယ်သည် မည်မျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝကြောင်း အကဲခတ်နိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

လူဝကြီးက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

သူ့အဖို့ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စရာချည်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

နောက်ဆုံး ကျန်နေသော ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးက ရယ်မောရင်း...

“ဘာလဲ သူတို့ရဲ့ ပစ္စည်းကို ခင်ဗျားသဘောကျနေပြီလား၊ စိတ်ချ၊ သူတို့အားလုံးထက် နှစ်ဆတန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းပေးမယ်”

လူဝကြီးမှာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ချေ။

“ဟဲ့...ဟဲ့၊ မင်းသားလေးကတော့ တကယ့်ကို ရက်ရောပါတယ်ဗျာ”

ဟု ချီးကျူးစကား ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် မိစ္ဆာမယ်၊ ကျင်းရီ၊ ချန်းလုံ၊ ကျော်ချုံးနှင့် ဓားညီနောင်တို့ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

လူဝကြီးက ကျောက်စိမ်းမင်းသားအား လက်ခံလိုက်သည့် သဘောမျိုးဟု ယူဆ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ကျော်ချုံးက...

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၅၇

“ခင်ဗျားဘက်လိုက်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားလိုချင်သလောက် ငွေပေးနိုင်တယ်၊ ရုတ်တရက်မို့ များများစားစား ယူမလာနိုင်တာ၊ ခင်ဗျားသဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တပည့်တွေကို ခင်ဗျားလိုချင်သလောက် လာပို့ခိုင်းနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

ဤတွင် မိစ္ဆာမယ်က...

“ကျုပ်ကလဲ ပေးနိုင်ပါတယ်၊ လိုသလောက် ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ကျင်းရီနှင့် ချန်းလုံတို့ကလည်း ထိုသဘောမျိုးပင် ဖြစ်ကြ၏။

ဓားညီနောင်ကမူ ကျောက်စိမ်းမင်းသားထက်ပင် နှစ်ဆပိုပေးနိုင်သည်ဟု ပြောကြပြန်လေသည်။

အားလုံးသည် သူ့ထက် ပိုပေးနိုင်ကြောင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ငြင်းခုန်နေကြလေသည်။

ငွေအများဆုံး ပေးနိုင်သည်ဟု လူဝကြီး ယုံကြည်ထားသော ကျောက်စိမ်းမင်းသားပင်လျှင် လောလောဆယ် ရွှေပြားတစ်သိန်းသာ ပါလာ၏။

တစ်ကယ်တမ်း သူပေးနိုင်သည်ဟု ပြောသော တန်ဖိုး၏ ထက်ဝက်ခန့်သာ ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။

လူဝကြီး စိတ်ပျက်သွား၏။

ဈေးအများဆုံးပေးမည့်သူကို ရောင်းရန် ဖြစ်သော်လည်း

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တစ်ယောက်ယောက်ကို ရောင်းချလိုက်သည်နှင့် ကျန်လူများက
ခေါင်းငုံ့ခံကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။

မိစ္ဆာမယ်နှင့် ရုပ်ဆိုးကြီးကလည်း ထွက်သွား၏။

ဓားညီနောင်တို့ လိုက်သွား၏။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးက...

“ခင်ဗျားအဆင်သင့် လုပ်ထားပါ။ ကျုပ်ပြန်လာခဲ့မယ်”

စကားဆုံးလျှင် ကွမ်းကြိုးညီနောင် ခြံရံကာ ဆိုင်အပြင်
ထွက်သွားကြလေသည်။

ဆိုင်အပြင်သို့ အားလုံး ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲသို့ ရှေ့ဆုံး ရောက်လာခဲ့သော မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်
လူသာ ကျန်တော့သည်။

လူဝကြီးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုလူက...

“ကျုပ်အတွက် အရက်တစ်အိုးလောက် ရနိုင်မလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လူဝကြီးက...

“ခင်ဗျားသောက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်သောက်မယ့်
အရက်တစ်အိုးတော့ ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောရင်း ဆိုင်နောက်မှ အရက်တစ်အိုးကို ယူလာလေ
သည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၅၉

လူဝကြီးလည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရယ်မောသံသည် ဆိုင်ထဲ၌ တိုးညှင်း
စွာ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေ၏။

နှင်းပွင့်များ တဖွဲဖွဲ ကျနေသည်။

အရိုးကွဲမတတ် အေးစိမ့်မှုက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လှမ်း
မြို့ထားသည်။

ဆိုးရွားလှသော ရာသီဥတုကြောင့် အိမ်တိုင်းလိုလို တံခါး
ပိတ်ထားကြလေသည်။

ဆိုးရွားလှသော ရာသီဥတုကို ဂရုမစိုက်သော လူတစ်စု
သည် လမ်းအပြင်၌ ရှိနေပါ၏။

ထိုလူစုသည် တစ်ယောက်ချင်းသော်လည်းကောင်း၊ နှစ်
ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲသော်လည်းကောင်း လူစုခွဲကာ
ရပ်နေကြသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်
နေကြသလို သူတို့၏လက်များသည် ဓားများပေါ်သို့ မသိမသိ
ရောက်သွားကြ၏။

ကျော်ချုံးက ဓားညီနောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဓားညီနောင်ကလည်း သူ့အား ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

ကျော်ချိုးက ပြုံးပြလိုက်၏။

အလင်းဓားက ပြန်လည်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

တဒင်္ဂီအချိန်အတွင်း သူတို့အချင်းချင်း နားလည်မှု ရသွားကြ
ပြီ ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ်က မွဲပြုံးပြုံးရင်း...

“ကဲ စလိုက်ကြရအောင်၊ နန်းစဉ်ဓားကို ပိုင်သင့်တယ် ထင်
ရင် ကျုပ်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရယူဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

ကျော်ချိုး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ခွင့်ပြုနိုင်မယ့်လူ”

“မင်း မယုံဘူးလား”

“မယုံဘူး”

“ကောင်းပြီ”

မိစ္ဆာမယ်က လက်ထဲမှ တောင်ဝှေးကို ဝှေးယမ်းကာ ကျော်
ချိုးအား စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဤတွင် ငွေးပြားဝိုက်မှ ကျင်းရီနှင့် ချန်းလုံတို့က ကျော်ချိုး
အား အလစ်ဝင်တိုက်ရန် ရှေ့တိုးလာသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းတို့အတွက်ကော့ ငါတာဝန်ယူပါရ
စေလား”

ရယ်မောသံနှင့်အတူ အလင်းဓားက သူတို့အား ဟန့်တား

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၆၁

လိုက်လေသည်။

အမှောင်ဓားကလည်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘဲ တိုက်ပွဲထဲ
ခုန်ဝင်လာလေသည်။

တိုက်ပွဲကား စတင် ဖြစ်ပေါ်လာချေပြီ။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားနှင့် ဓားညီနောင်တို့က ရပ်ကြည့်နေ
ကြ၏။

မြေပေါ်၌ မားမားမတ်မတ်ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သူသာလျှင်
နန်းစဉ်ဓားကို ပိုင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

ယခု သူက မားမားမတ်မတ် ရပ်နေဆဲ။

နောင်တွင်လည်း မားမားမတ်မတ် ရပ်နေနိုင်မည်ဟု ယုံ
ကြည်ထားလေသည်။

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မသူတော်

“ကို”

“ဝုန်း”

လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဧရပ်ခေါင်မိုးမှ သွပ်ပြားများ လှုပ်
ယမ်းနေပေ၏။

လေအေးများသည် နှင်းပွင့်များကို သယ်ဆောင်ကာ ဧရပ်
ပျက်ထဲ တိုးဝင်လာသည်။

အပြင်ဘက်မှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံများသည်လည်း တစ်
ချက်တစ်ချက် လွင့်ပျံ့လာ၏။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူနှင့် လူဝကြီးတို့ ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင်နေကြသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် အရက်အိုးတစ်ဝက်ခန့်
ကျိုးအောင် သောက်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

လူဝကြီးကား အရက်မသောက်ပါချေ။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၆၃

ထိုလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ အပြင်ဘက်မှ ထွက်
ပေါ်လာသော အသံများကို နားစွင့်နေသည်။

အပြင်ဘက်မှ တိုက်ခိုက်နေသော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ
သည့်အခါ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်မှုကို ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက သူတို့ ပြန်ဝင်လာမယ့် အချိန်ကို စောင့်နေတာ
လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ကျုပ်က နန်းစဉ်းအတွက် ရောက်
လာတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ၊ သူတို့အားလုံး ပြန်
လာသည့် ဖြစ်စေ၊ တစ်ယောက်မှ မဝင်လာဘဲနေနေ ကျုပ်အရေး
မစိုက်ဘူးဗျ”

လူဝကြီးက...

“ကျုပ် မမှားဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားက အန္တရာယ် များလှတဲ့
ခြေပွားဝှေးတ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထိုလူက...

“ခင်ဗျားကရော လူတိုင်းနဲ့ မတည့်တဲ့ ဉာဏ်များတဲ့ ဗေဒါ
မဟုတ်လား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူတို့နှစ်ယောက် ဖြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ ခြေပွားဝှေးတဆိုသူက...

“ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျုပ်သိထားတာ ကြာပါပြီ၊ အခုလဲ ခင်ဗျားက နန်းစဉ်းစားကို မက်မောတဲ့ လောဘသားတွေဆီက အမြတ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာလဲ သိထားတယ်ဗျ”

လူဝကြီး(ဝါ)ဗေဒါက ပရုံးတွန့်ကာ...

“ကျုပ် ဒီလို လုပ်ဖြစ်အောင် သူတို့ပဲ ဖန်တီးပေးကြတာ လေဗျာ”

“ဒါက ခင်ဗျားအမြင်ကိုး”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် ဒီနယ်ကို ရောက်လာတော့ သူတို့က နန်းစဉ်းစား နောက်ကို လိုက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လှည့်ကွက်ဆင်လိုက်တာပဲ”

“သူတို့က ခင်ဗျားလှည့်ကွက်ထဲ ဝင်လာကြတယ်ပေါ့”

“လောဘသားကောင်တွေကို လှည့်စားရတာ လွယ်ပါတယ် ဗျာ”

ခြေပွားဝှေးတက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုတော့ လှည့်စားလို့ မရဘူးဗျ”

ဗေဒါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ခြေပွားဝှေးတက...

“ကျုပ်ကို လှည့်စားလို့ မရဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် ကို သွားဖို့ မြေပုံတစ်ပိုင်း ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၆၅

“ဘာ”

ဗေဒါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

ဝှေးတက ရယ်မောလိုက်သည်။

“နန်းစဉ်းစားကိုရဖို့ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ရောက်အောင် သွားရမယ် မဟုတ်လား၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို သွားဖို့ မြေပုံလိုတယ် လေ၊ မြေပုံက သုံးပိုင်းကွဲနေတယ်၊ မြေပုံသုံးပိုင်းရှိမှ ပြည့်စုံမယ်၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ရောက်နိုင်မယ့် ခင်ဗျားဆီမှာ မြေပုံတစ်ပိုင်း ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ဗေဒါ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်လောက် ဉာဏ်များများ ခင်ဗျားကိုတော့ လိမ်လို့ မရပါလား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ဝှေးတက...

“ဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ၊ အရေးကြီးတာက မြေပုံတစ် ပိုင်းပါ”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်မြေပုံကို လိုချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မြေပုံတစ်ပိုင်းတည်း ရှိတာ ဘယ်လိုလုပ် အသုံးဝင်မှာလဲ”

“မြေပုံတစ်ပိုင်း ရပြီဆိုရင် နောက်နှစ်ပိုင်းရဖို့ မခက်ခဲတော့

ပါဘူးဗျာ”

“ဗျာ”

ဗေဒါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ...

“ကျုပ်က လွယ်လွယ်နဲ့ ရထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမြေပုံတစ်
ပိုင်းကို အရင်းပြုပြီး ငွေရှာရဦးမယ်၊ ကျုပ်အတွက် ပြည့်စုံလောက်ပြီ
ထင်ရင် မြေပုံတစ်ပိုင်း ခင်ဗျားကို လက်ဆောင်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဝူးတက...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်အပေါ် တယ်သဘောကောင်းပါလား”

ဗေဒါက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခြေပွားဝူးတက ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်

ဗျာ”

ဝူးတက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်အပေါ် ကောင်းတော့ ကျုပ်ကလဲ
အလျော့ပေးရမလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါထက် ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ အဆိုပြုရင်
ခင်ဗျား လက်ခံနိုင်မလား”

“ဗျာ”

ဗေဒါ အံ့သြသွား၏။

ဝူးတကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်းမယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝူးတက...

“ဟုတ်တယ်”

“နေပါဦး၊ ဘာကြောင့် ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၆၇

ဝူးတက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆီမှာ မြေပုံ ရှိနေလို့လေ”

ဗေဒါက...

“ဒီလိုဆို ကျုပ်အတွက် ခင်ဗျားနဲ့ ပူးပေါင်းရတာ နစ်နာမှု
မရှိဘူးလား”

ဝူးတက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မနစ်နာပါဘူး”

ဗေဒါ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝူးတက...

“ခင်ဗျားမှာ မြေပုံတစ်ပိုင်းတည်း ရှိတာပါ၊ နောက်ထပ်
မြေပုံနှစ်ပိုင်း ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူး မဟုတ်လား”

ဗေဒါက အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

“ကျုပ်စုံစမ်းရင် ရပါတယ်ဗျာ”

ဝူးတက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားစုံစမ်းလို့ရရင် ဒီမှာ အချိန်ဖြုန်းနေမယ် မထင်ဘူး”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့၊ ခင်ဗျား ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း”

“ခင်ဗျား မသိတဲ့ မြေပုံနှစ်ပိုင်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ
ကျုပ်သိထားတယ်”

“ဟင်”

ဗေဒါ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဂူးတကို စိုက်ကြည့်ရင်...

“ခင်ဗျားသိတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဗေဒါက တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုံးလာသည်။

ထို့နောက် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဂူးတက ပြုံးနေ၏။

ဗေဒါအား သဘောကျစွာ ကြည့်နေသည်။

ဗေဒါက အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

“ခင်ဗျားနဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ ကျုပ်လက်ခံလိုက်ပါပြီဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျော်ချုံးသည် စူးရှစွာ တစ်ချက်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး မြေ

ပေါ်လဲကျသွား၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အောက်မှ နှင်းဖြူများ အနီရောင် ပြောင်း

လဲသွားသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

မိစ္ဆာမယ်၏ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူမ၏ တောင်ငှေးတစ်ဖက်ထိပ်၌ သွေးများ ပေကျဲနေ

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၆၉

သည်။

အမှန်စင်စစ်...

ကျော်ချုံး သေဆုံးသွားခြင်းမှာ မိစ္ဆာမယ်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ရုပ်ဆိုးကြီးကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ကျောက်စိမ်းမင်းသား နားလည်ထား၏။

ရုပ်ဆိုးကြီးက မိစ္ဆာမယ်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသော ကျော်ချုံးအား လက်နက်ပုန်းဖြင့် တိတ်တဆိတ် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

လက်နက်ပုန်း ထိမှန်သွားစဉ် မိစ္ဆာမယ်၏တောင်ငှေးက သူ၏ဦးခေါင်းပေါ် ရိုက်ချမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျော်ချုံး၏အော်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ပင်...

“အား”

“အွန်”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ငွေပြားဂိုဏ်းမှ ကျင်းရီနှင့် ချန်းလုံတို့ မြေပေါ် လဲကျသွားကြလေသည်။

သူတို့၏ဓားများသည် သူတို့၏ရင်ဝဉ်၌ ပြန်လည်စိုက်နေပြီ

ဖြစ်သည်။

အလင်းဓားနှင့် အမှောင်ဓားတို့ ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

အလင်းဓားက မိစ္ဆာမယ်ကို ကြည့်ရင်...

၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“နန်းစဉ်းစား လိုချင်တဲ့လူ အနည်းဆုံး သုံးယောက်တော့ လျော့သွားပြီဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိစ္ဆာမယ်က...

“သုံးယောက်တည်းနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး”

အလင်းစား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ထပ် နှစ်ယောက် သွားဦးမယ်”

“ဘာလဲ ရှင်တို့လား”

အလင်းစားက...

“မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့”

စကားဆုံးလျှင် မိစ္ဆာမယ်ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အမှောင်စားက ရုပ်ဆိုးကြီးထံ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

မိစ္ဆာမယ်နှင့် ရုပ်ဆိုးကြီးတို့ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားနှင့် ကွမ်းကြိုးညီနောင်ကား ယခုတိုင် တိုက်ပွဲကို ရပ်ကြည့်နေဆဲ။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးက မြေပေါ် လဲကျနေသော ကျော်ရုံး၊ ကျင်းရီနှင့် ချန်းလုံတို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒီလူတွေဟာ အတော်ခိုက်မကြတာပဲ”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၇၁

ဟူ၍ ညည်းညူလ်လေသည်။

တဖန် ကွမ်းကြိုးညီနောင်ကို ပြုံးပြရင်း...

“ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရတာ မင်းတို့လဲ ပျင်းနေရောပေါ့”

ကွမ်းကြိုးညီနောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းသားလေး”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက...

“အထဲမှာ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနဲ့ လူတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သေးတယ်၊ ဒီလူက မင်းတို့ကို အပျင်းပြေစေလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

ကွမ်းကြိုးညီနောင် ပြုံးပြလိုက်၏။

စားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြ၏။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက မိစ္ဆာမယ်နှင့် အလင်းစားတို့၏ တိုက်ပွဲဘက်သို့ ပြန်လည်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“မင်းသားလေး”

အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသား ရင်ထိတ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကွမ်းကြိုးညီနောင် ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကွမ်းကြိုးကြီးက...

“မင်းသားလေး အထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး”

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာ အထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စားပွဲခုံပေါ်မှာ ထားခဲ့တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေလဲ တစ်ခုမှ မရှိတော့ပါဘူး”

ထိုစကား ကြားရသောအခါ ကျောက်စိမ်းမင်းသား၏မျက်နှာ နီရဲခက်ထန်သွားလေသည်။

“တောတ်”

အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ တက်ခေါက်လိုက်၏။

တိုက်ခိုက်နေသော အလင်းစားနှင့် မိစ္ဆာမယ်တို့သည် ရုပ်တန်သွားကြ၏။

မိစ္ဆာမယ်က...

“ဘယ်လို သူ ထွက်ပြေးသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သိကြသေးတာပေါ့”

မိစ္ဆာမယ်က တောင်ဝှေးကို ဝှေ့ယမ်းကာ ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

ရုပ်ဆိုးကြီးကလည်း နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေသည်။

အလင်းစားနှင့် အမှောင်စားတို့လည်း ပြေးလိုက်သွားကြလေသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးကား လိုက်သွားခြင်း မရှိပါချေ။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၇၃

ကွမ်းကြိုးညီနောင် အားမလို အားမရ ဖြစ်လာကြသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးက...

“တို့သွားလို့လဲ အပိုပဲ၊ သူတို့ထွက်ပြေးသွားကြပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ငါ့လက်က လွှတ်အောင် ပြေးလို့မရဘူးဆိုတာ သိစေရမှာပေါ့၊ လာ သွားကြစို့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်သွား၏။

ကွမ်းကြိုးညီနောင်လည်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နောက်မှ လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

မြေပုံ

အဝေး၌ မှိုင်းညိုသော တောင်တန်းကြီးများ ရှိနေလေသည်။

နှင်းဖုံးသော လမ်းကလေးအတိုင်း တောင်တန်းကြီးဆီသို့ မြင်းနှစ်ကောင် ဒုန်းစိုင်းနှင်လျက် ရှိနေပေသည်။

လေတိုက်ခတ်မှုအား ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ နေရောင်ခြည် ပွင့်လာ၏။

လေးရက်တိတိ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်ခဲ့သော နှင်းမုန်တိုင်းသည် ယခုအခါ ရပ်စဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မကြာမီ ရက်များအတွင်း ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာလာတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်သည် တောအုပ်အလယ်မှ လမ်းကလေးအတိုင်း ဒုန်းစိုင်းနှင်လျက် ရှိနေကြသည်။

မြင်းစီးလာသူနှစ်ယောက်ကား ဗေဒနှင့် ခြေပွားဂူတို့

ဖြစ်ကြလေသည်။

ရွက်ဝါမြို့လေးသည် အဝေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

အထုပ်တစ်ထုပ်ထဲတွင် ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးတို့လူစု၏ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ စုပြုံထည့်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းနှင်ရင်း တဖြည်းဖြည်း တောင်ခြေနှင့် နီးကပ်လာ၏။

တောင်ခြေ၌ ထင်းရှူးတောများ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသည်။

တောင်ခြေ ထင်းရှူးတောများ အတွင်း၌ မြို့ကလေးတစ်မြို့ ရှိနေကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက် သိထားကြပေသည်။

ရွက်ဝါမြို့ကလေးနှင့် ထိုမြို့ကလေးသည် တစ်နေ့တာ ခရီးကွာဝေးလေသည်။

သူတို့ ထွက်လာသည်ကို ယခုအချိန်၌ ကျောက်စိမ်းမင်းသားနှင့်လူစု သိလောက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သိသူများများစားစား ကျန်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အတန်ငယ် ခရီးဆက်ပြီးသောအခါ တောင်ခြေမြို့ကလေးသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ဤအရပ်ဒေသ၌ နေဝင်စောသည် ဖြစ်ရာ အိမ်တိုင်းလိုလို မီးထွန်းညှိထားပြီး ဖြစ်၏။

မြို့ကလေးတစ်မြို့လုံးသည် အေးချမ်းငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

လေငွေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လာသောအခါ မျက်နှာကြက်၌

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ် လှုပ်ယမ်းသွား၏။

ထို့ကြောင့်...

အခန်းထဲ၌ ရှည်မျောမျော အရိပ်များ ယိမ်းထိုးထွက်ပေါ်လာသည်။

ဗေဒါနှင့် ဂူတတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည်။

စားပွဲပေါ်၌ အရက်တစ်အိုး၊ ခြေပုံဆန်ကျော်တစ်ပွဲနှင့် ကြက်သားကြော်တစ်ပွဲ ရှိနေသည်။

သူတို့သည် အနားယူရန် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် အတွင်းသို့ ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

နှင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တောလမ်းများတွင် သစ်ပင်များ ပြိုလဲကျနေ၍လည်းကောင်း၊ တောင်ကြားများ၌ ကျောက်တောင်များ ပြိုကျခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း လမ်းများ ပိတ်ဆို့လျက် ရှိနေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ညကြီးမင်းကြီး ခရီးမဆက်တော့ဘဲ တောင်ခြေ မြို့ကလေး၌ တစ်ညနားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ညဘက်၊ ခရီးဆက်လျှင် နောက်မှ လိုက်လာသူများထက် ကြောက်စရာကောင်းသော ရာသီဥတု အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမည် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ခရီးမဆက်ဘဲ ညအိပ်ရပ်နားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂူတက အရက်ခွက်ကို မော့ချလိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၇၇

ပြီးမှ...

“ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးတို့တော့ တစ်ပတ်ရှိက်ခံလိုက်ရလို့ အတော်ကလေး မကျေမနပ် ဖြစ်နေမှာပဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဗေဒါက မလှမ်းမကမ်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ထိုင်ကာ ငိုက်မြည်းနေသော ဆိုင်ရှင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ကျုပ်က သူတို့ကို အရေးမစိုက်လို့ တစ်ပတ်ရှိက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်ထားစမ်းပါဗျာ”

ဂူတက ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား သူတို့ဆီက အတော်ကလေး ရလိုက်တာပဲ၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို လိုက်ရှာဖို့တောင် မလိုတော့ဘူး ထင်တယ်”

ဟု သွေးတိုးစမ်းမေးလိုက်လေသည်။

ဗေဒါ ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“မဆိုင်ဘူးလေ၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ရှာတွေ့ချင်တာဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ သိုင်းလောကသားတွေ

ဟာ ငွေကြေးထက် သိုင်းပညာကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်”

“အင်း ခင်ဗျားက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထွက်ပေါ်နေတဲ့ သတင်းမှန်သမျှကို သိထားတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှာ အစိုးတန် ရတနာတွေ အများကြီး ရှိသလို ပြိုင်ဖက်ကင်းတဲ့ သိုင်းကျမ်းတွေလဲ ရှိတယ်လို့

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သတင်းကြားထားတယ်ဗျ”

ဦးတက...

“ဒါပေမယ့် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့ဘူးဆိုတာလဲ မေ့ထားလို့ မရဘူးနော်”

ဗေဒါက...

“ဒီအချက်ကို ကျုပ်က ချေဖျက်ပစ်မှာပါဗျာ၊ အခု ကျုပ်ဆီမှာ မြေပုံတစ်ခြမ်း ရှိပြီလေ၊ နောက်ထပ် မြေပုံနှစ်ခုပေါင်းရရင် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ကျုပ် ပထမဦးဆုံး ရှာတွေ့တဲ့လူ ဖြစ်သွားမှာပေါ့ဗျာ”

ဦးတက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ပထမဆုံးလူ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဗေဒါ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ဦးတကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ပထမဆုံးလူ မဟုတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲဗျ”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ရှာဖို့ မြေပုံရေးဆွဲခဲ့တဲ့လူဟာ ခင်ဗျားထက် အရင်ရောက်ခဲ့ဖူးလို့ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ထိုစကား ကြားလိုက်ရမှ ဗေဒါ၏မျက်နှာပေါ်မှ တင်းမာမှုများ လျော့ပါးသွားလေသည်။

ချက်ချင်း ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင် ဖြစ်လာသည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားဆိုတာ ဒါကိုး”

“ဘာလဲ၊ ကျုပ်ပြောတာ မမှန်လို့လား”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၇၉

“မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါထက် နောက်ထပ် မြေပုံနှစ်ပိုင်းက ဘယ်မှာ ရှိတာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဦးတက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဒီလို မေးလို့ရမလားဗျာ၊ ကျုပ်က သတိလက်လွတ် ဖြစ်ပြီး ဒီပြင် ကိစ္စသာပြောမယ်၊ ဒီကိစ္စတော့ မပြောဘူးဆိုတာ မှတ်ထားစွမ်းပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ခင်ဗျားက တကယ် ပါးနပ်တဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းလိုက်ကြပြီ မဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိန်ဝှက်ထားစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်ဗျာ”

ဗေဒါက မျက်နှာချိုသွေးရင်း ပြောသည်။

“ခင်ဗျားပြောစကားက သဘောကျဖို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ပူးပေါင်းတာနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပြောတာ တခြားစီပါ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ရှိတဲ့ မြေပုံထုတ်ပြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က နောက်ထပ် မြေပုံတစ်ပိုင်း ဘယ်သူ ဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ့မယ်”

ဦးတက ပြောလေသည်။

ဗေဒါ တွေဝေသွားသည်။

သူတို့သည် စကားမပြောဘဲ နေခြင်းကြောင့် အခန်းတွင်း၌

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ ဗေဒါက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အရက်တစ်ခွက် ငဲ့သောက်ပြီး...

“ခင်ဗျား အရင်လား၊ ကျုပ် အရင်လား”

ဝူးတ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသဘောပဲ”

ဗေဒါ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်က လက်တွေ့ပြရမှာ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား
အရင်ပြော”

“ကောင်းပြီ”

ဝူးတက စကားမဆက်သေးဘဲ အရက်နှင့် ကြက်သား
ကြော်ကို စားသောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“သမားတော်ဂေဟာကို ခင်ဗျားကြားဖူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဗေဒါ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကြားဖူးပါတယ်၊ သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင်ဟာ ဝူးကျန်
မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ မြေပုံတစ်ပိုင်းဟာ ဝူးကျန်ဆီ
မှာ ရှိတယ်လို့ ကျုပ်သတင်းကြားထားတယ်ဗျ”

ဗေဒါ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်လာ
သည်။

“လက်စသတ်တော့ မြေပုံတစ်ပိုင်းက သူ့ဆီမှာ ရောက်နေ
တာကိုး၊ ဒါထက် သူက ဘယ်လိုရထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသ

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၈၁

လား”

“ဒီကိစ္စဟာ ပုံပြင်ဆန်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ခင်
ဗျားကြားဖူးမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူတွေက အမျိုးမျိုး ပြောနေကြတာပဲ”

“ကျုပ်ကြားခဲ့တဲ့ ကိစ္စကတော့ ထူးဆန်းပေမယ့် တကယ့်
အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ အတော်ကလေး နီးစပ်နေတာပဲ”

“သမားတော်ဂေဟာနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

ဝူးတက ရယ်မောကာ...

“ကျုပ်ပြောရတာ များနေပြီနော်၊ ခင်ဗျား မြေပုံ ထုတ်ပြဖို့
လဲ မမေ့နဲ့ပဦး”

“စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားစကားဆုံးတာနဲ့ ကျုပ်မြေပုံကို ထုတ်ပြပျဲ
မယ်”

“ကောင်းပြီ”

ဝူးတက သူ့ကြားသိထားသော အကြောင်းအရာများကို
ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်...။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သည် အလွန်ခေါင်သော တောနက်ကြီးများ ပိုင်းရဲလျက် ရှိသည့် တောင်ကြီးတစ်လုံး၏ တောင်ပေါ်၌ တည်ရှိလေသည်။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်တွင် ကျောက်မျက်ရတနာများမှာ လမ်းခင်းသည့် ခံများသဖွယ် အလွန်ပေါများလှသည်ဟု အဆိုရှိ၏။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ပိုင်ရှင်မှာ သိုင်းပညာ အလွန်တော်သူ ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်...

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်တွင် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သိုင်းကျမ်းတစ်ဆူ ရှိသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က ကူးစက်ရောဂါဆိုးကြီး ကျရောက်လာပြီး ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ လူအားလုံး သေဆုံးသွားကြ၏။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှာ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ တောင်ပေါ်၌ ထီးထီးတည်ရှိလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်နှင့် ပတ်သက်သော ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်လေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၈၃

မျိုးဆက်

ဝူးတက အရက်ဟစ်ခွက် သောက်လိုက်၏။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ညဉ့်နက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့အား ထိုင်စောင့်နေသော ဆိုင်ရှင်ပင်လျှင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်ကာ တခေါခေါဟောက်လျက် ရှိလေပြီ။

ဗေဒါနှင့် ဝူးတတို့ကား စကားပြောကောင်းနေကြဆဲပင်။

ဗေဒါက...

“ခင်ဗျားရဲ့ ပုံပြင်က ဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါ ဘာထူးခြားလို့လဲ၊ ကျုပ်လဲ ကြားဖူးသားပဲ”

ဗေဒါက ပြုံးကာ...

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခင်ဗျားကြားဖူးတဲ့ ပုံပြင်တွေက များနေတော့ ဘယ်သတ်ထားမိမလဲ၊ ပုံပြင်က အဖြစ်မှန်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံးပဲဗျ”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှာ ရောဂါဆိုး ကျရောက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ တောင်ပေါ် ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်လာတာပဲ၊ အံ့ဩစရာကောင်းတာက အဲဒီ ရောဂါက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှာရှိတဲ့ လူအားလုံး ဖြစ်ကြတာပဲ၊ တောင်ပေါ်စမ်းရေ မသန့်ရှင်းလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဗေဒါ စိတ်ပျက်သွား၏။

သို့သော်...

ဘာမှ မပြောဘဲ ဆက်၍ နားထောင်နေလိုက်လေသည်။

ဝူးတက ဆက်ပြောသည်။

“ဝမ်းရောဂါကျလာပြီး ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကလူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးကုန်တယ်၊ ခတ်တာက သေတဲ့လူတွေထဲမှာ သမားတော်တွေလဲ ပါသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်ထပ် ရောဂါဖြစ်လာတဲ့ လူတွေကို ဆေးကုဖို့ သမားတော် လိုအပ်လာတယ်လေ၊ စွန့်စားပုံတဲ့ လူအချို့ တောင်ပေါ်က ဆင်းလာပြီး မြေပြန့်မှာ သမားတော် လိုက်ရှာကြတယ်၊ သမားတော်ရလို့ ခေါ်ပြီး ပြန်သွားတော့ ဟိုမှာ အသက်ရှင်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ အားလုံး သေကုန်ကြပြီ”

ဗေဒါ ခေါင်းထောင်လာသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၈၅

ယခုအခါ၌...

သူသည် ဝူးတ ပြောသော စကားများကို စိတ်ဝင်စားလာပြီး ဖြစ်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလာ၏။ ဝူးတကို ကြည့်ရင်း...

“ဒီကိစ္စကိုတော့ ကျုပ် မကြားဖူးဘူး”

ဝူးတ ရယ်မောလိုက်၏။

“မကြားဖူးရင် နားထောင်ပေါ့ဗျာ”

“ကဲ ဆက်ပြောပါဦး”

“သမားတော်ကြီးကို ခေါ်လာတဲ့ လူတွေဟာ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ကြတယ်၊ သူတို့ရဲ့ အရှင်သခင် သေသွားပြီမို့ ဆေးကုစရာ မလိုတော့ဘူး၊ သမားတော်ကြီးကို ရွှေ၊ ငွေ အချို့ ပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ကြတယ်၊ ဒီလူတွေ အဲဒီမှာ ဆက်နေရင် ရောဂါကူးပြီး သေကုန်မယ် ဆိုတာ သိလို့ သမားတော်ကြီးက ခေါ်ပေးမယ့် သူတို့ မလိုက်ကြဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် တည်ရှိတဲ့နေရာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါ၊ နဲ့လို့ ကတိတောင်းခဲ့ကြတယ်၊ သမားတော်ကြီးလဲ ကတိပေးပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်”

ဗေဒါက မနေနိုင်တော့ဘဲ ကြားဖြတ်မေးလိုက်လေသည်။

“အဲဒီ သမားတော်ကြီးက ဘယ်သူလဲဗျ”

ဝူးတက သူ့အား ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်စကားဆုံးအောင် နားထောင်မှပေါ့၊ ခင်ဗျားကြား

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဖြတ်မေးရင် ကျုပ် မပြောတော့ဘူး”

ဗေဒါက...

“ဟဲ့...ဟဲ့၊ ခင်ဗျား ဈေးမကိုင်ချင်ပါနဲ့ဗျာ၊ အချင်းချင်းတွေပဲ၊
ကျုပ် ကြားဖြတ်မမေးတော့ပါဘူး”

ဟု မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။

ဝူးတက ဆက်ပြောလေသည်။

“သမားတော်ကြီးဟာ နေရပ်ပြန်ရောက်ပေမယ့် ဒဏ္ဍာရီ
မြို့တော်မှာ လူတွေ ရာချီပြီး သေဆုံးနေကြတဲ့ မြင်ကွင်းကို မမေ့နိုင်
ခဲ့ဘူး။ သူ့ရဲ့ ဆေးဝါးအတတ်ပညာနဲ့ ကယ်တင်ချင်ပေမယ့် သူ့ကို
လာပင့်တဲ့ လူငါးယောက်ဟာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှာ ကျန်နေခဲ့တာမို့
သူတို့အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ဘာလဲ သူက နောက်တစ်ခါ ပြန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ
ပေါ့”

ဗေဒါက ကြားဖြတ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

ဝူးတက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား ကြားဖြတ်မေးပြန်ပြီလား”

ဗေဒါက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“ဟဲ့...ဟဲ့၊ ကျုပ်မေ့သွားလို့ပါဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ကျုပ်ဆက်မပြောတော့
ဘူး”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျုပ် မမေးတော့ပါဘူး”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၈၇

ဝူးတက ရှေ့ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“သမားတော်ကြီးက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ဒဏ္ဍာရီမြို့
တော်အကြောင်းကို ြောပြပြီး အကူအညီတောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့မိတ်
ဆွေက အကူအညီပေးမယ် ကတိပေးပြီး နှစ်ယောက်သား ဒဏ္ဍာရီ
မြို့တော်ကို သွားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် ရောက်တော့
အသက်ရှင်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ဘူး။ သူတို့လဲ ကူးစက်
ရောဂါကို ကြောက်လို့ ချက်ချင်းပြန်ဆင်းလာကြတယ်။ လမ်းမှာ
သမားတော်ကြီးက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြောဖို့ ကတိတောင်းခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်
က ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို တွေ့မြင်ပြီး လောဘဇော
ထွက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သမားတော်ကြီးနဲ့ လမ်းခွဲပြီး နောက်ပိုင်း
သူက လူစုပြီး နောက်တစ်ခေါက် သွားခဲ့တယ်”

ဝူးတက ရှည်လျားစွာ ပြောပြီး ရပ်နားလိုက်လေသည်။

ဗေဒါက...

“သူတို့ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို ရောက်သွားကြသလား”

ဝူးတ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူ ပြန်မလာ
တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်”

ဗေဒါ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ဒါဖြင့် သဲလွန်စရာမို့ သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်
ကျန်တော့တာပေါ့”

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါနဲ့ မြေပုံက ဘယ်လိုလုပ် ထွက်ပေါ်လာတာလဲ”

ပူးတက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဒီတစ်ခါတော့ တုံးသွားပြီ၊ အဲဒီ သမားတော်က

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ရဲ့ မြေပုံကို ရေးဆွဲခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

ဗေဒါက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“ဒါထက် မြေပုံတစ်ပိုင်းက ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိနေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပူးတက တည်ကြည်သော လေသံဖြင့်...

“သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင် ပူးကျန်”

ဟူ၍ တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

အေးမြသော ညလေများ တိုက်ခတ်လာသည်။

လေတိုက်ခတ်သံမှအပ အခြားအသံဗလံ ဟူ၍ မကြားရပါ

ချေ။

ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

မြို့ကလေးတစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်ရာ တစ်မြို့လုံး အိပ်မောကျနေပြီ ဖြစ် သည်။

မြို့စွန်ရှိ စားသောက်ဆိုင်ကလေးကား မီးလင်းနေဆဲ။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၈၉

စားသောက်ဆိုင် အဝင်တံခါးမူကား တစ်ခြမ်းပိတ်ကာ တစ်
ခြမ်းဖွင့်ထားသည်။

အတွင်းဘက်မှ စကားသံများ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်
ပေါ်နေသည်ကို ကြားနိုင်၏။

တစ်ဇောအကြာတွင် ကုလားထိုင် ရွှေသံ၊ ခြေသံများ ထွက်
ပေါ်လာပြီး ဆိုင်တံခါး ပိတ်သွားသည်။

ဗေဒါက ပူးတ တံခါးပိတ်သည်ကို ကြည့်နေ၏။

ပူးတက တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်၌ ပြန်ထိုင်ချလိုက်
လေသည်။

ဗေဒါက အရက်ငှဲကာ အရက်ခွက် ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ပူးတက ဘာမှ မပြောဘဲ လှမ်းယူကာ မော့ချလိုက်သည်။

ဗေဒါက...

“ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်တာ မှန်သွားပြီ ထင်တယ်

ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပူးတ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်တို့က ပူးကျန်ဆီက မြေပုံရအောင် တောင်းယူမယ်

ဆိုရင် လွယ်လွယ်နဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဒါပေါ့ ဘယ်လွယ်မလဲ၊ သူက ဘယ်ပေးမလဲ”

“ဒီတော့..”

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မြေပုံရဲ့ အရေးကြီးဆုံးပါဗျာ”

ဗေဒါက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား။ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ကျုပ်
သဘောကျသွားပြီဗျ”

“ခင်ဗျားရဲ့ မြေပုံ ထုတ်ပြဖို့ အချိန်ကျပြီဗျ”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ”

ဗေဒါက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ရေလုံအိတ်ကလေးတစ်လုံး ထုတ်
ယူလိုက်သည်။

ရေလုံအိတ်ကလေး ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ အတွင်းဘက်မှ
စက္ကူစွက်လေးတစ်စွက် ထွက်လာသည်။

ဗေဒါက ယင်းစက္ကူစွက်လေးကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ဖြန့်ပြ
လိုက်လေသည်။

မြေပုံကား ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့ သွားရာ လမ်းကြောင်းကို
ညွှန်ပြထားသည်။

သို့သော် ပြီးပြည့်စုံခြင်း မရှိချေ။

မြေပုံထဲ၌ တောတောင်များ၊ ချောင်းများ ပါရှိပြီး မြောက်
ဘက်သို့ဟု ညွှန်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြေပုံကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဝူးတ ကောင်းစွာ
မှတ်မိသွားသည်။

ဗေဒါကလည်း ပါးနပ်သူပီပီ ဖြန့်ပြပြီးနောက် ချက်ချင်းပြန်
ခေါက်ကာ သိမ်းလိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၉၁

ဝူးတက...

“ကဲ ညဉ့်နက်လှပြီ၊ ကျုပ်တို့ အနားယူကြရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ထရပ်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး စိတ်ဝင်စားနေသော ဒဏ္ဍာရီမြို့
တော်ကို သူတို့ မကြာမီ ရှာဖွေတွေ့ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့အား နှောင့်ယှက်မည့်သူများသည် အနောက်ဘက်
ခြေလှမ်းများစွာ အဝေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် အားလုံးကို ကျော်ဖြတ်ကာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို
အရောက်သွားကြမည် ဖြစ်၏။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်း၌ သူတို့နှစ်
ယောက်၏ ဓိတ်ဓွေဘဝသည် မုချ ပျက်စီးပြိုကွဲသွားတော့မည် ဖြစ်
ကြောင်း နှစ်ယောက်စလုံး နားလည်သဘောပေါက်ထားကြလေ
သည်။

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နေရောင်ခြည်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာသာယာယာ ဖြစ်လာ၏။

တောင်ခြေမြို့ကလေးကား နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်
အောက်၌ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာပြီ ဖြစ်သည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းစီးသမားသုံးယောက်သည် မြို့ဝင် မင်းလမ်းမအတိုင်း
တောင်ခြေမြို့ကလေး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြ၏။

ထို့နောက်...

ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ကြသည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေသည်။

သူတို့သုံးယောက်မှာ ဈေးဦးပေါက် စားသောက်မည့်သူများ
ဖြစ်ရာ ဆိုင်လုလင်များက ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုလိုက်ကြသည်။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာ အသက်လေး
ဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့် ရှိပြီး အလွန်သန်မာထွားကျိုင်းသူများ ဖြစ်
သည်။

သူတို့၏ခါး၌ ကြီးမားသော ဓားကောက်ကြီးများကို တပ်
ဆင်ထားကြသည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့် ရှိသော
လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝတ်

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၉၃

ဆင်ထားပြီး ပန်းကနုတ်များ ဖော်ထားသော ဓားအိမ်နှင့် ဆင်စွယ်
ရိုးတပ် ဓားရှည်ကို ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထား၏။

ရုပ်ရည်ချောမောသော်လည်း ခက်ထန်တင်းမာပြီး မာန်
မာနကြီးသူ ဖြစ်ကြောင်း သူ၏ပါးလျာသော နှုတ်ခမ်းက ဖော်ပြနေ
ပေသည်။

သူတို့၏ပုံဟန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိုင်းသမားများ ဖြစ်
ကြောင်း သိနိုင်၏။

မှန်ပေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်း
တောက် ကျော်ကြားနေသူများ ဖြစ်၏။

လူရွယ်၏အမည်မှာ ရှမ်းဦး ဖြစ်၏။

သို့သော်...

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း
များက နာမည်ရင်းကို မခေါ်ကြဘဲ ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးဟု
သာ တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

အကြောင်းမှာ...

ရှမ်းဦးသည် ငွေကို ရေလို သုံးနိုင်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်
ပါလား။

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကွမ်းကြိုးညီနောင်...။

ကွမ်းကြိုးညီနောင်သည် သိုင်းလောကတွင် ထိပ်တန်း အဆင့်ရှိသည့် စားသမားများ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့၏ ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်လုံး၊ မြင့်မားသည့်အရပ် အမောင်း၊ ကြီးမားသော စားကောက်ကြီးများကြောင့် သိုင်းလောက သားများက ရန်မစဉ်ဘဲ ဝေးဝေးမှ ရှောင်သွားတတ်ကြသည်။

ကွမ်းကြိုးညီနောင်သည် ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေး၏ သက်တော်စောင့်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက ဆိုင်ထဲ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက် သည်။

“မင်းတို့ဆိုင်က အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာ ခုနစ်မျိုးနဲ့ အ ကောင်းဆုံး အရက်တစ်အိုးယူခွဲ”

ဆိုင်လုလင်ကလည်း ဦးညွတ်ကာ ဆိုင်အနောက်ဘက်သို့ ကပျာကယာ ပြေးဝင်သွား၏။

စားသောက်ဆိုင်သို့ ငွေကုန်ကြေးကျ ခံနိုင်သော စား သောက်သူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဆိုင်လုလင်များ နားလည်ထားကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

ပျာပျာသလဲပင် လိုလေသေးမရှိ စီမံဆောင်ရွက်ပေးလိုက် ကြလေသည်။

မကြာပါချေ။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၉၅

စားသောက်ဖွယ်ရာများ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရောက်ရှိလာ တော့၏။

ကွမ်းကြိုးညီနောင်ကား ထိုင်ခုံ၌ မထိုင်ဘဲ ကျောက်စိမ်းမင်း သားလေး၏ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်၌ ရပ်နေကြ၏။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားအတွက် ကွမ်းကြိုးကြီးက အရက်ငှဲ့ ပေးပြီး ကွမ်းကြိုးလေးက ဟင်းလျာများ ခပ်ထည့်ပေးသည်။

ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်ရာ ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးက အားရပါးရ စားသောက်လိုက်လေ သည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက စားသောက်ပြီးနောက် လက်ဝှေ့ ယမ်းပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကွမ်းကြိုးညီနောင်က ဝင်ရောက်စားသောက် လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် အစားအသောက်ကို ဖိမိခံခြင်း မရှိဘဲ အာဟာ ရဖြစ်ရန် ခပ်သွက်သွက် စားသောက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ စားသောက်ပြီးသွားကြသည့်အခါ ကျောက်စိမ်းမင်း သားက...

“ကွမ်းကြိုးညီနောင်”

“အမိန့်ရှိပါ သခင်လေး”

“မြို့ထဲသွားပြီး တည်းခိုခန်းတွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေမှ မနေညက လူနှစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းကြည့်ပါ။ သူတို့နှစ်

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယောက်ကို မင်းတို့မြင်ဖူးသားပဲ”

“မြင်ဖူးပါတယ် သခင်လေး”

“ကောင်းပြီ၊ ငါ ဒီမှာပဲ စောင့်နေမယ်၊ မင်းတို့ ပြန်လာရင်
သူတို့ သတင်းကြားချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ သခင်လေး”

“ကဲ သွားပေတော့”

ကွမ်းကြိုးညီနောင်သည် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သွက်
သွက် ထွက်သွားကြလေသည်။

ကွမ်းကြိုးညီနောင်တို့ ထွက်သွားပြီး မကြာမီ...

“ဟေ့ စားသောက်စရာတွေ မြန်မြန်လုပ်စမ်း၊ ကျုပ်တို့ ဗိုက်
ဆာလာတယ်”

ကျယ်လောင်သော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရသည်။

ထိုအသံကို ကြားဖူးသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ကျောက်စိမ်း
မင်းသားက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင်ကာ လူနှစ်
ယောက် လှမ်းဝင်လာနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အား တွေ့မြင်ရလျှင် ကျောက်စိမ်းမင်း
သား မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဟင် အလင်းဓားနဲ့ အမှောင်ဓားပါလား”

ဟု စိတ်ထဲမှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၉၇

ကျောက်စိမ်းမင်းသား သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူ့မျက်စိလည် လမ်းမှားခဲ့ခြင်းကြောင့် အလင်းဓားတို့ပါ
အမိလိုက်လာနိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

အလင်းဓားတို့ လိုက်လာနိုင်လျှင် ကျန်လူများလည်း လိုက်
လာနိုင်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

သူတို့သည် ဗေဒါနှင့် ဂူးတတို့၏ လှည့်ကွက်ထဲသို့ ကျ
ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျောက်စိမ်းမင်းသား နားလည်ထား၏။

သူ၏မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်က တွေ့ဆုံခဲ့ရသော ဗေဒါ မျက်နှာကို
ပြန်လည် မြင်ယောင်လာလေသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အငြင်းပွား၍ မဆုံးနိုင်

“အင်း”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားသည် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချ
လိုက်လေသည်။

မိမိအား လှည့်စားသွားခဲ့သော ဗေဒါ နောက်သို့ ဦးဆောင်
လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ယခုအခါ အလင်းဓားနှင့် အမှောင်ဓားတို့ကလည်း သူ့အား
မှီအောင် လိုက်လာနိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

အလင်းဓားနှင့် အမှောင်ဓားတို့ပင် ရောက်လာလျှင် မိစ္ဆာ
မယ်လည်း မုချရောက်လာမည်မှာ မလွဲချေ။

သူတို့တွေ့တောနေစဉ်မှာပင်...

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၉၉

“ဪ ခိမှာ လူစုံတက်စုံ ရောက်နေတာကိုး”

စူးရှသော စကားသံနှင့်အတူ မိစ္ဆာမယ်နှင့် ရုပ်ဆိုးကြီးတို့
ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အလင်းဓားက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ပျော်စရာကြီးပေါ့ဗျာ၊ ခိတစ်ခါ သူတို့
ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်
ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ထို့နောက် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ရွှေတုံးလေးတစ်တုံးကို ထုတ်
ကာ စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်၏။

စားသောက်ဖွယ်ရာများအတွက် ကျသင့်ငွေပေးပြီး ဆိုင်ထဲ
မှ ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မိစ္ဆာမယ်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသား၏ ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

မိစ္ဆာမယ်ကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ကာ...

“ကျုပ် ဘယ်သွားသွား ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်”

ဟု ဘုကျကျ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟင်း...ဟင်း၊ မင်းက ဒေါသကြီးတာကိုး၊ ဘာလဲ...များ
လှည့်စားသွားတာကို ခံရလို့ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလား၊ မင်းရဲ့စိတ်

၁၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကို လျှော့ထားမှပေါ့၊ ဒီအကြောင်း သူများ သိသွားရင် မင်း ဘယ်
လောက် ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ၊ မင်းရဲ့မေမေက သူတို့ထက်
မင်းကို ပိုပြီး အပြစ်တင်လိမ့်မယ်”

ကျောက်စိမ်းမင်းသား၏မျက်နှာ နီရဲသွားလေသည်။

မိစ္ဆာမယ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်
သွား၏။

ထိုစဉ် မိစ္ဆာမယ်၏ဘေး၌ ထိုင်နေသော ရုပ်ဆိုးကြီးက ရှေ့
သို့ ခုန်ထွက်လာပြီး လမ်းပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး...

“ရုပ်ဆိုးတဲ့ လူတွေနဲ့ ကျုပ်ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ နောက်ဆုတ်
လိုက်စမ်း”

ရုပ်ဆိုးကြီး ဒေါသွားသည်။

“ဟေ့ မင်းစကားကြည့်ပြော၊ ငါက မင်းအဘိုးထက်တောင်
အသက်ကြီးသေးတယ်၊ ငါ့ကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံသင့်တယ်”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား ဘေးဖယ်နေလိုက်စမ်းပါ”

“ဘာ”

“ခင်ဗျား အသားနာချင်ပြီ ထင်တယ်”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးက ရှေ့သို့ လှမ်းတက်သွား
သည်။ ရုပ်ဆိုးကြီးက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း...

“မင်းတို့ သက်တန်တောင်ကြားက လူတွေဟာ အတော်ကို

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၀၁

မောက်မာကြတာပဲ၊ သိုင်းလောကမှာ ထင်တိုင်းလုပ်လို့ မရဘူးဆို
တာ မင်းသိစေရမယ်”

ပြောရင်း ကျောက်စိမ်းမင်းသားအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက လုံးဝအရေးမစိုက်ဘဲ ရှေ့ဆက်
ရောက်လာ၏။

စားသောက်ဆိုင်ကလေးအတွင်း မမျှော်လင့်ဘဲ တင်းမာ
သော အခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

မကြာမီ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း
အားလုံး ရိပ်စားမိလိုက်ကြ၏။

ဆိုင်လုလင်များ ခပ်ဝေးဝေး ရှောင်သွားကြသည်။
အလင်းစားနှင့် အမှောင်စားတို့က အခြေအနေကို အကဲ

ခတ်ကြည့်နေကြသည်။
မိစ္ဆာမယ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လက်ငှေ့ယမ်းကာ...
“ဟေ့ ရုပ်ဆိုးကြီး နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။
ရုပ်ဆိုးကြီး၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

မကျေမနပ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားပြီး မိစ္ဆာမယ်၏နောက်
ဘက်၌ သွားရပ်နေလိုက်သည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးက ရှေ့တက်လာရာ မိစ္ဆာမယ်

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိပြီး ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ်က အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေသည်။

စားပွဲ၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် အရက်များ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သက်တန်တောင်ကြားမှ လူများသည် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် သိုင်းပညာတော်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသား၏အမည်မှာလည်း သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ဆိုစေ မိစ္ဆာမယ်ကိုယ်တိုင် သိုင်းလောက၌ နာမည်တစ်လုံး ရှိခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။

စားသောက်ဆိုင် အတွင်းမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

မိစ္ဆာမယ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကျုပ်တို့ သက်တန်တောင်ကြားက လူတွေဟာ ထင်တိုင်း ကြံတတ်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့က လုပ်စရာရှိတဲ့ကိစ္စ လုပ်ကြတာ၊ ကျုပ်တို့ကိစ္စထဲ ဝင်ရှုပ်ရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှောင်နိုင်ဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

မိစ္ဆာမယ်က...

“မင်းဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နန်းစဉ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ကို ရန်လုပ်ရင်တော့ ကျုပ်

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၀၃

ကလဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက...

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားက နန်းစဉ်းနောက်ကို လိုက်နေသူဆိုတော့ ကျုပ်နဲ့ ကြံတူနေပြီပေါ့၊ ခင်ဗျား လက်ဦးသွားမှာကိုတော့ ကျုပ် မလိုလားတာ အမှန်ပါ၊ ဒါကြောင့် အခုကတည်းက စာရင်းရှင်းထားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

မိစ္ဆာမယ်ကလည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ကွမ်းကြီးညီနောင် လှမ်းဝင်လာကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်လာကြသည်ကို တွေ့သည့်အခါ ကျောက်စိမ်းမင်းသား မျက်နှာဖျက်သွား၏။

အကြောင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏မျက်နှာကို ကြည့်ရုံဖြင့် သတင်းထူးလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သတင်းရလာပါက အချိန်မဆွဲသင့်ကြောင်း နားလည်ထားသည်။

မိစ္ဆာမယ်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်မည်ဆိုပါက အနိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားသော်လည်း အချိန်အတော်ကြာအောင် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် အချိန်ဖြုန်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့ တိုက်ခိုက်နေစဉ်မှာပင် ဗေဒါနှင့် ဝူးတတို့ပုံ၍ ဝေး

၁၀၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝေးသွားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်စိမ်းမင်းသား အခက်ကြုံသွားသည်။

မိစ္ဆာမယ်က...

“ကဲ သက်တန်တောင်ကြားက သိုင်းပညာတွေကို လေ့လာ
ကြည့်ရအောင်”

စကားဆုံးသည်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားကား တိုက်ပွဲကို ရှောင်လွှဲ၍ မရ
တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် မတတ်သာတော့ဘဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရ
၏။ စိတ်မပါဘဲ ခုခံတိုက်ခိုက်ရခြင်းကြောင့် လက်ဝါးချင်းဆုံမိ
သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

အသံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသား နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်ပေး
လိုက်ရသည်။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ ဘယ့်နှယ် ရှိသေးလဲ၊ သက်တန်
တောင်ကြားက လူတွေဟာ ထင်သလောက်လဲ မဟုတ်ပါလား”

မိစ္ဆာမယ်က ရယ်မောရင်း ကဲ့ရဲ့လိုက်သည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသား မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

စိတ်အာရုံထွေးပြားနေခြင်းကြောင့် ယခုလို နောက်ဆုတ်

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၀၅

ပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်ပြလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာ
လေသည်။ အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း...

“ကြွားဝါဖို့ စောပါသေးတယ်ဗျာ၊ အနိုင်အရှုံးကို ကြည့်ပါဦး
လေ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတိုးကာ တိုက်ခိုက်ရန်
ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ ကွမ်းကြိုးညီနောင်တို့က ဓားကိုယ်
စီ ဆွဲထုတ်ကာ မိစ္ဆာမယ်ထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်ကြသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရလေသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသား ရင်ထိတ်သွားသည်။

နောက်သို့လည်း ချက်ချင်းဆုတ်လိုက်၏။

မိစ္ဆာမယ်က...

“သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

အော်ငေါက်ရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကွမ်းကြိုးညီနောင်သည် ထူးခြားသော ဓားပညာတစ်မျိုး
သင်ကြား တတ်မြောက်ထားကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပေသည်။

တစ်ယောက်က ဝဲဘက်မှ တိုက်ခိုက်ပြီး တစ်ယောက်က
ယာဘက်မှ နေကာ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ဓားချက်များသည် မိစ္ဆာမယ်အား လှုပ်ရှားစွာ မရ

၁၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အောင် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သည်။

တစ်ယောက်ချင်း အနေဖြင့် ဓားပညာ ကြောက်စရာ
ကောင်းမည် မဟုတ်သော်လည်း နှစ်ယောက်ပေါင်း တိုက်ခိုက်သော
အခါ လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းနေတော့သည်။

မိစ္ဆာမယ် အခက်ကြုံရလေတော့သည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသား သဘောကျသွား၏။

တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားအပြောသာကြီးတယ်၊ သက်တန့်
တောင်ကြားက ကိုယ်ရံဇော်နှစ်ယောက်ကိုတောင် နိုင်အောင်
မတိုက်နိုင်ဘူးလားဗျ”

ဟု မခံချင်အောင် ပြောလိုက်၏။

မိစ္ဆာမယ် ဒေါပွသွား၏။

အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း...

“ဘယ်သူက မနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာလဲ”

အော်ငေါက်ရင်း လက်နှစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့်
ကွမ်းကြိုးညီနောင်မှာ မတတ်သာတော့ဘဲ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရ
လေတော့သည်။

မိစ္ဆာမယ်က အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ဖိ၍ တိုက်
ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

သူမ၏အင်္ကျီလက်အိုးဖြင့် ရှေ့တက်ကာ ကွမ်းကြိုးကြီး၏

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၀၇

ဓားကို ရစ်ပတ်လိမ့်ယူလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကွမ်းကြိုးလေးက ဘေးမှ ဓားဖြင့် ဝင်ခုတ်လိုက်၏။

သို့သော် မိစ္ဆာမယ်က ကွမ်းကြိုးကြီး ဘေးသို့ လျှပ်တပြက်
ဝင်သွားရာ ကွမ်းကြိုးလေးမှာ ကွမ်းကြိုးကြီးကို ခုတ်မိမည် စိုးရိမ်ပြီး
နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

ကွမ်းကြိုးကြီးမှာလည်း ခြေထောက်ကန်ချက်ထိမည် စိုးရိမ်
ကာ ဓားလွှတ်ချလိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်ရ၏။

မိစ္ဆာမယ်သည် ကွမ်းကြိုးကြီး၏ဓားကို ရသည်နှင့် ကွမ်း
ကြိုးလေးကို ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

“ချွမ်း”

“အား”

ကွမ်းကြိုးလေး လက်ထဲမှ ဓားကျိုးသွားသည်။

ဓားရှပ်ခုတ်မိခြင်းကြောင့် ကွမ်းကြိုးလေး၏ဓားကိုင်သော
လက်၌ ဒဏ်ရာရကာ သွေးများ စီးကျလာလေသည်။

“နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း”

ကျောက်စိမ်းမင်းသား၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ၏အမိန့်သံကြောင့် ကွမ်းကြိုးညီနောင်နှစ်ယောက်
နောက်သို့ ပြိုင်တူ ခုန်ဝင်လိုက်ကြသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

မိစ္ဆာမယ်နှင့် ရုပ်ဆိုးကြီးတို့က သဘောကျစွာ ရယ်မောကြ
ကြသည်။

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အလင်းစားနှင့် အမှောင်စားတို့သည်လည်း သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

အကြောင်းကား မာန်မာနထောင်လွှားလှသော ကျောက် စိမ်းမင်းသားလေးအား မျက်မှန်းကျိုးနေခြင်းကြောင့်ပင်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးက မိစ္ဆာမယ်ထံ လှမ်းသွားလေ သည်။

မိစ္ဆာမယ်က သူ့အား မဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“မင်းတပည့်တွေ တယ်ညှိပါလား၊ ဒီလို အသုံးမကျတဲ့ လူ တွေနဲ့အတူ သိုင်းလောကထဲ မင်းလျှောက်သွားရတာ ငါအတော် အံ့သြမိတယ်”

“ဒါ ခင်ဗျား အပူ မပါပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားသာ ကျုပ်ကို အနိုင် ရအောင် ကြိုးစားပါ။ ကျုပ်တပည့်တွေ အပေါ် အနိုင်ရတာနဲ့ ဘဝင် မမြင့်နေစမ်းပါနဲ့”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားသည် စကားဆုံးသည်နှင့် မိစ္ဆာမယ် အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ်လည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

တခဏအတွင်းမှာပင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာ လေတော့သည်။

“ဟူး”

လေတိုးသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတို့သည် အတွင်းအားကို အပြည့်အဝသုံးကာ တိုက်ခိုက်

လောကနတ်ဆိုး(၁) ❖ ၁၀၉

လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကွမ်းကြိုးညီနောင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကွမ်းကြိုးလေးက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

သူတို့သည် မိမိတို့ သခင်လေး၏သိုင်းပညာကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်...

ကွမ်းကြိုးညီနောင်တို့က နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးကလည်း ကွမ်းကြိုးညီနောင်ကို အကဲခတ်ကြည့် ကာ နောက်ဆုတ်သွား၏။

ဗိုက်ပွဲ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားလာသောအခါ ဆိုင်လုလင် များ မနေရဲတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

သူတို့ ယခုလို သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်နေသည်ကို သဘောကျနေသူများ ရှိ၏။

ထိုလူများမှာ အလင်းစားနှင့် အမှောင်စားတို့ ဖြစ်ကြ သည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသား သို့မဟုတ် မိစ္ဆာမယ်တစ်ယောက် ယောက် သေဆုံးသွားလျှင် သူတို့အတွက် ရန်သူတစ်ယောက် လျော့ သွားမည် မဟုတ်ပါလား။

၁၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြေးသူနောက်သို့

အလင်းစားနှင့် အမှောင်စားတို့ ပြုံးနေကြ၏။

သူတို့သည် တိုက်ပွဲကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြသည်။

မိစ္ဆာမယ်၏သိုင်းပညာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ထက်မြက်သလို ကျောက်စိမ်းမင်းသား၏သိုင်းပညာသည်လည်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထက်မြက်လှသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့ဖြစ်ရာ သူတို့နှစ်ယောက် သုံးရက် သုံးညတိုင်တိုင် တိုက်စိုက်သော်လည်း အရူးအနိုင် ခွဲခြားရန် ခက်ခဲမည် ဖြစ်ကြောင်း သူတို့အားလုံး ခိုပ်မိကြသည်။

ဤအတိုင်း တိုက်စိုက်မည်ဆိုပါက ဗေဒါနှင့် ဂူးတတို့ နောက်သို့ လိုက်ရန် များစွာ အချိန်နှောင်းသွားတော့မည်။

အလင်းစားက...

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၁၁

“ဟေ့ တို့ဝင်ပါကြရင် ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အမှောင်စား မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဘာ တို့ဝင်ကြမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟ တို့နဲ့ မဆိုင်ဘဲ ဘာလုပ်ဖို့ ဝင်ပါရမှာလဲ”

အလင်းစားက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးရင်း...

“ခုချိန် တို့ဝင်လိုက်ရင် တို့ဝင်ကူတဲ့လူ နိုင်မှာ သေချာတယ်”

အမှောင်စား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့မိတ်

ဆွေမှ မဟုတ်တာ”

“မိတ်ဆွေ မဟုတ်ပေမယ့် မဟာမိတ် ဖြစ်ဖို့ လွယ်ပါတယ်”

“ဘာလဲ ဝင်ကူပြီး မဟာမိတ်ဖွဲ့မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

အမှောင်စား စိတ်ရှုပ်သွား၏။

အလင်းစားကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“တို့ ဘယ်သူ့ကို ဝင်ကူမလဲ”

“အေး ငါကလဲ မင်းကို ဒါပဲ မေးလို့ကွ”

“ဟေ့”

“တို့ ဘယ်သူ့ကို ဝင်ကူရင် ကောင်းမလဲ”

အမှောင်စား ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝင်ကူလို့ မကောင်းဘူး”

“ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဝင်ကူလို့ တို့ကို ကျေးဇူးတင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ချိန် တို့ကို ပြန်တိုက်ခိုက်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲဘူး”

အလင်းစား ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟ တို့က ဒီအချိန်ရောက်အောင် စောင့်မလား၊ လက်ဦးအောင် ရှင်းပစ်လိုက်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် မင်းသဘောက...”

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ နန်းစဉ်းစား ရှာဖို့ တို့ချည်းပဲလဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ပါလာတော့လဲ သူပိုင်ထိုက်တယ် ကိုယ်ပိုင်ထိုက်တယ် ငြင်းခုံနေဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် အခုနေ တို့နဲ့ အဆင်ပြေမယ့် သူကို ကူညီအယုံသွင်းထားပြီး နန်းစဉ်းစားရဖို့ နီးစပ်တဲ့ အချိန်ရောက်တဲ့အခါမှ လက်ဦးအောင် ရှင်းပစ်လိုက်တာပေါ့”

သူ၏အကြံကို အမှောင်စား သဘောမတူချေ။

“မင်းအကြံက မြေပွေးခါးပိုက် ပိုက်ထားတဲ့ သဘောပဲ၊ ငါတော့ သဘောမတူဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မခွဲမခွာ တတွဲတွဲနေသော်လည်း စိတ်သဘောထားချင်းကား ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်လျက် ရှိကြပေသည်။

အလင်းစား စိတ်ပျက်သွား၏။

အမှောင်စားကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၁၃

“ငါ့အကြံကို သဘောမကျဘူးဆိုတော့ မင်းမှာ ဘယ်လိုအကြံမျိုး ရှိနေလို့လဲ”

“ငါကတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ၊ သူတို့ တိုက်ခိုက်နေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ထွက်သွားကြမယ်၊ သူတို့ထက်အရင် ဗေဒါကို တွေ့အောင် ရှာဖို့ အချိန်ရတာပေါ့”

အမှောင်စား၏အကြံက ပိုကောင်းနေကြောင်း အလင်းစား ဆင်ခြင်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအလိုကို လိုက်လျော့မယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် မင်း ငါ့ဆန္ဒကို လိုက်လျော့ရမယ်”

အမှောင်စား သဘောကျသွား၏။

“မင်း ငါ့အကြံကို သဘောတူ လက်ခံတာဆိုတော့ ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ကောင်းပြီလေ၊ နောက်တစ်ကြိမ် မင်းဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေကို စားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့ပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အလင်းစားနှင့် အမှောင်စားတို့ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြသည်ကို ကွမ်းကြိုးညီနောင်နှင့် ရုပ်ဆိုးကြီးတို့ တွေ့မြင်လိုက်ကြလေသည်။

တိုက်ခိုက်နေကြသော ကျောက်စိမ်းမင်းသားနှင့် မိစ္ဆာမယ်တို့ကား မရိပ်မိကြချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို လုံးဝသတိမပြုမိဘဲ ရှိလေသည်။

“ယား”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားသည် ငြာသံပေးကာ မိစ္ဆာမယ်ထံသို့ ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မိစ္ဆာမယ် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

မိစ္ဆာမယ်၏အတွင်းအားမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်လှပေသည်။

ကြီးမားသော ဖိအားတစ်ခုသည် ကျောက်စိမ်းမင်းသား၏ ရင်သို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားပညာ ဒါအကုန်ပဲလား”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၁၅

အော်ငေါက်ရင်း ခုန်အုပ်ရာမှ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ကာ ရှေ့သို့ တွန်းထုတ်လိုက်၏။

ပြင်းထန်သော အင်အားနှစ်ခု ဆုံတွေ့မိပြီး...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ရ၏။

မိစ္ဆာမယ်အား အလွယ်တကူ အနိုင်မရနိုင်ကြောင်း ကျောက်စိမ်းမင်းသား နားလည်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

လူငယ်ပီပီ မခံချင်စိတ်ဖြင့် အနိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“သခင်လေး”

ကွမ်းကြိုးကြီး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသား၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မိစ္ဆာမယ်က အလစ်မတိုက်ဘဲ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက စိတ်ဆိုးသော လေသံဖြင့်...

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ကွမ်းကြိုးကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကွမ်းကြိုးကြီးက...

“သခင်လေး သူတို့ ထွက်သွားကြပြီ”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“အလင်းစားနဲ့ အမှောင်စားတို့ပါ”

“ဟေ သူတို့ ဘယ်သွားတာလဲ”

“ဟိုလူတွေကို လိုက်ရှာကြပြီ ထင်တယ်”

ကျောက်စိမ်းမင်းသား စိတ်ပူသွားလေသည်။

အလင်းစားနှင့် အမှောင်စားတို့က သူ့ထက်ဦးကာ ဗေဒါတို့

အား ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်မိလေတော့သည်။

ကွမ်းကြိုးကြီးကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်းတို့ရော..”

“ကျွန်တော်တို့ သတင်းကြားပြီးပါပြီ သခင်လေး”

“ကောင်းတယ်”

ယခုမှ ကျောက်စိမ်းမင်းသား စိတ်အေးသွားရသည်။

ကွမ်းကြိုးညီနောင်က ဗေဒါတို့၏သတင်းကို ကြားသိခဲ့ပြီးပြီ

မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် အလင်းစားနှင့် အမှောင်စားတို့မှာလည်း ခေ

သူများ မဟုတ်ကြခြင်းကြောင့် မကြာမီ သတင်းအနံ့ရသွားနိုင်

ကြောင်း ဆင်ခြင်မိပြန်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၁၇

ထို့ကြောင့်...

“မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့သွားပြီး တားဆီးကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူတို့ ပြောဆိုသော စကားများကို ကြားသည့်အခါ မိစ္ဆာ

မယ် မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

ရုပ်ဆိုးကြီးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ရုပ်ဆိုးကြီးက ဖြိုးရင်း...

“သူတို့က ဗေဒါရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းနေကြတာလေ၊ ဒီ

အတိုင်းဆိုရင် အလင်းစားတို့လဲ သိသွားကြမှာပဲ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။

မိစ္ဆာမယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ရုပ်ဆိုးကြီးက...

“ကျုပ်လိုက်သွားမယ်လေ”

“ကောင်းတယ်”

ရုပ်ဆိုးကြီးက စားပွဲပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ စားသောက်ဆိုင်

ထဲမှ ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် မိစ္ဆာမယ် စိတ်ပြောင်းသွားဟန်ဖြင့်...

“နေဦး”

ဟု ဟန့်တားလိုက်၏။

ရုပ်ဆိုးကြီး ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မိစ္ဆာမယ်က ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ
“ဗေဒါတို့ ဘယ်ကို ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိထား

ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသား ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါ ကျုပ်တို့ အလုပ်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း ဒီလိုထင်ရင် မှားမှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မှားရမှာလဲ”

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ မင်းတို့တောင် စုံစမ်းလို့ရရင်
အလင်းဓားတို့၊ ငါတို့လဲ စုံစမ်းလို့ ရမှာပေါ့”

ကျောက်စိမ်းမင်းသားက မှဲ့ပြီးပြုံးကာ...

“ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ငါက မင်းကို ဟန့်တားရင် အလင်းဓားတို့ လက်ဦးသွားမှာ
ကို မတွေးမိဘူးလား”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကျောက်စိမ်းမင်းသား မျက်နှာ
ပျက်သွားလေတော့သည်။

မှန်ပါသည်။

မိစ္ဆာမယ်အား လွယ်လွယ်ကူကူ အနိုင်ရမည် မဟုတ်ချေ။

အချိန်ကုန်ခံကာ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အနိုင်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် သူ
လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်မျက်ရမည်မှာ မလွဲချေ။

ထိုအချိန်၌ အလင်းဓားတို့မှာ ဗေဒါ နောက်သို့ အစီလိုက်

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၁၉

သွားနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ တို့ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေစရာ မလိုဘူး၊
ဗေဒါ နောက်ကို အတူတူ လိုက်သွားကြတာပေါ့၊ သူတို့ကို ဖမ်းပြီးမှ
နန်းစဉ်းစားကို ဘယ်သူပိုင်ထိုက်တယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရင် ပိုမ
ကောင်းဘူးလား”

ကျောက်စိမ်းမင်းသား ငေးငိုင်သွားလေသည်။

မိစ္ဆာမယ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

အတော်လေးကြာမှ ကျောက်စိမ်းမင်းသား သက်ပြင်းချ
လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်သဘောတူတယ်”

သူ၏စကား ကြားသည့်အခါ မိစ္ဆာမယ် သဘောကျစွာ ရယ်
မောလိုက်၏။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားလေးက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်
သည်။

သူ၏အကြည့်၌ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခြင်း၊ ခံပြင်းဒေါသထွက်
ခြင်း စသည့် အရိပ်အယောင်များ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

လေသံပြတ်ဖြင့်...

“အချိန် မရှိဘူး၊ ကျုပ်သွားမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ စားသောက်ဆိုင်

၁၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ကွမ်းကြိုးညီနောင်က အနောက်မှ လိုက်သွားကြ၏။

မိစ္ဆာမယ်က ရုပ်ဆိုးကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“သွားစို့”

ပြောပြီး နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

သူတို့အားလုံး စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားကြသည်ကို ဆိုင်လုလင်များက တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသည်။

ယခုပင် သူသေကိုယ်သေ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ကြပြီး ယခုပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သူများကဲ့သို့ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောဆိုနေကြခြင်းကြောင့် ဆိုင်လုလင်များ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားကြ၏။

ထို့ပြင် စားသောက်ခငွေ ရှင်းပေးပြီး အတူတူ လျှောက်သွားကြလေသည်။

ထိုသို့သော ဧည့်သည်များကို သူတို့ မတွေ့ဖူးကြချေ။

အားလုံး စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလျှင် စားသောက်ခကျသင့်ငွေနှင့် စားသောက်ပြီးသား ပန်းကန်နွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်းလိုက်ကြသည်။

မကြာပါချေ။

စားသောက်ဆိုင်ကလေးမှာ မြို့ခံ စားသောက်သူများဖြင့် ပြန်လည်စည်ကားလာလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၂၁

စားသောက်သူများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောကြောင့် အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည် ဖြစ်ရာ ဆိုင်လုလင်များမှာ နံနက်ခင်း ဆိုင်ဖွင့်ချိန်မှ အဖြစ်အပျက်များကို မေ့လျော့သွားကြလေတော့သည်။

အမှောင်ခင်းသည် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာပြီး နောက် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလေသည်။

အလင်းစားက နောက်မှ လိုက်လာသည်။

စားသောက်ဆိုင်ကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ..

“ဟေ့ နေဦးကွ”

အလင်းစားက ဟန့်တားလိုက်သည်။

အမှောင်ခင်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

အလင်းစားအား လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဘာလဲကွ”

“တို့က ဗေဒါတို့ သံတင်းကို ဘယ်လိုလုပ် လိုက်ရှာမလဲ”

“အို ဒီလိုပဲ စုံစမ်းရမှာပေါ့၊ သူတို့ ဒီမြို့ကို ရောက်လာမှာ သေချာပါတယ်၊ ဒီမြို့မှာ တစ်ညတော့ တည်းမှာပဲ၊ သူတို့ကို လက်ခံတဲ့ တည်းခိုခန်းနဲ့ စားသောက်ဆိုင် ရှိရမှာပေါ့”

အလင်းစား ရယ်မောလိုက်သည်။

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒါဆို တို့က တစ်မြို့လုံး လိုက်မေးရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ တွေ့ရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါလောက်တော့ အပင်ပန်းခံရမှာပေါ့”

“ငါ့သဘော ပြောရရင် လုံးဝမလိုဘူး”

“ဘာကွ”

အလင်းစားက...

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကျောက်စိမ်းမင်းသားရဲ့ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်ဟာ ဒီသတင်းကို သိထားပြီးပြီလို့ ယူဆတယ်၊ တို့ထွက်သွားတာနဲ့ သူတို့ တိုက်ပွဲကို ရေရှည်ဆွဲမနေဘဲ ချက်ချင်းပြီးသွားလိမ့်မယ်”

အမှောင်စားက...

“မင်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး”

“မင်းနားမလည်ရင် ရှင်းပြရမှာပေါ့၊ သူတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အနိုင်တိုက်ရင် သုံးရက် သုံးည တိုက်ရင်တောင် အရှုံးအနိုင်ကွဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“တို့အခွင့်အရေးယူပြီး ဗေဒါတို့ သတင်းစုံစမ်းနိုင်တယ်၊ ဗေဒါ နောက်လိုက်သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် တို့ထွက်လာတာပေါ့”

အလင်းစားက...

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၂၃

“သူတို့ ဒီလောက် မအသေးဘူး”

“ဟေ”

“သူတို့ တိုက်ခိုက်နေတုန်း တို့ထွက်လာတော့ တို့လက်ဦးသွားမယ်ဆိုတာ သူတို့တွေ့မိကြမှာပေါ့”

“မထင်နဲ့၊ နန်းစဉ်းစားကို ဘယ်သူမှ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တို့ရဲသွားမှာကို လိုလားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ တိုက်ပွဲချက်ချင်းရပ်သွားလိမ့်မယ်”

ထိုအခါမှ အမှောင်စား ချက်လုံးပြုးသွားလေသည်။

အလင်းစားအား ချိုးကျူးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ ဒီကိစ္စ ငါ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး”

“အေး သူတို့ကို စောင့်ကြည့်ရုံပဲ၊ သူတို့ စားသောက်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတာနဲ့ တို့လိုက်သွားရုံပေါ့”

“မင်း ဒီလိုပဲ ထစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“အင်း သူတို့ ထွက်လာမှပဲ ငါယုံတော့မယ်”

အလင်းစားက ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ လမ်းချိုးကလေးတစ်ခုထောင့်မှ အကဲခတ် ကြည့်နေလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ကျောက်စိမ်းမင်းသားနှင့် မိစ္ဆာမယ်တို့ ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူတို့သည် အလင်းစားနှင့် အမှောင်စားတို့ ချောင်းကြည့်
နေကြသည်ကို သတိမပြုမိဘဲ မြောက်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြလေ
သည်။

အလင်းစားက သဘောကျစွာ ပြုံးကာ...

“ဘယ်လိုလဲ ငါပြောတာ မမှန်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အမှောင်စား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းအတွေး မှန်သွားပြီပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘာပိုင်နေတာလဲ တို့သွားကြစို့”

“ကောင်းပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထွက်ခွာသွားနေကြသော ကျောက်
စိမ်းမင်းသားလေးနှင့် မိစ္ဆာမယ်တို့ နောက်သို့ တိတ်တဆိတ် နောက်
ယောင်ခံလိုက်သွားကြတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(၁) ❖ ၁၂၅

သွေးချင်းသားချင်း

သမားတော်ဂေဟာ...။

သမားတော်ဂေဟာသည် ကွေ့ကောက်သော ချောင်း
ကလေးတစ်ဘက်ရှိ တောင်ကျန်းတစ်ခုပေါ်၌ တည်ဆောက်ထား
လေသည်။

သမားတော်ဂေဟာသည် သိုင်းလောက၌ နာမည်ရသော
နေရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ဂေဟာပတ်ဝန်းကျင်ဒေသမှ မြို့ရွာများအပေါ် ဩဇာအာ
ဏာ သက်ရောက်မှု ရှိပြီး ဂေဟာပိုင်ရှင် ဝူးကျန် ပိုင်ဆိုင်သော စီး
ပွားရေး လုပ်ငန်းများလည်း တည်ဆောက်ထားလေသည်။

ဝူးကျန်သည် သိုင်းပညာ၌လည်း ကျော်ကြားသူ ဖြစ်နေ
သည်။

၁၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝူးကျန်သည် မြို့နှင့်မနီးသော တောအုပ်အတွင်း၌ ဂေဟာတည်ထောင်ထားခြင်းမှာ အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းဝေးဝေးဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး နေလို၍ဟု ဆိုကြသည်။

သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင် ဝူးကျန်၏ရုဏ်သတင်းမှာ သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့...

ယနေ့သည် နေသာသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။

တောလမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းနှစ်စီး မောင်းနှင်လာသည်။

မြင်းပေါ်၌ စီးနင်းလိုက်ပါလာသူများမှာ ဗေဒါနှင့် ဝူးတတို့ပင် ဖြစ်သည်။

မြင်းကို ခပ်မှန်မှန် မောင်းနှင်လာရင်း ဗေဒါက...

“ဒါနဲ့ နေပါဦးဗျ။ သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင် ဝူးကျန်ဆီမှာ မြေပုံတစ်ပိုင်း ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

သူ၏ရင်ထဲ၌ မရှင်းသော ကိစ္စအား ပြောင်ပင်ဖွင့်မေးလိုက်လေသည်။

ဝူးတက ပြုံးလိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၂၇

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်”

ဗေဒါက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အမှန်ပေါ့ဗျ”

ဝူးတက...

“ကျုပ် ခင်ဗျားနားရှင်းသွားအောင် ပြောပြပါမယ်”

ဟု ပြောပြီး သူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေလေသည်။

သူက အဝေးဆီသို့ မျှော်ငေးရင်း...

“ဒီအကြောင်းတွေ ပြောရရင် ကျုပ်တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေ သိရမှ ခင်ဗျားနားလည်သွားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို..ဘယ်လို ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပတ်သက်တယ် ဟုတ်လား”

ဝူးတက ဗေဒါအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောမယ့် စကားဆုံးမှ ခင်ဗျား မေးနိုင်တယ်၊ ပြောနိုင်တယ်”

ဗေဒါက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝူးတက...

“ကျုပ်တို့မှာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ရှိတယ်၊ ကျုပ်က

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အကြီးဆုံး၊ တစ်နေ့ ကျုပ်အဘိုးဟာ ခရီးထွက်ပြီး ဆေးသွားကုရင်း ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ့မှာ ထူးဆန်းတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခု စွဲ ကပ်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကုကု နောက်ဆုံး သူ ဟာ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ကို သူ မသေဆုံးမီ အချိန်မှာ မြေပုံသုံးပိုင်း ခွဲပေးခဲ့တယ်။ အခုမှပဲ ဒီမြေပုံဟာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် သွားတဲ့ လမ်းညွှန်မြေပုံမှန်း သိခဲ့ရတယ်”

ဗေဒါ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဒါ...ဒါဖြင့် ဝူးကျန်ဟာ..”

ဝူးတ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝူးကျန်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ညီပါပဲ”

“ဟာ”

ဗေဒါ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဝူးတက...

“အငယ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ညီဟာ အရက်သမားတစ်ယောက် ပဲ။ စကားမဆင်မခြင် ပြောတော့ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်အကြောင်း၊ မြေပုံ အကြောင်း သတင်းပေါက်ကြားသွားတာပေါ့။ တစ်နေ့ အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ သူ့အလောင်း တွေ့ရတယ်။ မြေပုံတော့ မရှိတော့ဘူး လေ”

ဗေဒါ ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က လူရန်မြို့က ရလာတာ

ဗျ”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၂၉

“ကျုပ်ယုံပါတယ်ဗျာ”

သူက ဗေဒါအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ ခင်ဗျားလဲ အခုဆို နားရှင်းသွားလောက်ရောပေါ့”

“ဟုတ်ပျဗျာ”

“ဒါဖြင့် သမားတော်ဂေဟာကို ခရီးဆက်ဖို့လား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် သူတို့သည် မြင်းကို ခပ်မှန်မှန် မောင်းနှင်ရာ မှ ဒုန်းစိုင်းသွားကြလေတော့သည်။

၁၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျွေးကောက်သော ချောင်းကလေးပေါ်မှ ဖြတ်ဆောက်ထားသော တံတားပေါ်သို့ မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်မှာ ဗေဒါနှင့် ဂူးတတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တံတားပေါ် ရောက်လာသည်နှင့်...
“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားသံနှင့်အတူ တံတားတစ်ဖက်ထိပ်မှ အစောင့်အကြပ်များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဂူးတက ဗေဒါဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဂူးကျန်က ကျုပ်နဲ့ ညီအစ်ကို ဆိုပေမယ့် ဘာမှမဆိုင် သလို ဖြစ်နေတာ ခင်ဗျား တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဗေဒါ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင် ဂူးကျန်မှာ တပည့်တပန်းများ ဖြင့် ဂိုဏ်းအဖွဲ့အစည်း တည်ထောင်ထားသူ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဂူးတကား ခြေတစ်လုံးအိမ်တိုင်အဖြစ် သိုင်းလောက၌ လှည့်လည်သွားလာသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အကျင့်စရိုက်များ ကွာခြားနေသည်မှာ သိသာထင်ရှားပေတော့၏။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၃၁

အစောင့်များမှာ သူတို့ရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်လာသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူမှာ အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူက ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာပြီး...

“သမားတော်ဂေဟာက ကြိုဆိုပါတယ်၊ မိတ်ဆွေတို့က ဘယ်သူတွေလဲ သိပါရစေ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂူးတက ရယ်မောလိုက်သည်။

ထိုလူကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကျုပ်တို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မပြောခင် ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရင်ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ဂူးတ၏စကားက ဒေါသထွက်စရာ ကောင်းနေသည်။

သို့သော် ထိုလူ ဒေါသ မထွက်ပါချေ။

ဂူးတအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညှိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်နာမည် ကျွေ့ယုလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သမားတော်ဂေဟာက ရှေ့ပြေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဂူးကျန် ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်၊ မိတ်ဆွေတို့ ရောက်လာတဲ့အကြောင်း သတင်းပို့ပေးပါမယ်၊ မိတ်ဆွေတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာသာ ပြောပါဗျာ”

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝိုးတက...

“ဝိုးကျန်ကို သွားပြောလိုက်၊ သူ့အစ်ကို ရောက်လာတယ်
လို့”

ကျွန်ုပ် ယုံ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ဝိုးတကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခြေပွားဝိုးတလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝိုးတက ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

“ဝိုးတ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ မင်းကြားဖူးသလဲ”

ကျွန်ုပ် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာလည်း မသာမယာ ဖြစ်သွားသည်။

ခြေပွားဝိုးတသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် ခြေငြိမ်သူ

တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

သူက ပေါ်ချင်ပေါ်လိုက်၊ ပျောက်ချင်ပျောက်လိုက်ဖြင့် သူ
ရှိနေသည့် ဧရာအား သိရှိရန် ခက်ခဲလှပေသည်။

ခြေပွားဝိုးတ ရောက်သည့် နေရာတိုင်းတွင်လည်း ပြဿနာ
တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“အင်း”

ကျွန်ုပ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူက လမ်းပိတ်ဆိုထားသော အစောင့်များကို လက်ဝှေ့
ယမ်းပြလိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၃၃

အစောင့်များ ချက်ချင်း လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြ၏။

အစောင့်တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အတွက် မြင်းတစ်ကောင်

ယူလာသည်။

ကျွန်ုပ်က မြင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ကြပါဗျာ”

ပြောပြီး ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ မြင်းကို မောင်းနှင်ထွက်ခွာ

သွားလေသည်။

ဝိုးတက ဗေဒါအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းကိုယ်စီ မောင်းနှင်ကာ ကျွန်ုပ်

ယုံ နောက်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

မကြာပါချေ။

တောင်ကုန်းပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားသော သမားတော်

ဂေဟာ ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သမားတော်ဂေဟာ...။

သမားတော်ဂေဟာကား လူသူမနီးသည့် တောအုပ်
အလယ်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်၌ တည်ဆောက်ထား၏။

ထို့ကြောင့် ခန့်ညားထည်ဝါမှုမှာ ပို၍ အရှိန်အဟုန် ကြီးမား
လှပေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။

သမားတော်ဂေဟာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွေယုံကပင်
အတွင်းသို့ လမ်းပြ၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ကျောက်ပြား ခင်းကျင်းထားသော လမ်းကလေးအတိုင်း
ဂေဟာအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြစဉ် မောင်းထုသံ ကြားရလေ၏။

မောင်းထုသံမှာ ဧည့်သည် ရောက်လာကြောင်း အချက်
ပေးသည့် မောင်းသံမျိုး ဖြစ်ကြောင်း ဂူးတတို့ နားလည်ထားကြလေ
သည်။

သူတို့ အတွင်းဘက် ရောက်သွားသည်နှင့် လူတစ်စုက
ထွက်၍ ကြိုဆိုနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုလူစုထဲတွင် ကြက်သွေးရောင်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းထားသော
လူတစ်ယောက်ကို အစောင့်အကြပ်များက ခြံရံထားကြ၏။

ကြက်သွေးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ အသက် လေးဆယ်
ခန့် ရှိပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။

မျက်စုံးမွှေးကောင်းသလို ကြည်လင်သော မျက်လုံးများ
ကြောင့် ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ထိုလူသည် ကျွေယုံနောက်မှ လိုက်လာသည့် ဂူးတကို

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၃၅

တွေ့သည်နှင့် အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီး ရောက်လာတာ
ကိုး”

ထိုလူသည် လိုက်လံသောအသံဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်
လိုက်လေသည်။

ထိုလူသည်ကား သမားတော်ဂေဟာပိုင်ရှင် ဂူးကျန်ပင်
ဖြစ်လေသည်။

ဂူးတက ရယ်မောရင်း...

“ဟုတ်တယ်၊ သမားတော်ဂေဟာက နာမည်ကျော်လွန်း လို့
တမင် လာလည်တာပါ”

ထိုစကား ကြားရသောအခါ ဂူးကျန်လည်း အားရပါးရ
ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူက အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

“အစ်ကိုကြီးက ကျုပ်ကို မြှောက်ပင့်နေတာကိုး၊ ကဲ...ကဲ၊
ဒီကို ကြည့်ပါ”

ပြောရင်း အသင့်ရှိနေသော စားပွဲပိုင်းကြီး၌ နေရာထိုင်ခင်း
ပေးလိုက်လေသည်။

ဗေဒါနှင့် ဂူးတတို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဂူးကျန်ကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဧည့်သည်များ ရောက်လာခြင်းကြောင့် အစောင့်အကြပ်

၁၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

များက အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ လာရောက်ချပေး၏။

စားပွဲတစ်ခုလုံး ပြည့်လွှဲသွားတော့သည်။

ဂူးကျန်က ဗေဒါနှင့် ဂူးတတို့အတွက် သူကိုယ်တိုင် အရက်
ငွေပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတယ်ဆို
တာ ကျုပ် မယုံဘူးဗျ”

ဂူးကျန်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဂူးကျန်၏ပြောပုံဆိုပုံ ဆက်ဆံပုံကို ကြည့်ရခြင်းဖြင့်
သဘောကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း ဗေဒါ အကဲခတ်မိသည်။

ဂူးတက ရယ်မောရင်း...

“ငါ့ညီကလဲ တယ်ဉာဏ်ကောင်းတာကိုး၊ အမှန်ပြောရရင်
တော့ ကိစ္စရှိလို့ ရောက်လာတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ”

ဂူးကျန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ညီအစ်ကိုတွေပဲ ပြောစရာရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော
နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

ဂူးကျန်က ဂူးတကို ပွင့်ပွင့်လင်း ပြောလာစေရန် စကား
လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

ဂူးတက မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေကြသော ဂူးကျန်၏ ကိုယ်
ရံတော်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဂူးကျန်က ဂူးတ၏သဘောကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့်...

“ကျုပ် လူတွေအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၃၇

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ဂူးတ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာက လေးနက်တည်ကြည်လာသည်။

စဉ်းစားချင့်ချိန်သော လေသံဖြင့်...

“ညီလေး၊ တို့တတွေ အဘိုးကို မမေ့သင့်ကြဘူးဆိုတာ
ညီလေးနားလည်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု စကားစလိုက်သည်။

ထိုစကားကြားရလျှင် ဂူးကျန်၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်
သွားသည်ကို ဗေဒါ သတိပြုမိလိုက်သည်။

ဂူးကျန်က ဂူးတကို ကြည့်ရင်း...

“အဘိုးဟာ တကယ် လေးစားကြည်ညိုထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ယောက်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ် သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

“အင်း ငါလဲ အဘိုးရဲ့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး၊ သူက တို့
အတွက် ပဟေဠိဆန်တဲ့ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ပေးခဲ့တာလဲ မမေ့နိုင်သေးဘူး”

“ဘာလဲ အစ်ကိုကြီးက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်အကြောင်း ရည်
ရွယ်ပြီး ပြောနေတာလား”

ဂူးတ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဂူးကျန်က ဗေဒါအား မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဗေဒါက သတိပြုမိသော်လည်း မသိချင် ဟန်ဆောင်နေ
လိုက်သည်။

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝူးကျန်က...

“ဒီအကြောင်း သိုင်းလောကမှာတောင် အတော်လေး ရေ
ပန်းစားနေပြီနော်၊ စိတ်ဝင်စားတဲ့လူ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ကျုပ်
သတင်းကြားမိတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ လူတွေ အတော်စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ် ဒီသတင်း ပြန့်သွားတာလဲ၊ ကျုပ်စဉ်းစားလို့
မရဘူး”

ဝူးတက စိတ်ဆိုးသော လေသံဖြင့်...

“ဘယ်သူ ရှိမလဲ၊ ဟိုအမူးသမားဝူးစန်းကြောင့် ဖြစ်မှာပေါ့၊
သူ့လက်ထဲက မြေပုံတောင် သူများဆီ ရောက်သွားတယ်လို့ သတင်း
ကြားရတာပဲ”

“ဘာ”

ဝူးကျန် ထနုန်လိုက်မိလေသည်။

ဝူးတကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း...

“သူ့လက်ထဲကမြေပုံ သူများလက်ထဲ ရောက်သွားပြီ
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူ့လက်ထဲ ရောက်သွားတာလဲ”

ဝူးတက ဗေဒါဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ချေ။

သူကြည့်လိုက်လျှင် မြေပုံက ဗေဒါ လက်ထဲ ရှိနေကြောင်း
ဝူးကျန် ချက်ချင်း ရိပ်မိသွားမည် ဖြစ်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၃၉

ဝူးကျန်သည် မြေပုံအကြောင်း ကြားရသည်နှင့် အတော်
ကလေး တုန်လှုပ်သွားပုံရသည်။

မြေပုံအကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းကိုလည်း နှစ်သက်
ပုံ မရချေ။

မြေပုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး လူသတ်ရန် ဝန်မလေးဟု ဗေဒါ
အကဲခတ် နားလည်လိုက်မိလေသည်။

ဝူးတက လေသံအေးအေးဖြင့်...

“မြေပုံအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဘယ်သူ့လက်ထဲမှာ ရှိ
တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒီကိစ္စ နောက်မှ ရှင်းကြတာပေါ့”

ဝူးကျန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဒါဖြင့် အခုလောလောဆယ် ရှင်းစရာကိစ္စ ရှိသေးလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုကိစ္စလဲ”

“မင်းဆီက မြေပုံကိစ္စပေါ့”

“ဘာ”

ဝူးကျန်၏မျက်နှာ ရုတ်ခြည်းတင်းမာ ခက်ထန်သွားသည်။

မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလာသည်။

ဝူးတကိုပင် ရန်သူဟု သဘောထားနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဗေဒါ

ရိပ်မိလိုက်သည်။

ယခု သူတို့သည် ဝူးကျန်၏ပိုင်နက်ထဲသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်
သည်။

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝူးကျန်ကိုယ်တိုင် သိုင်းပညာတော်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အပြင် သမားတော်ဂေဟာ၌ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများလည်း ရှိကြလေသည်။

အကယ်၍ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားလာမည်ဆိုပါက သူတို့အတွက် ပြန်လမ်းရှိမည် မဟုတ်ကြောင်း ဗေဒါက ဆင်ခြင်မိကာ စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိသည်။

ဝူးတကာ လုံးဝအရေးမစိုက်ချေ။

ဝူးကျန်ကို ကြည့်ရင်း...

“အဘိုးဆီက မြေပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြားမိတုန်းက တို့သုံးယောက်စလုံး စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ တို့တတွေဟာ ထူးဆန်းတဲ့ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို လိုက်ရှာချင်စိတ် ပေါ်လာခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

ဝူးကျန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတွေကို အဘိုးက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီပဲ၊ ကျုပ်တို့ သူ့ကို ကတိပေးခဲ့ကြတာ ခင်ဗျားမေ့နေပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး”

“မမေ့ရင် ဆက်စရာ မရှိတော့ဘူးလေ၊ အဘိုးက ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ရဲ့ မြေပုံကို ပေးခဲ့တာဟာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေကို သွားရှာတာကလွဲပြီး တခြားဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မသွားပါဘူးလို့ ကတိတောင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဝူးတကာ ရယ်မောလိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၄၁

“အဲဒီတုန်းက တို့ဟာ သူ့မိတ်ဆွေကို လိုက်ရှာဖို့ စိတ်မပါခဲ့ကြဘူးလေ”

ဝူးကျန်က...

“အမှန်တော့ အဘိုးဟာ မြေပုံပေးခဲ့ပေမယ့် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို မသွားစေချင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့အားလုံး သိကြပါတယ်ဗျာ”

ဝူးတကာ...

“အေး ဟိုတုန်းကအချိန်နဲ့ အခုအချိန် အတော်ကလေး ကွာခြားသွားပြီလေကွာ”

ဝူးကျန်၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားစိတ်ပြောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဝူးစန်းကြောင့် ဒီကိစ္စ အတော်ကလေး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေပြီကိုး”

ဝူးတကာ...

“ဒါကြောင့် ငါစိတ်ပြောင်းသွားတာပဲ၊ မြေပုံအကြောင်း၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်အကြောင်း သိသွားတဲ့ လူတွေက အတော်စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ၊ တို့မေ့ထားပေမယ့် သူတို့ကတော့ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ကြိုးစားကြလိမ့်မယ်”

ဝူးကျန် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက လက်ဦးအောင် ကြိုးစားစေချင်တဲ့

၁၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ဦးကျန် ခေါ်ခေါ်ယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

ဦးကျန်က...

“ရှင်းပါတယ်၊ တခြားလူတွေက ဘယ်သူ့စကားမှ နားထောင်စရာ မလိုဘူးလေ”

ဦးတက ပြုံးလိုက်သည်။

“တို့ကတော့ အဘိုး စကားနားထောင်ရမယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဦးစန်းက နားမထောင်ခဲ့ဘူး”

“ဒါ သူ့ကိစ္စပဲ၊ သူ့ကို ကျုပ် လက်ထိက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးဗျ”

“သူ့အဖြစ်နဲ့ သူသွားပြီပဲ”

ဦးကျန် မျက်နှာတင်းမာသွားသည်။

“ဘာလဲ သူသေသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့များက သတ်ပြီး မြေပုံယူသွားတာပဲ”

“တောက်”

ဦးကျန် တက်ခေါက်လိုက်သည်။

လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး...

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၄၃

“သူဟာ ကျုပ်ညီပဲ၊ သူ့အတွက် ကျုပ်သွေးကြွေးဆပ်ရလိမ့်

မယ်”

ဦးတက...

“ငါဆပ်ပြီးပြီ”

ဦးကျန်က ဦးတအား အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဦးတက မသိဟန်ဆောင်ကာ အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်သည်။

ဦးကျန်က...

“ဒါဖြင့်..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဦးတက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတယ်၊ သူ့မြေပုံ ငါ့ဆီမှာရှိတယ်၊ ငါက သူ့အတွက် သွေးကြွေးဆပ်လိုက်တာပဲ၊ ငါပဲ သိမ်းထားသင့်တာပေါ့”

ဦးကျန် ထိုင်နံ့၌ ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။

ထိုင်နံ့၏ကျောခိုကို စိုကာ ခန္ဓာကိုယ် လျှော့ထားသလို စိတ်လည်း လျှော့ချထားလိုက်ပုံရသည်။

ဦးတက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ အရက်ကိုသာ တွင်တွင်သောက်နေတော့သည်။

ဦးတ အရက်မူးသွားမည်ကို ဗေဒါက စိုးရိမ်သော မျက်လှည့်များဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အတော်ကလေးကြာမှ ဂူးကျန်က...

“မင်းက မြေပုံနှစ်ခု ရှိနေပြီဆိုတော့ နောက်ထပ် မြေပုံတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားလာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဂူးတက အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချရင်း...

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဘိုးဝိညာဉ်က ငါ့ကို ခြောက်လှန့်နေတယ်ကွ”

ဂူးကျန်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းက အဘိုးကို လေးစားတယ်ဆိုလို့ ချီးကျူးပါတယ်၊ ကျုပ်က အဘိုးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာလဲ သိသားပဲ၊ သူ့စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဂူးတက သူ့အား စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မင်း မပြင်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဂူးတက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ငါက အချိန်ဖြုန်းနဲ့သလို ဖြစ်နေပြီကွ”

ပြောရင်း ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဤတွင် ဂူးကျန်က ခပ်လောလော လေသံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။

“အချိန်ဖြုန်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အနည်းဆုံး အဘိုးကို ကျုပ်လေးစားသလို ခင်ဗျားလဲ လေးစားနိုင်သေးတာပေါ့”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၄၅

ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

“အင်း”

ဗေဒါ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဂူးတ အရေးနိမ့်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အား ဂူးကျန်က ဂေဟာအပြင်ဘက်သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဂေဟာအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ဂူးကျန်က...

“ကျုပ်တို့ နောက်ထပ် တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဟု နှုတ်ဆက်စကား ပြော၏။

ဂူးတက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါသွားမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဗေဒါကို မျက်ရိပ်ပြကာ မြင်းကို စတင်နှင်လိုက်သည်။

ဗေဒါက နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တံတားလေးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သမားတော်ဂေဟာ ပိုင်နက် နယ်မြေအပြင်ရှိ တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။

တောအုပ်ထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် ဂူးတက မြင်းကို ရပ်လိုက်လေသည်။

၁၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဗေဒါကလည်း မြင်းကို ရပ်လိုက်ရလေသည်။

ဝူးတကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝူးတက ပြုံးပြီး...

“ကျုပ်က အလျော့ပေးပြီး ပြန်မယ် ထင်လို့လား”

“ဗျာ”

ဗေဒါ အံ့သြသွားသည်။

ဝူးတက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဝူးကျန် စိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာ ခင်ဗျား မရိပ်မိဘူးလား၊

သူ့ဆီမှာ မြေပုံတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ကျုပ်ဆီက နှစ်ခုရရင် ပြည့်စုံသွား

မယ် မဟုတ်လား၊ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လိုက်ရှာစရာ မလိုတော့ဘူး”

ဗေဒါက...

“သူကလဲ မြေပုံကို မက်မောနေတယ်လို့ ခင်ဗျားဆိုလိုတာ လား”

ဝူးတ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူကလဲ မက်မောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ နဲ့တော့ ကွာလိမ့်မယ်၊ သူက မြေပုံအားလုံးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးချင်နေ မှာဗျ”

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ဗေဒါ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၄၇

ဝူးတက...

“ကျုပ်က တမင် အလျော့ပေးပြီး ပြန်လာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်စေချင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ ကျုပ် နောက်လိုက်လာမှာကို သိနေလို့ပဲ”

“သူကိုယ်တိုင်တော့ လိုက်မလာဘူး ထင်တယ်”

ဝူးတက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“သူကိုယ်တိုင် မလာရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ သူ့ရဲ့အားကိုး ရတဲ့ တပည့်တွေ ဂေဟာအပြင်ဘက် ရောက်နေချိန်မှာ ကျုပ်တို့က ဂေဟာထဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ဝင်နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

ဗေဒါက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တော့ သဘောကျသွားပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပေါင်းရတာ ဟင်းကောင်းတစ်ခွက် စားရသလို၊ အရက်ကောင်း သောက်ရသလို ခံစားရတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝူးတက ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။

သူ့စိတ်ထဲ၌ကား...

“မွေးကြိုပြီး အရသာပြည့်စုံပေမယ့် အဆိပ်ပြင်းတဲ့ အဆိပ်ဆေးလုံး မြို့ထားရသလို တစ်ချိန်မှာ ခင်ဗျားခံစားရမှာပါ”

ဝူးတ၏စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဝေးမှ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
ရလေသည်။

ဝှေးတနှင့် ဗေဒါတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြသည်။

ဝှေးတ၏ယူဆချက်များ မှန်ကန်နေပြီ ဖြစ်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေတော့
သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၄၉

လှည့်ကွက်

ပန်းဥယျာဉ်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ တိုက်ခတ်လာသော လေ
ပြည်သည် ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် ခန်းမထဲသို့ ရောက်လာသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့နေသည်။

အခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝှေးကျန်တစ်ယောက်ထဲ
ထိုင်နေလေသည်။

စားပွဲပေါ်၌ အရက်တစ်အိုးနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရှိ
နေသည်။

သို့သော်...

ဝှေးကျန်က အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို လက်
ဖျားနှင့်ပင် မတို့ချေ။

သူသည် စားပွဲပေါ်၌ ချထားသော စက္ကူခေါက်လေးတစ်ခွက်
ကို ငေးကြည့်နေ၏။

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စက္ကူခေါက်ကလေးကား ဝါကျင့်ကျင့်အရောင် ပြောင်းကာ
ခေါက်ရိုးများပင် ကျိုးကြေနေပြီ ဖြစ်သည်။

စက္ကူခေါက်ကလေး၌ ရေးသားထားသော အကြောင်းခြင်း
ရာများကို အလွတ်မှတ်မိနေပြီဖြစ်ရာ ကြည့်စရာ မလိုတော့ချေ။

ယင်းစက္ကူခေါက်ကလေးသည်ကား ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့
သွားရန် လမ်းညွှန်မြေပုံတစ်ပိုင်း ဖြစ်လေသည်။

သူစိတ်ဝင်စားမှု မရှိသော်လည်း အဘိုးဖြစ်သူ၏စကားကို
မြေဝယ်မကျ နားထောင်လိုခြင်းကြောင့် အရေးတယူ သိမ်းဆည်း
ထားခြင်းမှလွဲပြီး ယင်းမြေပုံတစ်ပိုင်းကို အသုံးပြုကာ ဒဏ္ဍာရီမြို့
တော်အား ရှာဖွေရန် အားထုတ်ခြင်း မပြုခဲ့ပါချေ။

ယခု ဂူးတက ကြိုးစားနေချေပြီ။

ဂူးတ၏လက်ထဲ၌ မြေပုံနှစ်ခု ရှိနေ၏။

သူ့ထံမှ မြေပုံကို ရလျှင် ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်သို့ သွားနိုင်တော့
မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဂူးကျန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ငယ်စဉ်ကပင် ဂူးတအား ကြည့်မရခဲ့သလို ယခုလည်း
ကြည့်မရချေ။

ဂူးတသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်
သူ၊ လောဘကြီးသူ ဖြစ်ကြောင်း ဂူးကျန် နားလည်၏။

ဂူးတက သူ့ထံမှ မြေပုံရဖို့ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားမည်
ဖြစ်ကြောင်းလည်း နားလည်ထား၏။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၅၁

အဘိုး၏စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်နိုင်ရန် ဂူးတကို
တားဆီးမှ ဖြစ်မည်ဟုလည်း နားလည်ထား၏။

ယခု သူ၏ဂေဟာမှ သိုင်းပညာ အတော်ဆုံး သိုင်းသမား
ဆယ်ယောက်နှင့် အဖွဲ့ဝင် ငါးဆယ်ခန့်ကို ဂူးတ နောက်သို့ လိုက်
သွားရန် စေလွှတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့အားလုံး ဂေဟာသို့ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည် မဟုတ်
ဟု ယုံကြည်သော်လည်း ပြန်ရောက်လာသူများ လက်ထဲ၌ မြေပုံပါ
လာမည်ဟုကား နိုင်နိုင်မာမာပင် ယုံကြည်ထားလေသည်။

စားပွဲပေါ်ရှိ စက္ကူခေါက်ကလေး နံဘေး၌ မီးခတ်ကျောက်
နှင့် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် အသင့်ချထားလေသည်။

မြေပုံသုံးပိုင်းစုံလျှင် မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ရန် စီစဉ်ထားခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်မှ အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းများ တွေ့မြင်ခဲ့ရ
သော အဘိုးဖြစ်သူက အယူသီးသူပီပီ ကျိန်စာသင့်နေသော တောင်
ပေါ် မြို့ကြီး ဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်သုံးသပ်ခဲ့သည်။

ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်နှင့် ပတ်သက်၍ လက်ရှိအနေအထားမှ
ပြောင်းလဲသွားအောင် မည်သူမျှ မဖျက်ဆီးသင့်သော တောတောင်
ထဲ၌ ဤအတိုင်းသာ ရှိသင့်သည်ဟု ခံစားထားခဲ့လေသည်။

ဂူးကျန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ၏လူများအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချထားသလို ဂူးတ
ကြောင့် လူအချို့ ဒုက္ခရောက်ရမည့် အရေးကို တွေးကာ စိတ်

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

ဝူးကျန် ထိုင်ရာမှထရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ပြတင်းပေါက်အနီးမှ လူရိပ်တစ်ခု ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သွားသည်

ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်”

ဝူးကျန် အံ့သြသွား၏။

သူ၏စာဖတ်ခန်း အနီးသို့ မည်သူမျှ လာရောက်နှောင့်

ယှက်ခြင်း မပြုရန် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့သည်။

ယခု သူ လူရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

ဝူးကျန်မှာ အမြင်များ မှားလေသလားဟု တွေဝေသွားမိသည်။

ထိုစဉ် နောက်ထပ် လူရိပ်တစ်ခု ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်

ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဝူးကျန် တွေဝေငေးမောခြင်း မရှိတော့ချေ။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်ကာ ပြေးလိုက်သွား၏။

အပြင်ဘက်သို့ သူရောက်သည့်အခါ အခြားပြတင်းပေါက်မှ လူရိပ်တစ်ခု အခန်းတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လာသည်။

ထိုလူကား ဝူးတပင် ဖြစ်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၅၃

သူကြိုတင်တွက်ချက်မှုများ မှန်ကန်နေကြောင်း စားပွဲပေါ်၌ အဆင်သင့် တင်ထားသော မြေပုံစက္ကူခေါက်လေးက သက်သေခံနေပါသည်။

ဝူးတက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

အပြင်ဘက်မှ အော်လိုက်သံနှင့် တိုက်ခိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အပြင်ဘက်၌ ဝူးကျန်အား ကိုယ်ယောင်ပြုကာ ပြေးသွားသောအခါ ဗေဒါမှာ တိုက်ပွဲနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ ဗေဒါနှင့် ဝူးကျန်တို့ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ဝူးတက တိုက်ပွဲအား မမှီတ်မသုန် အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဒေါင်..ဒေါင်”

အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပေါ်လာပြီး သမားတော်ဂေဟာမှ အစောင့်များ လက်နက်ကိုယ်စီ
ကိုင့်ပြီး ပြေးလာနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဗေဒါက ဝူးတအား ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ”

မြေပုံ ရ၊ မရ လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝူးတက ဗေဒါ၏အမေးကို နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်၏။

“သွားစို့”

ပြောရင်း ဝေးရာသို့ ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေ
သည်။

ဝူးကျန်က အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ...

“အစ်ကိုကြီး၊ ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်မာပါလား၊ ခင်ဗျား
ဒီအတိုင်း ထွက်သွားလို့ ရမယ်များ ထင်သလား”

အော်ငေါက်ရင်း ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“မင်းကရော ငါ့ကို ရှင်းပစ်ဖို့ မင်းရဲ့ အတော်ဆုံး လူတွေကို
လွှတ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ မင်းရော မယုတ်မာဘူးလားကွ”

ပြောရင်း အသင့်ဆီးကြို တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေစဉ် လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲ
ကိုင်ထားသော သမားတော်ဂေဟာမှ လူများ အနီးသို့ ရောက်လာကြ
ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၅၅

ဗေဒါက အော်ငေါက်ရင်း လက်နက်ပုန်းများ ထုတ်ယူကာ
ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

အလင်းရောင်တန်းများ ဝင်းလက်သွားပြီး...

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ အစောင့်သုံး
ယောက် မြေပေါ် လဲကျသွားလေသည်။

သို့သော် ကျန်လူများက ရှေ့တိုးလာကြဆဲပင်။

ဗေဒါက...

“ကျုပ်တို့သွားဖို့ အချိန်တန်ပြီ”

ပြောရင်း ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ဝူးကျန်မှာ ဗေဒါနှင့် ဝူးတတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ထွက်ပြေး
လွတ်မြောက်သွားမည်ကို မလိုလားချေ။

ထို့ကြောင့် ဝူးကျန်က ဝူးတကို တိုက်ခိုက်နေရာမှ ဗေဒါ
ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဝိတ်ဆိုတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးအား တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဟန့်တားတိုက်
ခိုက်လိုက်သည်မှာ သူ၏အမှားသာ ဖြစ်သည်။

ဗေဒါနှင့် ဝူးတ နှစ်ယောက်စလုံး သူနှင့် လက်ရည်မကွာ
သော ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများ ဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဗေဒါအား လှည့်၍ ဟန့်တားလိုက်သည်နှင့် ဝူးတလေ့ရှိသို့

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စုန်ကာ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

ဝူးတ၏ခြေထောက်ကန်ချက်သည် ဝူးကျန်၏ခါးကို ထိမှန် သွားသည်။

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဝူးကျန် မြေပေါ် လဲကျ သွားလေသည်။

ဤတွင် ဗေဒါက...

“ယား”

ပြာသံပေးရင်း သူ၏ကိုယ်လုံးကြီးကို မှောက်လျက် လဲကျ နေသော ဝူးကျန်၏နောက်ကျောပေါ်သို့ ပစ်လွှဲချလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် တစ်ထောင်ဖြင့် နောက်ကျောကို ထောင်းချလိုက်၏။

“အွတ်”

ဝူးကျန် မသဲမကွဲ ညည်းညူလိုက်သည်။

နောက်ကျောမှ ပြင်းထန်စွာ ထုချခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ပါး စပ်ထဲမှ သွေးများ ဝေါခနဲ အန်ထွက်လာလေသည်။

ဗေဒါက ဝူးကျန်အား အသေသတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ဝူးတက...

“အချိန် မရှိဘူး သွားကြစို့”

ပြောပြီး လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွား၏။

ထိုအချိန်၌ လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆွဲကာ အစောင့်များ

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၅၇

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဗေဒါမှာလည်း အချိန် မဆွဲဘဲ ပြေးထွက်သွား လေတော့သည်။

တောအုပ်များ၊ ကွင်းပြင်များသည် အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုနည်းတူ သမားတော်ဂေဟာသည်လည်း အဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အရှေ့ဘက်၌ ဖြောင့်ဖြူးသော လမ်းမကြီးကို တွေ့ရ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသမားက တောအုပ်တစ်ခု လွန်မြောက် သွားသည့်အခါ...

“အားလုံးရပ်လိုက်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဟူ၍ အသံထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြင်းစီး သမားအားလုံး မြင်းဇက်ကြိုးတင်းတင်းဆွဲကာ ရပ်လိုက်ကြသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးလာသူကား သမားတော်ဂေဟာမှ အုပ် ချုပ်ရေးမှူး ဖုံးဟန် ဖြစ်လေသည်။

ဖုံးဟန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ပြီး “တို့တစ်တွေ အလှည့်စားခံလိုက်ရပြီ”

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုစကားကြားသည်နှင့် အဖွဲ့သားအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ဖုံးဟန်က...

“တို့တစ်တွေ လိုက်လာမယ်ဆိုတာ သိလို့ သူတို့ လမ်းမှာ ပုန်းနေကြတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီအချိန်ဆို ဂေဟာကို ပြန်သွားပြီး ဒုက္ခပေးကောင်း ပေးနိုင်တယ်”

ယခုတစ်ကြိမ် အဖွဲ့သားများထဲမှ စိုးရိမ်ပူပန်သော စကား သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဆူဆူညီညီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

“အချိန်မရှိဘူး၊ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကြမယ်၊ လမ်းမှာ သတိထားပြီး ရန်သူကို ရှာဖွေသွားကြမယ်”

ဖုံးဟန်က အမိန့်ပေးပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲကာ လာလမ်း အတိုင်း ပြန်လှည့်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အရှေ့ဘက် လမ်းမပေါ်မှ ဖုန်တထောင်း ထောင့် ထလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဖုံးဟန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

အရှေ့ဘက်သို့ သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ရာ ဖုန်လုံးကြီး သည် သူတို့ဘက်သို့ ရွေ့လျားလာပြီး မြင်းစီးသမားတစ်စု လာနေကြ သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဖုံးဟန်သည် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရန် ပြင်

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၅၉

ဆင်နေကြသည့် အဖွဲ့သားများဘက်သို့ လက်ငှေ့ယမ်းပြကာ ဟန် တားလိုက်ပြီး...

“အားလုံး အသင့်ရှိပါစေ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဤလမ်းကြောင်းသည် သမားတော်ဂေဟာသို့ သွားရာ လမ်းကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

လမ်းအတိုင်း ခရီးနှင့်လာသူများမှာ သမားတော်ဂေဟာသို့ ဦးတည်သွားကြမည် ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

ယနေ့ သမားတော်ဂေဟာသို့ ဧည့်သည်များ ဆက်တိုက် ရောက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဖုံးဟန်က နောက်ပြန်လှည့်၍ စိတ်မကူးတော့ချေ။

ဖုံးဟန်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်လာသည်။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီ...

“တို့တတွေ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ရအောင်”

စကားဆုံးလျှင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ကျန်လူများကလည်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ လက်နက်များ

အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။

အားလုံး၏မျက်လုံးများက ဖုန်တထောင်းထောင်း ထွက် ပေါ်လာရာဆီသို့သာ ကြည့်နေကြ၏။

မကြာပါချေ။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

၁၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြင်းစီးသမားတစ်စု သူတို့ အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မြင်းစီးသမားများမှာ ဒုန်းစိုင်းနှင့်လာရာမှ လမ်းပိတ်ထားသော ဖုံးဟန်တို့ ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် မြင်းများကို ရပ်တန့်လိုက်ကြလေသည်။

မြင်းစီးသမားများသည်ကား ကျောက်စိမ်းမင်းသားရှမ်းဦးနှင့် ကွမ်းကြိုးညီနောင်တို့အပြင် မိစ္ဆာမယ်နှင့် ရုပ်ဆိုးကြီးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကျောက်စိမ်းမင်းသားရှမ်းဦးက လမ်းပိတ်ထားသော ဖုံးဟန်တို့လူစုအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မိစ္ဆာမယ်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

မိစ္ဆာမယ် အပါအဝင် ကျန်လူများကလည်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေတော့သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၆၁

လောဘသားကောင်

လေဂွေယမ်း တိုက်ခတ်နေ၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။

လမ်းကြားလေးသည် သမားတော်ဂေဟာသို့ သွားရာ လမ်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလမ်းကြား၌ လူတစ်စု ရောက်ရှိနေ၏။

ထိုလူများမှာ ကျောက်စိမ်းမင်းသားရှမ်းဦးတို့ လူစု ဖြစ်သည်။

ရှမ်းဦးက မိစ္ဆာမယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မိစ္ဆာမယ်က ဖုံးဟန်ကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဖုံးဟန်က သူတို့အား လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မိတ်ဆွေတို့ ဘယ်ကို သွားကြမလို့လဲဗျာ၊ သမားတော်ဂေဟာကို သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုကိစ္စလဲဆိုတာ ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

မိစ္ဆာမယ်ကလည်း...

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ ပြောစမ်း”

ခပ်မာမာ ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ဖုံးဟန် မျက်နှာပျက်သွား၏။

ဤနယ်တစ်ဝိုက်၌ သမားတော်ဂေဟာမှ လူများကို မည်သူမျှ မလေးမစား မလုပ်ခွံကြချေ။

ယခုလို ငေါက်မင်းခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ဖုံးဟန် ဒေါသသွားလေသည်။

“ကျုပ်တို့ဟာ သမားတော်ဂေဟာက လူတွေဗျ၊ ဒီလမ်းဟာလဲ သမားတော်ဂေဟာကို သွားတဲ့လမ်းပဲ၊ ဒါကြောင့် တာဝန်အရ မေးတာဗျ”

ထိုစကားကြားရသောအခါ မိစ္ဆာမယ်က ရှမ်းစိုးအား လှည့်ပြီး...

“သူပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှမ်းစိုးက အေးတိအေးစက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ဖုံးဟန်ရှေ့သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(၁) ❖ ၁၆၃

ဖုံးဟန်မှာ သူ့ထံသို့ တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် လျှောက်လာနေသော ရှမ်းစိုးအား တွေ့လျှင် အနည်းငယ် ရွံသွားလေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းရင်ကော့ထားလိုက်လေသည်။

ရှမ်းစိုးသည် ဖုံးဟန်နှင့် ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း အကွာ၌ ရပ်လိုက်လေသည်။

ဖုံးဟန်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက သမားတော်ဂေဟာက လူလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဂေဟာမှာ ဗေဒနဲ့ ဂူးတဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက် ရောက်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

ဖုံးဟန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ဗေဒနှင့် ဂူးတတို့အား ဂေဟာပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က အလိုရှိနေ၏။

ထိုလူများမှာ ဂူးတတို့၏မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လွဲမှားစွာ တွေးလိုက်မိလေသည်။

ထိုအခါ သူ၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားပြီး...

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဂေဟာပိုင်ရှင်ကို ရန်ပြုမယ့် လူတွေကိုး”

ပြောရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

နောက်မှ လိုက်ပါလာသူများက ချက်ချင်း လက်နှစ်ကိုယ်စီ

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

ရှမ်းဦး ပြုံးလိုက်သည်။

မိစ္ဆာမယ်ကို ကြည့်ရင်း...

“သူတို့က အကာအကွယ်ကောင်းကောင်း ရထားပြီဗျ။

သူတို့ကိုတွေ့ဖို့ သမားတော်ဂေဟာကို ဖြိုပစ်မှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မိစ္ဆာမယ်က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့သွားမယ့်လမ်းမှာ အနှောင့်အယှက်

အတားအဆီးရှိရင် အားလုံးကို ဖြိုပစ်တာ ကောင်းတယ်”

သူတို့ ပြောသော စကားကို ကြားရသည့်အခါ ဖုံးဟန် ဒေါပွ သွားသည်။

ခါးမှ ဓားကို ရုတ်တရက် ဆွဲထုတ်ပြီး...

“သေပေတော့”

စကားဆုံးသည်နှင့် အနီးဆုံး၌ ရှိသော ရှမ်းဦးအား တိုက် ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းဦး၏လက်ထဲ၌ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ကိုင်ထား၏။

ထိုယပ်တောင်ကား ရိုးရိုးယပ်တောင် မဟုတ်ဘဲ သံမဏိ

ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ယပ်တောင် ဖြစ်လေသည်။

ယပ်တောင်၏ထိပ်ဖျားကား ချွန်မြနေ၏။

ယပ်တောင်ကို ခေါက်ထားသောအခါလည်းကောင်း၊ ဖြန့်

ထားသောအခါ၌လည်းကောင်း မည်သည့်အခါတွင် ဖြစ်စေ ကြောက်

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၆၅

စရာကောင်းသော လက်နက် ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။

ဖုံးဟန် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် ရှမ်းဦးက ယပ်တောင်ကို ငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ခွမ်း”

ဓားခုတ်ချက်ကို ယပ်တောင်ဖြင့် ကာပြီးသား ဖြစ်သွားလေ သည်။ ဖုံးဟန်က...

“အားလုံးတိုက်ကြ”

အော်ပြောရင်း ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျန်လူများသည် ဓားကိုယ်စီဆွဲကိုင်ကာ မိစ္ဆာမယ်တို့အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

မိစ္ဆာမယ်၊ ရုပ်ဆိုးကြီးနှင့် ကွမ်းကြိုးညီနောင်တို့ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

လမ်းမပေါ်၌ တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခု ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာ လေသည်။ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး တဒဂုံအတွင်း၌...

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

သမားတော်ဂေဟာမှ သိုင်းသမား အတော်များများသည် မိစ္ဆာမယ်၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ပန်း၌

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဒဏ်ရာတစ်ချက်ရကာ သွေးချင်းချင်း နီရဲနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းဦးတို့လူစုမှာ မခေမ္မန်း ဖုံးဟန် နားလည်သဘော ပေါက်သွား၏။

ထို့ကြောင့်...

“ဟေ့ တစ်ယောက် ပြန်ပြီး ဂေဟာကို သတင်းပို့စမ်း”

အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မိစ္ဆာမယ်တို့နှင့် တိုက်ခိုက်နေသူများထဲမှ တစ်ယောက်မှာ နောက်သို့ ဆုတ်ကာ မြင်းပေါ် ခုန်တက်သွားသည်။

ထိုလူက နောက်ကြောင်းလှည့်သွားရန် မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲလှည့်နေစဉ်မှာပင်...

“သေပေတော့”

ရှမ်းဦး၏အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင်...

“ဝိုး...ဝိုး”

စူးရှသော လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရှမ်းဦးက ယပ်တောင်ကို ဖြန့်ကာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ယပ်တောင်ဖျားမှ အပ်ချွန်ကလေးများ ဖြန့်ကြက်ပစ်လွင့်လာခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ရှေ့တွင် ရှိနေသော ဖုံးဟန်ပင် မလွတ်နိုင်တော့ချေ။

အပ်ချွန်ကလေးများသည် သူ၏ရင်ဝကို ဖောက်ထွင်းသွားလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၆၇

“အား”

ဖုံးဟန် စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားသည်။

မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ သတင်းပို့မည့်သူလည်း နောက်ကျော၌ ထိမှန်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ညည်းတွားရင်း မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာလေသည်။

ဖုံးဟန် သေဆုံးသွားသည်ကို တွေ့သည့်အခါ ကျန်လူများ ဆက်၍ မတိုက်ခိုက်ဝံ့ကြတော့ပါချေ။

“ဆုတ်ကြ”

တစ်ယောက်က အော်ဟစ်လိုက်သည်နှင့် အားလုံး ဖရိုဖရဲ ဖြင့် နောက်ဆုတ်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

မိစ္ဆာတို့က လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“သွားပါစေဗျ”

ရှမ်းဦးက ဟန်တားလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် မိစ္ဆာမယ်တို့ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

သမားတော်ဂေဟာမှ လူများသည် နောက်သို့ ဒရောသော ပါး ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဝုန်း”

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ၊ ပေါက်ကွဲသံများ
နားကွဲလုမတတ် ထွက်ပေါ်နေ၏။

နေရာအနှံ့ မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အချို့အဆောက်အအုံများကား မီးစွဲလောင်မှုကြောင့်
တဝုန်းဝုန်း လဲပြိုကျနေသည်။

မီးတောက်မီးလျှံများကြား၌ အော်ဟစ်နေသူများ၊ ပြေး
လွှားနေသူများအပြင် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေသူများကိုလည်း
တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ရှမ်းဦး၊ မိစ္ဆာမယ်နှင့် တပည့်များက သမားတော်ဂေဟာကို
စီးနင်းတိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဂေဟာပိုင်ရှင်ဝူးကျန်မှာ ဗေဒါနှင့် ဝူးတတို့၏ လက်ချက်
ကြောင့် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှမ်းဦးတို့ စီးနင်းတိုက်ခိုက်လာသောအခါ ဦးစီး
ဦးဆောင်ပြုကာ ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။

ထို့အပြင် ရှမ်းဦးတို့လူစုသည် သူတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသော သိုင်း
သမားများထက် ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပြီး ရက်စက်ကြမ်း
ကျွတ်လှကြောင်း သိလိုက်၏။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၆၉

သူ၏အဖွဲ့သားများကို ရှောင်တိမ်းခိုင်းပြီး သူကိုယ်တိုင်
လည်း တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဂေဟာနောက်ဘက် ထွက်
ပေါက်မှ ရှောင်တိမ်းသွားလေသည်။

ဂေဟာမှ သိုင်းသမားများသည် ဝူးကျန်၏အမိန့်ကို ဖယ်ရှား
ကာ ဝင်လာသော ရန်သူများကို ငြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ
လေသည်။

သို့သော်...

တကယ်တမ်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်သောအခါ လက်ရည်မမျှ
သဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးကုန်သည်။

နောက်ဆုံး ဂေဟာတစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်
သွားလေသည်။

သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားခဲ့သော သမားတော်ဂေဟာမှာ
မမျှော်လင့်ဘဲ ဖျက်ဆီးချေမှုန်းခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်။

ရှမ်းဦးတို့လူစုမှာလည်း ဗေဒါနှင့် ဝူးတတို့အား ရှာမတွေ့
သည့်အပြင် ဂေဟာပိုင်ရှင် ဝူးကျန်ကိုလည်း ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သမားတော်ဂေဟာအား တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပြီးမှ ဗေဒါတို့
အား ရှာဖွေရန် လမ်းစပျောက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေးမိကာ
ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်နေကြလေတော့သည်။

၁၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တောင်ကုန်းပေါ်မှ မီးခိုးလုံးများ အလိပ်လိုက်အလိပ် လိုက် ထွက်ပေါ်နေ၏။

မီးတောက်မီးလျှံများကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။

သမားတော်ဂေဟာကား လုံးဝပျက်စီးသွားရပြီ ဖြစ်ပေ သည်။

ဝူးကျန်က တောင်အောက် ချိုင့်ဝှမ်းတစ်နေရာမှ တောင် ကုန်းပေါ် မော့ကြည့်နေ၏။

ဝူးကျန်၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျနေ သည်။

သူသာ ဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့လျှင် အန္တရာယ်ကို ကောင်းစွာ ခုခံကာကွယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

“တောက်”

ဝူးကျန် တက်ခေါက်လိုက်သည်။

ယခုလို ဖြစ်ရသည်မှာ ဗေဒါနှင့် ဝူးတတို့ကြောင့်ဟု အပြစ် ပုံချမိ၏။

ဝူးတ၏အပေါ်၌လည်း တစ်သက်လုံး ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်နိုင် တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ဂေဟာအား ဖျက်ဆီးခဲ့သူများမှာ ဝူးတတို့နှင့် ဆက်နွယ် ပတ်သက်လျက် ရှိကြောင်း သိခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

ဝူးကျန် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာသည်။

ခါးကုန်းသွားသည်အထိ ချောင်းဆိုးပြီးမှ မြေပေါ် ထိုင်ချ

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၇၁

လိုက်လေသည်။

သူ၏တပည့်နှစ်ယောက်က ချက်ချင်း အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး ပေးမထားလိုက်ကြလေသည်။

သူ၏တပည့်နှစ်ယောက်မှာ သမားတော်ဂေဟာ၏ လက် ရွေးစင် သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသော လှထင်းနှင့် လှဝမ်းဆိုသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် ဝူးကျန်၏အသက်ပေး သစ္စာစောင့်သိတတ် သော လက်ရုံးသိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြ၏။

ဝူးကျန်က...

“ငါ နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ သမားတော်ဂေ ဟာက အခုတော့ တခဏအတွင်း လုံးဝပျက်စီးသွားပြီ၊ ဒီအတွက် ငါ ဘယ်တော့မှ ကျေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဗေဒါတို့ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမယ်၊ သူတို့ကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရမယ်”

ပြတ်သားသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

လှထင်းနှင့် လှဝမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက်...

ဝူးကျန်အား ဖျောင်းဖျလိုက်သည်။

“ဆရာ၊ ဒီကောင်တွေ ဘယ်မှ ပြေးမရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းဆီးပြီး ဆရာရှေ့မှောက် ခေါ်လာပေးပါမယ်၊ အခုလောကော သယ် ဆရာ အနားယူလိုက်ပါဦး”

၁၇၂. ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လုဝမ်းကလည်း ဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီလူယုတ်မာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆရာ
မှာ ခွန်အားလိုပါဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် အေးချမ်းတဲ့ နေရာမှာ ရှာဖွေပြီး
အနားယူလိုက်ပါဦး ခင်ဗျာ”

ဦးကျန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါအနားယူနေရင် သူတို့ကို လုပ်ချင်ရာလုပ်ဖို့ အချိန်ပေး
သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဒီတော့ သူတို့ နောက်ကို လိုက်ရင်း လမ်းခရီး
မှာပဲ အနားယူတော့မယ်”

လုထင်းနှင့် လုဝမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော်...

လုထင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာ၊ သူတို့ ဘယ်သွားကြတယ်ဆိုတာမှ မသိရဘဲ
ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ် လိုက်ကြမလဲ၊ လမ်းလွဲနေမှာ စိုးရိမ်ရပါ
တယ်”

ဦးကျန် ပြုံးလိုက်သည်။

“တို့က ဉာဏ်သုံးရမှာပေါ့၊ သူတို့ဟာ ပုံပြင်ဆန်လှတဲ့ ဒဏ္ဍာ
ရီမြို့တော်ကို လိုက်ရှာကြလိမ့်မယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်”

ပြောရင်း တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် မြေပေါ် ရေးချလိုက်လေ
သည်။

မကြာမီ မြေပေါ်၌ မြေပုံတစ်ခု ပေါ်လွင်လာလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၇၃

လုထင်းနှင့် လုဝမ်းတို့ မြေပုံကို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

ဦးကျန်က မြေပုံနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများ
ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဦးတသည် မြေပုံအပြည့်အစုံ လိုချင်၍ အကောက်ကြံခဲ့
ကြောင်း၊ မြေပုံအပြည့်အစုံ ရရှိပြီဖြစ်၍ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်ကို သွား
ရောက်ရှာဖွေတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း တပါတည်း ရှင်းပြလိုက်
လေသည်။

လုထင်းတို့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေကြ
သည်။

ဦးကျန်က ဆက်ပြော၏။

“ငါ့ဆီမှာ ရှိနေတဲ့ မြေပုံကို ငါအလွတ်ရထားတယ်၊ ဒီမြေပုံ
ဟာ သုံးပိုင်းဆက်မှ ပြည့်စုံလိမ့်မယ်၊ သုံးပိုင်းစလုံး ငါ့မှာ မရှိပေမယ့်
ဒီတစ်ပိုင်းကို အခြေခံပြီး ဦးတတို့ကို လိုက်ရှာမယ်”

အားတက်သရော ရှင်းပြလိုက်သည်။

လုထင်းနှင့် လုဝမ်းတို့လည်း မြေပုံကို အလွတ်ရအောင်
စူးစိုက်မှတ်သားလိုက်ကြလေသည်။

ဦးကျန်က...

“ငါ့အတိုးက ကိုးကွေ့တောင်ပေါ်မှ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် ရှိ
တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်၊ မင်းတို့ ကိုးကွေ့တောင်ကို ရောက်ဖူးကြ
သလား”

လုထင်းတို့ ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၁၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ဖူးပါတယ်”

ဝူးကျန် သဘောကျသွားလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကိုးကျွေ့တောင် အခြေအနေကို ပြောပြကြစမ်း”

လုထင်းက...

“ကိုးကျွေ့တောင်တန်းဟာ တောင်စဉ်တောင်တန်း အင်မတန် ရှည်လျားလှပါတယ်။ အရပ်လေးမျက်နှာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင် တောင်တန်းတွေ ရှိနေပြီး တောအုပ်တွေ၊ မြစ်ချောင်းတွေ ပေါများလှပါတယ်။ လမ်းပြမပါရင် တောင်ပေါ်တက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး တောတောင်ထဲမှာ အသက်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြားသည့်အခါ ဝူးကျန် ပြုံးလိုက်သည်။

“ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လို အခက်အခဲ ခုက္ခမျိုးကိုမဆို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားနိုင်ရမယ် မဟုတ်လား၊ တို့ဟာ မြေပုံတစ်ခြမ်းကို အခြေခံပြီး ကိုးကျွေ့တောင်ကို သွားကြမယ်၊ ဟိုရောက်မှ ကြည့်ပြီး စိစဉ်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီ ဒေသမှာ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် အကြောင်း ကြားဖူးသူတွေ ရှိနိုင်တာပဲ၊ သူတို့ဆီက သတင်းစုံစမ်းပြီး လိုက်ရှာကြတာပေါ့”

အခြေအခြေမရှိဘဲ လိုက်လံရှာဖွေနေပါက ကိုးကျွေ့တောင်တန်းပေါ်၌ တစ်သက်လုံး နေသွားရမည်ဟု လုထင်း ယုံကြည်မိသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၇၅

သို့သော် ဝူးကျန်က စိတ်ထက်သန်နေသည့်အတွက် ဟန့်တားခြင်း မပြုလိုချေ။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဝူးကျန်က ပြောလိုက်၏။

“တို့သွားကြတာပေါ့၊ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော် တကယ် ရှိတယ်ဆိုရင်တောင် ဘယ်သူမှ သွားရောက်နှောင့်ယှက်တာမျိုး မဖြစ်ရအောင် တို့ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်”

လုထင်းနှင့် လုဝမ်းတို့က ဝူးကျန်အား ဖေးမလိုက်ကြလေတော့သည်။

ထို့နောက်...

တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အဘိုးအိုနဲ့ လူငယ်

“အောက်...အီး...အီး...အွတ်”

အဝေးမှ ကြက်တွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နေရောင်ခြည်သည် အရှေ့ဘက်မှ စတင်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိနေလေသည်။

“ထောက် ခွမ်း”

“ထောက် ခွမ်း”

မြည်သံမှာ စည်းချက်ဝါးချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

လူငယ်လေးတစ်ယောက်သည် နံနက်ခင်း နှင်းထု မကွဲမီ သစ်သားအိမ်ကလေး ရှေ့၌ ထင်းတုံးများကို ပေါက်ဆိန်ဖြင့် ပေါက်ခွဲ နေ၏။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၇၇

အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြွက်သား အမြောင်းမြောင်း ထနေပြီး ချွေးများ စိုနေသည်။

ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားဝီသသော လူငယ်က လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထင်းခွဲခြမ်းများမှာ သူ၏နံဘေး၌ တောင်ပုံရာပုံ ပုံနေ သည်။

မကြာမီ ဆိုးရွားသော ဆောင်းကာလ ဝင်ရောက်လာတော့ မည် ဖြစ်သည်။

တောင်ခြေတစ်ဝိုက် နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းကာ သွားရေးလာရေး ခက်ခဲပေတော့မည်။

အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်နေသော နှင်းမှန်တိုင်းအောက်၌ အိမ်ကလေးအတွင်း ရက်ပေါင်းလပေါင်းများစွာ ခိုလှုံနေတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆောင်းကာလအတွက် ရိက္ခာများအပြင် ထင်း ကိုလည်း ကြိုတင်စုစည်းသိုလှောင်ထားလေပြီ။

အိမ်ကလေးအတွင်းမှ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့နေသော ဟင်းရနံ့ များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူရွယ်သည် ထင်းခွဲနေရာမှ ရပ်ကာ အိမ်ကလေးသို့ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်...

“လူကလေး ဗိုက်ဆာနေပြီလား၊ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလေ ကွာ”

စကားသံနှင့်အတူ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဝမ်းပေါက်မှ

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူငယ်က အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ပေါက်ဆိန်ကို ပစ်ချကာ အဘိုးအိုထံ ပြေးသွားသည်။

ထို့နောက် အဘိုးအိုကို ပွေ့ဖက်မြှောက်ချီလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“မလုပ်ပါနဲ့ လူလေး၊ ဘာဘကို အောက်ပြန်ချပေးပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အော်သံ၊ ပြောသံ၊ ရယ်သံများသည် တိုက်ခတ်လာသော လေနှင့်အတူ အဝေးသို့တိုင် ပျံ့လွင့်သွားသည်။

လူငယ်က အဘိုးအိုကို အောက်ပြန်ချပေးလိုက်သည်။

“ဘာ၊ ဒီနေ့ တောထဲ မသွားတော့ဘူးလား ဟင်”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်လဲကွ၊ အခု တိုက်နေတဲ့ လေကိုပဲ သတိထားကြည့်ပါဦး၊ ဆောင်း မရောက်သေးဘူး၊ အအေးဓာတ်နဲ့ နှင်းမှုန်ကလေးတွေ ပါလာပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဆောင်းတွင်းကျရင် အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် ထွက်ဖို့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး၊ ခါတိုင်း နှစ်တွေ ထက် ခိုကွာဝံ့စုဆောင်းရလိမ့်မယ်ကွယ်”

လူငယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ ထင်းတွေ ပိုစုထားလိုက်မယ်၊ ဆောင်းတွင်း မြန်မြန်ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိပါတယ်”

လူငယ်၏စကားကြောင့် အဘိုးအို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၇၉

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဟဲ့...ဟဲ့၊ ဆောင်းကာလ အိမ်ထဲကုပ်နေရတဲ့အခါ ဘာဘ ပြောပြတဲ့ သိုင်းလောက ပုံပြင်တွေ နားထောင်ရမယ် မဟုတ်လား၊ ဒီပုံပြင်တွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မဆုံးနိုင်တဲ့ အိမ်မက်ရှည်ကြီးလို ပါပဲ ဘာဘရယ်”

အဘိုးအို ပြုံးလိုက်သည်။

“လူလေးက သိုင်းလောကအကြောင်း အတော်စိတ်ဝင်စားနေတာကိုးကွယ်”

“ဟုတ်တယ် ဘာဘ၊ ကျွန်တော် ကြီးလာရင် သိုင်းလောကထဲ လည်ပတ်ချင်တယ်၊ ဘာ ခွင့်ပြုမှာလားဟင်”

မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် အဘိုးအို မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

လူငယ်ကို စိုက်ကြည့်ကာ လေပူတစ်မျက် မှုတ်ထုတ်၍...

“လူလေးက ဘာကြောင့် သွားချင်တာတုန်း”

“သိုင်းလောကဟာ ပျော်စရာကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ ရှာဖွေနိုင်တယ်၊ မကောင်းသူကိုပယ် ကောင်းသူကိုကယ်တဲ့ သိုင်းသမားတွေနဲ့ မိတ်ဖွဲ့နိုင်တယ်လေ”

လူငယ်က စိတ်ကူးယဉ်နေခြင်းကြောင့် အဘိုးအို သက်ပြင်းချလို့မိသည်။

သူသည် လူငယ် အပြင်းပြေစေရန် ဆောင်းကာလမှာ အတွင်း သိုင်းလောက ပျော်စရာကောင်းပုံ၊ သိုင်းသမားများ၏

၁၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကြည်ညိုလေးစားဖွယ် ကောင်းပုံကိုသာ ရွေးချယ်ပြောကြားခဲ့သည်
မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းလောက၌ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုများ၊ ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်မှုများ ဒုန့်ဒေး ရှိသည်ကို တမင်မပြောဘဲ ချန်ထားမိ၏။

ယခုအခါ ထိုသို့ ချန်ထားခဲ့သည်မှာ မှားပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်
မိလာသည်။

ယခုမှ ပြောပြမည်ဆိုလျှင် လူငယ် ယုံကြည်ခြင်း ရှိတော့
မည် မဟုတ်ချေ။

အဘိုးအို တွေဝေနေမိသည်ကို တွေ့သောအခါ လူငယ်
မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဘာတော့ စဉ်းစားနေတာလဲဟင်၊ ကျွန်တော် သိုင်း
‘လောကထဲ သွားပြီး လည်ပတ်မှာကို ဘာ သဘောမကျဘူးလား”

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သဘောမကျလို့ မဟုတ်ပါဘူး လူလေးရယ်”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဪ သည်ကနေ့ တောထဲသွားရင် သားကောင် ရပါ
မလားလို့ တွေးပူနေတာပါ။ မနေ့က ယုန်နှစ်ကောင်လောက်ပဲ ရခဲ့
တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီနှစ် ဆောင်းရာသီအတွက် ရိက္ခာအတော်များ
များ ကြိုတင်စုဆောင်းထားရလိမ့်ကွယ်”

“အဖြင့် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့ရမလားဟင်”

အဘိုးအိုက လူငယ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၈၁

တခဏအကြာတွင် ဦးခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်ရင်း...

“ကောင်းတယ်၊ လူကလေး လိုက်ခဲ့ရင် သားကောင် ပိုရနိုင်
တာပေါ့။ ကဲ လာ..လာ၊ တို့ ဗိုက်ဖြည့်ကြရအောင်၊ စားသောက်ပြီးရင်
သွားကြတာပေါ့”

အဘိုးအိုက လူငယ်၏ပရုံးကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်လေ
သည်။

လူငယ်က အဘိုးအို၏ခါးကို ပြန်ဖက်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် သစ်လုံးအိမ်ကလေးထဲ
သို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

ချောင်းရိုးကလေးသည် တောအုပ်ကို ကွေ့ပတ်စီးဆင်း
လျက် ရှိနေလေသည်။

အဘိုးအိုနှင့် လူငယ်တို့သည် နှင်းဖုံးသော မြေကွက်လပ်
များကို ကျော်ဖြတ်ကာ တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

တောအုပ်ထဲ၌ ကျေးငှက်ကလေးများ၏ ဘာသာဘာဝ
တေးသီချင်းသံများကိုလည်းကောင်း၊ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့သော တော
ပန်းရနံ့များကိုလည်းကောင်း ကြားသိရုံရှိကန်နေကြလေသည်။

တောအုပ်ထဲ၌ သစ်ကြီးဝါးကြီးများနှင့် ထူထပ်စွာ ရှိသည်။

နေရောင်ခြည် ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်၍ သစ်ရွက်များပေါ်

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တင်နေသော နှင်းပွင့်များ အရည်ပျော်ကာ တပေါက်ပေါက် ကျဆင်းလာသည်။

ရောင်စုံငှက်ကလေးများ၊ လိပ်ပြာကလေးများ ဟိုဟိုဒီဒီ ပျံသန်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ယုန်သုံးကောင်သည် အဘိုးအိုနှင့် လူငယ်ကို တွေ့သည့်အခါ တောထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားကြလေသည်။

အဘိုးအို ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီကောင်လေးတွေ အတော်ပါးသွားကြပြီကွ၊ အရင်ကလို အနားကပ် မခံတော့ဘူး၊ လူတွေ့တာနဲ့ ပြေးတာပဲ”

လူငယ်ကလေးက...

“ဘာ သူတို့ကို မြားနဲ့ ပစ်ဖမ်းပေါ့”

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“တို့တစ်တွေ ယုန်သားခြောက် စုဆောင်းထားတာ အတော် ရနေပြီပဲ၊ မလိုတော့ပါဘူးကွာ၊ ဘာ လိုချင်တာက တောကောင်အကြီးပဲ၊ တောကောင်ကြီးတစ်ယောက်ရရင် ရိက္ခာအတွက် ပူလုံသွားပြီ”

“ဘာက တောကောင်ကြီး ပစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လို တောကောင်မျိုး ပစ်မှာလဲ”

“ဆတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တောဆိတ်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုပေါ့ကွာ၊ ဒါ

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၈၃

ကြောင့် နှင်းခဲတောင်ပေါ်တက်ဖို့ စိတ်ကူးတာပေါ့”

လူငယ် ပြုံးလိုက်သည်။

တောအုပ်ကလေးကို လွန်မြောက်လျှင် နှင်းဖုံးနေသော မြက်ခင်းပြင် ရှိ၏။

ယင်းမြက်ခင်းပြင်၏တစ်ဘက်၌ မိုင်းညို နေသော နှင်းခဲတောင်ကြီး တည်ရှိလေသည်။

နှင်းခဲတောင်ကြီးမှာ မြင့်မားလွန်းပြီး တောင်ထိပ်ပိုင်းကို မမြင်တွေ့ရချေ။

တောင်ထိပ်ပိုင်းသည် တိမ်မှိုင့်တိမ်လိပ်များ အကြား တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်နေ၏။

တောင်စဉ်တောင်တန်းတစ်လျှောက် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဖြူဖွေးသော နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေတတ်သည်။

တောင်ခြေ၌မူ နွေဥတု၌ နှင်းများ အရည်ပျော်တတ်သည်။

နှင်းပွင့်များကြားမှ တိုးထွက်နေသော မြက်ပင်နုနုကလေးများကို တောင်ပေါ်၌ ကျက်စားသော သမင်၊ ဒရယ်၊ တောင်ဆိတ်နှင့် တောကျွဲများ အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်ကြလေသည်။

ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာသော နေ့ရက်များတွင် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ စားသောက်လေ့ ရှိကြသည်။

ယခုတလော ရာသီဥတု ကြည်လင်လာပြီး နေရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် တောင်ပေါ်မှ သားကောင်များ တောင်ကြားစား

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကျက်သို့ ဆင်းလာမည်ဟု အဘိုးအို ယုံကြည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် မနေ့က ထောင်ထားခဲ့သော ထောင်ချောက်များကို လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တောအုပ်အပြင် ထွက်လာကာ တောင်ခြေတောအုပ်ဆီသို့ ဦးတည်သွားရင်း နှင်းဖုံးနေသော မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်နှင့် သမင်တစ်အုပ် နှင်းပြင်ပေါ် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်ပေါ်နေသော မြက်ပင်နုများ စားသောက်နေကြသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအို ဝမ်းသာသွားသည်။

လူငယ်၏ပန်းကို ပုတ်ကာ...

“လူလေး ဝပ်ချလိုက်စမ်း”

ပြောလိုက်သည်။

လူငယ်လည်း အဘိုးအိုနှင့်အတူ နှင်းတောထဲ ဝပ်ချလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လျင်မြန်စွာ ဝပ်ချလိုက်ရာ သမင်များ သူတို့ကို မြင်သွားဟန် မတူချေ။

အဘိုးအို အံ့ကြိတ်ကာ...

“တောက် ငါက ဟိုဘက်မှာ ထောင်ချောက်တွေ ထားခဲ့တာ၊ အခု သမင်တွေက ဒီဘက်ရောက်နေတယ်၊ တစ်ကောင်မှ ထောင်လို့ မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

အဘိုးအို ခပ်ညည်းညည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၈၅

လူငယ်က...

“ဘာ ကျွန်တော် ချောက်ထုတ်လိုက်မယ်လေ၊ ဒီအတိုင်းဆို သမင်တစ်ကောင်မှ ရဖို့ မလွယ်ဘူး”

အဘိုးအို သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ လူလေး မြောက်ဘက်ကမောင်း၊ ဘာကတောင်ဘက်ကမောင်းမယ်၊ သမင်တွေက နောက်ဘက်စူးစူးကို မောင်းရမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ”

“ဒါဖြင့် လူလေးသွားတော့”

လူငယ်က မြေပေါ်မှ ခုန်ထလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြောက်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလေသည်။

နှင်းပွင့်များပေါ်၌ လူငယ်၏ခြေရာများ ထင်ရုံသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

တခဏအတွင်းပင် အဝေးသို့ ရောက်သွားလေသည်။

အဘိုးအို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

လူငယ်၏ကိုယ်ဖော့ပညာကို ကျေနပ်သွားဟန် ရှိသည်။

လူငယ် ခပ်ဝေးဝေး ရောက်သွားလျှင် အဘိုးအို ခုန်ထလိုက်

ပြီး...

“ဟေး...ဟေး”

အသံကျယ်လောင်စွာ ပြုရင်း သမင်အုပ် ရှိရာသို့ ပြေးသွား

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လေသည်။

ရုတ်တရက် အသံထွက်လာသလို လူတစ်ယောက် ပြေးလာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် သမင်များ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးကြလေသည်။

“ဟေး...ဟေး”

လူငယ်က တစ်ဘက်မှ ခြောက်လှန့်မောင်းထုတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

နှစ်ဘက်ညှပ်၍ မောင်းထုတ်လိုက်ရာ သမင်များမှာ ထွက်ပေါက် ဖြစ်နေသော အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ဦးတည်ပြေးသွားကြတော့သည်။

လူငယ်နှင့် အဘိုးအိုက နောက်မှ အော်ဟစ်မောင်းနှင်ရင်း ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုက နောက်ဘက်စူးစူး အရပ်ရှိ မြေကြီး၌ တွင်းတူးကာ ငြောင့်များထောင်၍ အပေါ်မှ မြက်ပင်များဖြင့် ဖုံးထား၏။

မြက်ပင်များပေါ်၌ နင်းများ ဖုံးထားရာ ကြွင်းတူးပြီး ထောင်ချောက် ရှိရာသို့ ကျုံးသွင်းမောင်းသွားကြသည်။

မကြာပါချေ။

“ဝုန်း”

မြက်ဖျာပေါ် နင်းမိသော သမင်များ ထောင်ချောက် အတွင်းသို့ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၈၇

အဘိုးအို သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

အနီးသို့ လူငယ် ရောက်လာလျှင်...

“ဒီနှစ် ဆောင်းရာသီအတွက် မပူရတော့ဘူးကွ”

အဘိုးအိုက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လျှင် လူငယ် ပျော်ရွှင်သွား၏။

ထောင်ချောက် တွင်းနှုတ်ခမ်းဝမှ အောက်သို့ ခြုံကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ထောင်ချောက်အတွင်း၌ ငြောင့်များစူးကာ အတုံးအရုံး သေနေသော သမင်များကို တွေ့ရ၏။

အချို့သမင်များက သေဆုံးခြင်း မရှိသေးဘဲ ရုန်းကန်နေ၏။

သို့သော် နောက်ဆုံး သေဆုံးသွားရမည်သာတည်း။

သမင် ဆယ့်လေးငါးကောင်မျှ သေဆုံးနေသည်ကို ကြည့်ရင်း လူငယ်၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

သမင်များကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာသည်။

ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်း အလျဉ်းမရှိသော သတ္တဝါများကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထောင်ချောက်ဆင်ကာ သုတ်သင်သတ်ဖြတ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

လူငယ်၏မျက်နှာ ညှိုးနေသည်ကို အဘိုးအို သတိပြုမိသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“လူလေး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

လူငယ် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ထောင်ချောက် တွင်းနှုတ်ခမ်းဝမှဝေးရာ တောင်ခြေတော အုပ်အစပ်သို့ လျှောက်သွားပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်ချ လိုက်လေသည်။

အဘိုးအို သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

လူငယ်၏ စိတ်သဘောထားကို နားလည်သဘောပေါက်မိ ပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူငယ် အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး...

“လူလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာလား”

လူငယ် ဘာမှမပြောဘဲ ထောင်ချောက်တွင်းဝသို့ ငေး ကြည့်နေ၏။

အဘိုးအိုက ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“တောတောင်ထဲမှာ နေထိုင်ရင်း အသက်ရှင်ဖို့အတွက် စား စရာလိုမယ်၊ ဒါကြောင့် တိရစ္ဆာန်တွေကို မလွဲမရှောင်သာဘဲ သတ် ဖြတ်ရမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကို ရက်စက်မှုလို့ သတ်မှတ်ရင်ရပေမယ့် တကယ်တော့ လိုအပ်ချက်အတွက် မဖြစ်မနေ လုပ်ရတာပဲ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပုံစံတူတဲ့ ကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ လူလေး မှတ်ထားပါ။ တချို့ဟာ နာမည်အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်၊ ဓနငွေကြေးအတွက် လူလူချင်း သုတ်သင်သတ်ဖြတ် နေကြတယ်ကွယ်”

“ဟဲ့”

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၈၉

ထိုစကားကြောင့် လူငယ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ လေသည်။

အဘိုးအိုကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း...

“ဘာ၊ ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေ အများကြီး ရှိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား”

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“စက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့ လောကနဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို မသိချင်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီလို ကိစ္စတွေကို မသိတဲ့ လူဟာ ဒီလို အလုပ်မျိုး လုပ်မိဖို့ စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘာ လွယ်လွယ်ပဲ ယုံကြည်ထား တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လူလေးကို ပြောမပြတာပါ”

လူငယ်၏ရင်ထဲ လှုပ်ရှားနေ၏။

သူတို့က အပြစ်မရှိသော သမင်များကို စားသောက်ကုန် အလို့ငှာ သတ်ဖြတ်ခြင်း ပြုကြသည်။

လူလောက၌ ငွေ၊ နေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် လူလူချင်း နှိုင်း ထက်စီးနှင်း ပြုကျင့်နေကြ၏။

သာယာလှပသော လောကကြီးအား စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းအောင် ပြုလုပ်နေကြသည်တကား။

အဘိုးအိုက...

“လူလေး စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ဘာ ပြောပြပါမယ်၊ ဘာကို အချိန်ပေးပါဦး၊ သမင်တွေကို ဖျက်ရဦးမယ်၊ ဆေးဝါးရာသီ

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တစ်ခုလုံး လူလေးကို ပြောပြနိုင်တာပေါ့”

ပြောရင်း ထောင်ချောက်တွင်းသို့ ဆင်းကာ သမင်များကို အပေါ်သို့ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ပစ်တင်လိုက်လေသည်။

သမင်များကိုစုပုံကာ ဓားပါးတစ်လက်ဖြင့် ဖျက်နေလိုက်သည်။

လူငယ်က အဘိုးအိုကို အစဉ်အမြဲ ကူညီနေကြသော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကူညီခြင်း မပြုဘဲ ထိုင်မြဲထိုင်နေ၏။

အဘိုးအိုကိုလဲ မကြည့်ဘဲ အဝေးသို့ ငေးမောကြည့်နေ၏။

အဘိုးအိုမှာ လူငယ်၏စိတ်ထဲ မည်သို့ ခံစားနေရမည်ကို သဘောပေါက် နားလည်မိ၏။

ထို့ကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းသာ သမင် ဖျက်နေလိုက်သည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

နေ့မွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက်လာသည်။

အဘိုးအို၏ သမင်ဖျက်လုပ်ငန်း ပြီးစီးသွားလေသည်။

အဘိုးအိုက ရရှိသော အသားများကို အထုပ်အပိုး ပြုလုပ်ကာ ကျောပိုးလိုက်၏။

ဤတွင် လူငယ်က မနေနိုင်တော့ဘဲ ပါဝင်ကူညီထမ်းပိုးလေသည်။

သို့ဖြင့်...

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရရှိထားသော သမင်များကို သယ်

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၉၁

ဆောင်ကာ သစ်လုံးအိမ်ကလေးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

လေတိုးသံများ တဝိုးဝိုး ထွက်ပေါ်လာသည်။

သစ်ကိုင်းများ လှုပ်ရှားသွားသော အသံ၊

ရုံနွယ်များကို တိုးဝှေ့သွားသော အသံ၊

သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်မှ ဖြတ်ပြေးသွားသော အသံများ

ဆူဆူညံညံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ သွားနေသော ဂူးတပင် ထိတ်လန့်သွား၏။

“သတိထား”

အော်ပြောရင်း သစ်ပင်တစ်ပင် နောက်သို့ ပြေးဝင်ပုန်းကွယ်လိုက်လေသည်။

နောက်မှ လိုက်လာကြသော ဗေဒါနှင့် လူငါးယောက်ကလည်း သစ်ပင်များ နောက်ကွယ်သို့ အသီးသီး ပြေးဝင်ပုန်းကွယ်လိုက်ကြလေသည်။

သူတို့ ပုန်းကွယ်ပြီး မရေးမနှောင်းတွင် သူတို့၏အရှေ့ဘက် မလှမ်းမကမ်း၌ သမင်တစ်အုပ် ဖြတ်ပြေးသွားကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သမင်များသည် သစ်ပင်ရုံနွယ်များကို တိုးဝှေ့ကာ ဓားရကြမ်း ပြေးသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဝိုးတ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ထူးခြားလိုက်တာ”

နှုတ်မှ တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ဗေဒါ၏နံဘေး၌ ပုန်းအောင်းနေသော ဗလကောင်း

ကောင်းရှိသူက...

“သမင်တွေ ပြေးလာတာ အကြောင်း ရှိမယ်၊ တစ်ယောက်

ယောက်က လိုက်ဖမ်းနေလို့ ထင်တယ်”

ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်၏။

ထိုစကားကြားရလျှင် ဗေဒါက ဝိုးတကို လှမ်းကြည့်လိုက်

သည်။

ဝိုးတကလည်း ကြားသွားဟန်ဖြင့် သူတို့အား လှမ်းကြည့်

နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်ဆက်တည်း သူတို့ဘက်သို့ ကူးလာသည်။

ဝိုးတက ဗလကောင်းသူအား ကြည့်လိုက်သည်။

“သမင်တွေကို တစ်ယောက်ယောက်က လိုက်ဖမ်းနေတယ်

ဟုတ်လား”

မေးလိုက်လေသည်။

ဗလကောင်းသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က မဆိုးတစ်ယောက်ပဲ၊ တောကောင်

တွေရဲ့ သဘာဝကို ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ သားကောင်တွေဟာ

အန္တရာယ်က လွတ်အောင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးနေကြတာဗျ၊ သူတို့

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၉၃

နောက်ကလိုက်ပြီး ဖမ်းတဲ့သူဟာ ကျားမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လူပဲဖြစ်ရမယ်”

ထိုအချိန်၌ သမင်များ အဝေးသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

အားလုံး သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဗေဒါက သမင်များ ပြေးလာရာသို့ ကြည့်ရင်း...

“လူလိုက်လာတာလဲ မတွေ့ရပါလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာမှာ ရှိတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

ဝိုးတက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မဆိုး ဖြစ်မှာပေါ့”

ဗလကောင်းကောင်းနှင့်လူက ကြားဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်

လေသည်။

ဝိုးတက ထိုလူကို လှည့်ကြည့်၏။

“မဆိုး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဝိုးတက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မဆိုးတွေက လူနေဒေသနဲ့ ဝေးတဲ့ နေရာအထိ ရောက်

အောင် လာပြီး အမဲလိုက်ကြတယ် ဟုတ်လား”

ဗလကောင်းကောင်းနှင့်လူ တွေဝေသွားသည်။

ဤနေရာမှာ လူနေဒေသနှင့် လွန်စွာ ဝေးကွာသော နေရာ

တစ်ခု ဖြစ်သည်။

မြို့ပေါ်မှ လူများ အမဲလိုက်ရန် လာရောက်ကြည့်ဆိုလျှင်

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဤအရပ်ဒေသ၌ လပေါင်းများစွာ နေထိုင်ပြီးမှ ဖြို့သို့ ပြန်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

အမဲကောင်များများ ရလျှင်လည်း သယ်သွားနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ဝူးတ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မုဆိုးတွေ ဒီအထိ လာမယ်လို့ ကျုပ် မထင်ဘူး”

ဗလကောင်းကောင်းနှင့်လူ မတတ်သာဘဲ ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လာဖို့တွေ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ် ယောက်တစ်လေ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ထိုစဉ် ဗေဒါက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီတောတောင်ထဲမှာ အခြေချနေတဲ့ လူတွေ ရှိသလား”

ဗလကောင်းကောင်းနှင့်လူ တွေဝေသွားသည်။

ဗေဒါကို ကြည့်ရင်း အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဗေဒါက...

“ခင်ဗျား မသေချာဘူး မဟုတ်လား”

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဗေဒါ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ အခြေချနေတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ရှိမယ် ထင်

လောကနတ်ဆိုး(ပ) ❖ ၁၉၅

တယ်”

ဝူးတ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ရဲ့ မရိုးနိုင်တဲ့ ပုံပြင်ကို ခိုင်လုံစေချင် တယ်ပေါ့”

ဗေဒါက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာမှာ လူတွေ နေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက် က အရေးကြီးပါတယ်”

ဝူးတက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်စိတ်ဝင်စားနေပြီ၊ သူ့ကို သွားတွေ့ကြရင် ကောင်းမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

ဝူးတက ဗလကောင်းသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

“ခင်ဗျားက မုဆိုးဆိုတော့ သားကောင့်ကို ဘယ်လိုခြေရာ ခံလိုက်ရမယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်သည်။

“သိပါတယ်”

“မုဆိုး...မုဆိုးချင်းကော”

ထိုလူ အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ခါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာကြောင့် အချိန်ဖြုန်းနေတာလဲ”

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုလူ တာမှ ပြန်မပြောတော့ပါ။

ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွား၏။

ဝူးတက ဗေဒါကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သုံး တိုင်ပင်ထားသလို နောက်မှ
လိုက်သွားကြလေသည်။

ထိုလူအား တွေ့ရှိချိန်မှစ၍ ဒဏ္ဍာရီမြို့တော်အား ရှာဖွေရာ
၌ အားကိုးအားထားပြု၍ ရနိုင်သူ ဖြစ်ကြောင်း နှစ်ဦးစလုံး ယုံကြည်
ခဲ့ကြသည်။

နောက်မှ လိုက်သွားရင်း ထိုလူနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို ပြန်လည်
တွေးတောစဉ်းစားမိကြလေတော့သည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။